

Giới thiệu Cẩm Tú Thế Gia

Truyện Cẩm Tú Thế Gia của tác giả Vivian bao gồm các nhân vật: Quý Tú Ninh (Quý Kiều Kiều), Sở Du, Quý Từ Ngự, Tống Tuấn Ninh và một số nhân vật liên quan khác. Kết quả của một lần xuyên qua, nàng biến thành một đứa bé gái bảy tuổi. Duyên phận đưa đẩy, nàng trở thành con gái nuôi của một gia đình giàu có ở Giang Ninh.

Khi xuyên qua, dựa vào kinh nghiệm của những tiền bối đã xuyên không nữ cường khác, cuối cùng, cuộc sống của nàng cũng tươi đẹp, rực rỡ như trăm hoa đua nở.

Dưới sự bảo hộ của Quý gia, Kiều Kiều lớn lên vô cùng vui vẻ, cuộc sống vô cùng tự tại, thỉnh thoảng nàng lại giờ vài trò tình quái.

Cuộc sống của Kiều Kiều sẽ không trở lên đen tối nếu tên thanh mai trúc mã ngôn tình cổ đại của nàng không giống như nhân vật phản diện, vong ân phụ nghĩa, âm hiểm giả dối, lòng dạ độc ác.

Truyện này tình cảm chậm phát triển, có chút hồi hộp, ngọt ngào. Mong mọi người ủng hộ tác giả bằng cách đón xem truyện hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mở Đầu

Editor: aininh

Beta: Chuông gió

Chạng vạng một ngày đầu xuân, vừa mới vừa vào giờ Dậu, ngoài cửa sổ đã tối đen như mực. Gió bắc gào thét thổi vào cửa sổ vang lên âm thanh sà sạt. Bên ngoài, mưa bụi rơi tích tí tách. Nóc nhà đã bị thùng vại chồ. Mưa rơi liên miên không dứt. Nước mưa theo khe hở nhỏ giọt rơi vào trong nhà làm ướt toàn bộ căn nhà nhỏ rách nát. Trong nhà tràn đầy không khí lạnh. Cũng may, bên ngoài có gió thổi, nếu không mưa sẽ còn to hơn nữa.

Trong căn nhà cũ nát này, vẫn chưa thắp đèn hay nến, chỉ có duy nhất một ánh lửa nhỏ ở phía trước bếp núc. Người không ngừng đưa thêm củi vào bếp là một bé gái thoát nhìn khoảng sáu bảy tuổi. Bé gái đầu tóc hỗn độn, hai má cũng rất bầm gần như không nhìn ra được khuôn mặt thật, trên người chỉ có một chiếc áo bông màu xám. Nó cũng đã bạc đến đáng thương.

– Hắt xì. – Bé gái hắt xì một cái thật to.

– Ai nhắc đến mình nhi. Hi vọng không phải là Trùng Quý thăm. – Bé gái nói thầm.

Vừa dứt lời, chợt nghe ngoài cửa có tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

– Kiều Kiều có ở nhà không? – Một giọng nữ chói tai vang lên.

Bé gái ngẩng nhìn ra phía ngoài cửa, hơi cau mày lại, giong giọng đáp:

– Ở đây! Cửa không khóa, vào đi.

Quả nhiên việc tốt cầu không linh nghiệm, việc xấu lại linh.

Kiều Kiều vừa dứt lời, một người phụ nữ trung niên đã “cọt kẹt” đẩy cửa ra. Động tác của bà ta không hề nhẹ nhàng nên cửa phòng vốn đã rách nát lại chi chi rung lên.

– Trùng Quý thăm, sao thăm lại tới đây? – Bé gái được gọi là Kiều Kiều vội vàng đi qua tiếp nhận chiếc ô dính mỡ ở trên tay bà ta, xoa xoa tay hỏi.

Trùng Quý thăm khiến cho người ta có cảm giác bà ta không phải là người tốt. Trên người bà ta mặc một bộ quần áo vải thô màu tro, má còn thoa chút son, nhìn chẳng giống ai.

Bà ta nhếch miệng tươi cười nói:

– Hôm nay, lúc ban ngày, mưa cũng không nhỏ. Trùng Quý thúc lo lắng cho mày nên để thăm qua đây hỏi thăm. Buổi tối, Kiều Kiều ăn cái gì vậy? Qua nhà thăm ăn đi. Đêm nay, hầm nấu cháo khoai lang rất ngon đấy!

Kiều Kiều cười duyên lắc đầu cự tuyệt:

– Cảm ơn thăm. Cháu đã ăn rồi.

Trường Quý thăm quan sát khắp nơi nói:

– Ăn rồi? Con bé này! Mày không phải lừa thăm đâu? Mày xem! Cái nhà này của mày đi. Trong nhà chỉ có bốn bức tường, có cái gì mà ăn. Đừng coi thăm là người ngoài. Mày cũng biết, thăm ở trong thôn là người tốt bụng nhất mà.

– Thăm, cháu thật sự ăn rồi. Hôm nay, cháu đã tìm được đồ ăn. Cảm ơn Trường Quý thăm.

Thấy nàng không ngừng cự tuyệt, trong mắt Trường Quý thăm chợt lóe lên vẻ chán ghét.

– Con bé này, mày đúng là bú đống binh, giống hệt lão phụ thân đã chết của mày. Lúc trước, thăm không phải đã nói với mày rồi hay sao? Mày tới nhà thăm làm vợ của Đại Lang ca ca. Gia đình thăm nuôi mày, cuộc sống như vậy không phải so với cuộc sống hiện tại của mày tốt hơn gấp trăm lần. Mày! Cái đứa con gái chết dẫm này! Không biết mày kiên trì cái gì nữa?

Kiều Kiều lấy tay lau mặt. Hai má vốn đã không sạch sẽ lại thêm chút bụi đen.

Trường Quý thăm thấy thể cảm thấy chán ghét, sau đó cũng ngừng lại ý tưởng kia.

– Ý tốt của thăm thăm, Kiều Kiều xin nhận. Thế nhưng song thân của cháu chỉ có một đứa con gái là cháu. Lúc trước, cháu đã đồng ý với mẫu thân của cháu sẽ để cho phụ thân cháu tìm một người đến nhà ở rể.

– Ô hay! Trường Quý thăm nhờ một ngum nước bọt, đuôi mắt nhếch lên.

– Người mẹ đã chết của mày, muốn làm chuyện tốt gì vậy? Bà ấy cũng không ngắm lại xem. Mày chẳng qua cũng chỉ là một tiểu oa nhi vừa mới bảy tuổi. Sinh hoạt bình thường của mày cũng đã là một vấn đề. Thế nào mà bà ấy lại còn muốn tìm người tới ở rể? Thật sự là ý nghĩ kỳ lạ. Kiều Kiều à! Thăm thăm là người như thế nào? Mày là người hiểu rõ nhất. Mày tới nhà thăm thăm. Thăm thăm cam đoan sẽ đối xử với mày còn tốt hơn cả người mẹ đã chết của mày đối với mày. Con bé đáng thương này. Ăn không đủ no mặc không đủ ấm.

Kiều Kiều cúi đầu xuống, lắc đầu. Không hề nhìn Trường Quý thăm.

Đúng là lừa gạt một đứa bé gái mới bảy tuổi như nàng mà! Đối xử tốt với nàng ư? Nàng làm sao có thể tin? Nghĩ đến đó thôi, Kiều Kiều đã không tin tưởng người đàn bà ma quỷ này sẽ đối xử tốt với mình rồi.

Trường Quý thăm nói liên miên, cần nhẫn một hồi lâu, thấy Quý Kiều Kiều vẫn mang dáng vẻ buồn bã ỉu xìu như trước đây, trong lòng càng lúc càng tức giận.

– Kiều Kiều! Con bé này mày nhất định phải như vậy à, nói chuyện cùng với mày thì mày lại rầu rĩ như thế? Mày nói xem nào? Rốt cuộc thì mày có đến hay không đến nhà Trường Quý thăm?

– Cháu không đi. Giọng nói không lớn nhưng rất kiên định.

Nghe nàng nói như vậy! Con tức của Trường Quý thăm lập tức bùng lên.

– Mày! Đứa con gái chết dẫm này! Đúng là không biết tốt xấu. Sớm muộn gì cũng có một ngày mày phải khóc. – Sau khi, ném lại những lời này, Trường Quý thăm cầm lấy cái ô đi ra cửa, đẩy cánh cửa rơi xuống vang lên tiếng ”lách cách “.

Thấy bà ta rút cục cũng đi rồi, Quý Kiều Kiều kéo cánh cửa buộc lại cho chắc. Sau đó, dựa vào cánh cửa thở ra một hơi.

Nàng tên là Quý Kiều Kiều. Năm nay hai mươi bốn tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học là một người mới của xã hội. Ngày đầu tiên đi làm, bởi vì ngoài ý muốn bị đẩy xuống lầu, tỉnh lại lần nữa thì nàng có dáng vẻ như hiện giờ.

Năm bảy tuổi, cha mẹ đều qua đời, sống một mình – Quý Kiều Kiều.

Đúng vậy! Tên thật ra không hề thay đổi.

Theo nàng phỏng đoán, bé gái Quý Kiều Kiều này tám phần là chết đói ở trong nhà, đúng lúc nàng lại xuyên qua, cho nên mới cư chiếm thước sào.(*).

(*) Chim ngói hoặc chim quyền không làm tổ, thường đi chiếm đoạt tổ của chim khách. Ví dụ: Đi chiếm nhà hoặc phòng ở của người khác hay cướp mất vị trí của người khác cũng được gọi là ”cư chiếm thước sào” hay ”chim cư chiếm tổ chim khách” hoặc ”Cư tiềm thước sào” – nguồn baidu

Từ nhỏ Quý Kiều Kiều lớn lên ở cô nhi viện nên năng lực thích ứng với cuộc sống rất mạnh. Vừa mới xuyên qua, nàng đã tiếp nhận sự thật đau buồn này rồi.

Hiện tại, nàng đã xuyên qua được hơn hai tháng, cũng đã tìm hiểu rõ được tình hình thực tế của chủ nhân cũ của thân thể này và hoàn cảnh chung quanh.

Nơi nàng đang ở là một sơn thôn gọi là thôn Hà Diệp. Mà ở nơi này, mọi người gần như đều mang họ Hà. Mẫu thân của Quý Kiều Kiều là người của thôn Hà Diệp còn phụ thân của nàng lại là người đến từ bên ngoài, nghe nói năm đó quê nhà xảy ra lũ lụt mới rời quê hương đi tới nơi này, để ổn định

cuộc sống, lại cưới Hà thị vẫn luôn đau ốm, bệnh tật ở trong thôn, bởi vì thân thể không tốt nên vẫn chưa xuất giá.

Mẫu thân của Tiểu Kiều Kiều vốn có bệnh nặng, không thể làm lụng vất vả. Trong nhà, chỉ có một mình phụ thân là trụ cột. Năm trước, lúc đi lên núi săn thú, bởi vì gặp phải con hổ, kết quả bị thương nặng, trở về được vài ngày thì rời xa nhân thế. Mẫu thân Hà thị bị đã kích, bệnh càng thêm bệnh, chỉ hơn nửa năm, cũng đi theo.

Cũng may ở thôn trang nhỏ này, phần lớn mọi người đều là họ hàng. Bởi vậy, khi thôn trưởng can thiệp vào, mọi người đều đồng lòng hợp lực, đưa người đi an táng.

Cả hai người đều qua đời, cũng chỉ còn lại một mình Quý Kiều Kiều năm ấy mới bảy tuổi.

Thôn trưởng đề xuất nhận nuôi Quý Kiều Kiều nhưng cũng không có người nào nguyện ý. Tuy rằng, mọi người đều là họ hàng nhưng cũng không phải là trực hệ. Hơn nữa, con gái đã gả ra ngoài như bát nước đã đổ đi. Hà thị đã gả cho họ Quý. Quý Kiều Kiều họ Quý, tự nhiên là không có có liên quan gì với Hà thôn. Không ai nguyện ý muốn đi nuôi con ghê(*) như vậy.

(*): Con nuôi nhưng nói với ý coi thường, ghét bỏ giống như gì ghê ấy

Ngoại trừ, Thúy Anh thâm cách trong lòng có chút đồng cảm, gần như không có ai nguyện ý chăm sóc cho nàng. Nhưng Thúy Anh thâm cũng có gia đình của mình, cho nên Tiểu Kiều Kiều quả thật là rất khốn khổ. Mùa đông năm nay vừa lạnh lại vừa đói, có lẽ cô bé không thể chống chọi được mà chết.

Quý Kiều Kiều thở dài một hơi, lại nói đến Trường Quý thâm vừa mới tới.

Đối với bà ta, Quý Kiều Kiều không hề có một chút cảm giác tốt đẹp nào. Nếu không phải là nửa tháng trước, con trai cả của Trường Quý thâm là Đại Lang đi săn thú bị thương biến thành cái dạng gì đó? Chính là cái chỗ đó bị gì gì mà có thể đi vào cung ý thì có lẽ bà ta cũng không nghĩ đến việc sẽ nhận nuôi nàng.

Nàng hiểu được, những lời mà Trường Quý thâm nói ra nàng cũng hiểu rõ, nhận nuôi nàng, chính là muốn nàng làm cô dâu nuôi từ bé của Đại Lang nhà bà ấy.

Việc này này, dù thế nào thì Quý Kiều Kiều cũng không nguyện ý. Gia đình Trường Quý thâm là người có phẩm hạnh thế nào? Nàng biết cực kỳ rõ ràng. Nào có nhiều người có lòng tốt như vậy? Nếu thật sự là người có lòng tốt thì sao Tiểu Kiều Kiều lại bị chết đói ở nhà?

Hiện tại, nàng vẫn còn nhớ rõ, lúc mình tỉnh lại, toàn thân từ trên xuống dưới đều cảm thấy đói khát.

Mặc dù nàng lớn lên ở cô nhi viện nhưng nàng cũng chưa từng có cảm giác đói khát như vậy.

Nói đến đói, bụng của Quý Kiều Kiều rất hợp với tình hình mà kêu lên vài tiếng “ọc ọc, ọc ọc “

Từ trong đồng rom rạ, Kiều Kiều bới ra một củ khoai lang rất to, chạy tới nhà bếp.

Kỳ thật, hôm nay, nàng không tìm được cái gì ăn, may mắn là Thúy Anh thâm cho nàng một củ khoai lang rất to.

Vừa rồi sờ dĩ nàng không nói hết toàn bộ là vì không muốn bị Trường Quý thâm miệng rộng này đi nói linh tinh. Thúy Anh thâm sống cũng không dễ dàng gì.

Bởi vì thời gian này, Quý Kiều Kiều liên tục đi ra ngoài tìm đồ ăn nên nàng đã nghe và hiểu được, có không ít người nói nàng là một ngôi sao chói! Khác cha khác mẹ. Cũng may là Thúy Anh thâm có lòng tốt, bằng lòng thỉnh thoảng tiếp tế nàng.

Cảm giác đói bụng của trẻ con cũng thật khó chịu.

Lật qua lật lại củ khoai lang, sau đó dùng nhánh cây gạt củ khoai lang ra. Khoai lang vừa mới nướng xong rất nóng. Mặc dù vậy, Kiều Kiều cũng chỉ bọc qua một chút rồi cầm lên ăn. Đôi tay nhỏ bé lạnh như băng ôm củ khoai ấm áp, nàng cảm thấy thật sự rất thư thái, vừa xua đi lạnh lẽo lại vừa đỡ đói. Nàng vừa ăn vừa gạt đầu, cặp mắt to uốn cong như trăng lưỡi liềm, ăn ngon thật!

Đây là chút đồ ăn duy nhất trong một ngày của nàng, đúng là cực kỳ đói, nàng ăn cực nhanh, không bao lâu, cả củ khoai lang đã bị ăn hết nằm ở trong bụng của nàng.

Kỳ thật, một củ khoai như vậy, làm sao có thể ăn no nhưng Kiều Kiều vẫn cảm thấy rất vui vẻ. Nếu không có củ khoai lang này thì hôm nay, nàng sẽ bị đói bụng. Mỗi ngày, nàng đều ở bên ngoài tìm đồ ăn. Chẳng qua bây giờ vừa mới qua mùa đông, ở bên ngoài những thứ có thể ăn được thực sự là quá ít. Nàng thường mất công mà về. Hiện giờ, mỗi ngày có thể ăn một chút cơm(*). Nàng đã cảm thấy rất là vui mừng.

(*): Tất cả các loại ngũ cốc: lúa, ngô, khoai, sắn.v.v đều gọi là cơm (QT)

Đang ăn củ khoai lang, lại nghe thấy bên ngoài gió thổi càng lúc càng lớn, Kiều Kiều một mình đuổi thất lung. Nương theo ánh lửa mỏng manh, nàng nhìn chỗ bị mưa dột. Lúc sau, lại nhìn sang cửa sổ giấy đã bị gió thổi vù vù làm rung động. Sửa chữa phòng ở gì gì đó là không có khả năng, đành tự mình cố gắng kiên trì vậy.

Nàng cố gắng an ủi chính mình.

Đóng cửa bếp lò lại, Quý Kiều Kiều quỳ gối ngồi ở bên cạnh lò bếp lò, nhìn xuyên qua cách cửa sổ vốn không thể giữ ấm. Nàng nhìn thấy bên ngoài trời tối đen, nghĩ đến cuộc sống sau này, trong ánh mắt có chút mờ mịt.

Ông trời vì cái gì lại để cho nàng xuyên qua đây!

Chẳng qua, cảm giác thương cảm mờ mịt của nàng cũng không lâu lắm, bếp lò bị chặn lại, chỉ trong chốc lát, trong phòng lại lạnh dần.

Kiều Kiều bị lạnh cứng co rúm lại một chỗ, rốt cục kiên trì không được đành đứng lên. Nàng dùng sức kéo kéo chiếc áo bông hơi mỏng trên người, đứng lên nhảy nhẩy tại chỗ, vừa cử động, mới thấy ấm áp.

Mùa đông năm nay thật đúng là trời bất nạt những người nhà nghèo. Đến lúc này vẫn chưa thấy một chút ấm áp nào.

Hoạt động một chút cho ấm áp, sau đó Kiều Kiều lập tức chui vào trong chăn ngủ sớm!

Từ trong đau khổ, Kiều Kiều nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Người Đàn Bà Độc Ác

Trời vừa sáng, Quý Kiều Kiều nghe thấy tiếng gà nhà hàng xóm gáy. Khẽ gãi gãi đầu trở mình. Haiz, gà nhà Thúy Anh Thắm gáy thật đúng giờ nha.

Sau khi xốc chăn lên, Quý Kiều Kiều mơ mơ màng màng ngồi dậy. Trong phòng lạnh đến run người, Kiều Kiều hơi co rúm lại một chút, sau đó mới gấp chăn rồi rời giường.

Hiện giờ nàng cũng chỉ có duy nhất một chiếc giường và một tấm chăn mà thôi. Nhắc tới người thôn Hà Diệp thật đúng là lòng người lạnh lẽo. Lúc trước tuy rằng bọn họ có giúp nàng an táng Hà thị nhưng những đồ gì mà họ có thể lấy thì bọn họ đều lấy đi không để chừa lại thứ gì, hoàn toàn không nghĩ xem một bé gái tuổi nhỏ như nàng làm sao có thể sống sót được.

Hiện giờ, nàng ngày ngày đều dậy thật sớm để tập thể dục. Sau đó sẽ ra khỏi nhà tìm đồ ăn, cứ như vậy hết ngày này qua ngày khác.

Sức khỏe tốt thì mới có thể chịu được lạnh. Nếu không may bị cảm thì nàng cũng không có tiền để bốc thuốc.

Kiều Kiều vừa hô vừa chạy một vòng trong phòng, sau đó lại ra ngoài chạy một vòng quanh sân.

Thúy Anh thăm nhà hàng xóm vừa mới ra ngoài lấy một bó rom để nấu bữa sáng, nghe thấy động tĩnh, vội nói với qua hàng rào, hỏi Kiều Kiều:

– Mới sáng sớm mà Kiều Kiều đã dậy chạy bộ rồi ư?

– Chúc thăm thăm buổi sáng tốt lành. Thân thể khỏe mạnh mới không bị sinh bệnh. – Nàng vừa chạy vù vù vừa trả lời.

Thúy Anh thăm đứng ở trên bậc thang nên vừa vặn có thể thấy rõ sân nhà Kiều Kiều. Hai nhà tuy là hàng xóm nhưng điều kiện gia đình có chút khác biệt. Nhìn bé gái gầy gò đang chạy vòng quanh sân, thì lại thấy trong lòng chua xót nhưng sự giúp đỡ của bà cũng chỉ có hạn. Nghĩ đến lời đồn đãi gần đây, bà khẽ thở dài, bước xuống cầu thang đi sang sân nhà bên.

Vì biết Kiều Kiều từ trước đến nay không bao giờ khóa cửa nên Thúy Anh thăm trực tiếp đẩy cửa bước vào.

– Thúy Anh thăm! Sao thăm lại sang đây?

Kiều Kiều bắt gặp Thúy Anh thăm sang đây, cảm thấy vô cùng khó hiểu lập tức dừng bước hỏi.

Mẹ chồng của Thúy Anh thăm không thích nàng cho nên bình thường Thúy Anh thăm cũng không hay sang đây.

Thúy Anh thăm ngó nghiêng xung quanh, không thấy ai mới nhỏ giọng nói:

– Kiều Kiều lại đây.

– Ừc. – Kiều Kiều vội vàng đi đến bên cạnh Thúy Anh thăm. Từ lúc nàng xuyên qua tới nay, thăm ấy là người duy nhất đối xử tốt với nàng.

– Thăm thăm có chuyện gì muốn nói với con ư?

Thúy Anh thăm thấy nàng hiểu chuyện như vậy, lập tức gật đầu nói:

– Kiều Kiều là đứa nhỏ ngoan ngoãn hiểu chuyện, người khác không biết nhưng Thúy Anh thăm thì biết rõ nhất. Có một số chuyện, thăm thăm nói ngắn gọn, Kiều Kiều hãy nhớ kỹ.

Quý Kiều Kiều vội vàng gật đầu.

– Thăm thăm! Kiều nhi sẽ nhớ kỹ.

– Vậy là tốt rồi. Mấy ngày nay, thăm thấy Trường Quý thăm đến đây gặp con, thuyết phục con đến ở nhà bà ta, chuyện này, con ngàn vạn lần phải cẩn thận. Có một số chuyện, thăm là người lớn không thể nói rõ được với một đứa nhỏ như con nhưng con phải biết rằng, Thúy Anh thăm sẽ không hại con. Mặc dù hiện tại, con có ăn đói mặc rách một chút nhưng chỉ cần sang mùa hè con chăm chỉ chịu khó một chút thì không đến mức đói khổ, nhưng nếu như con đến nhà Trường Quý thăm thì tương lai thế nào cũng chưa thể biết được. Bà ta có tính toán gì, sau này con lớn lên sẽ biết.

Thúy Anh thăm quả thật là có vài chuyện không thể nói rõ trước mặt một đứa nhỏ. Những chuyện xấu hổ như vậy, dẫu có nói ra thì đứa nhỏ này chưa chắc đã hiểu được.

Kiều Kiều nghe Thúy Anh thăm nói như vậy, ngoan ngoãn gật đầu nói:

– Con hiểu ý của thăm thăm. Con sẽ không đến nhà Trường Quý thăm đâu. Con biết thăm ấy tâm địa không tốt.

– Con biết vậy là tốt rồi. Thăm thấy, bà ta không thuyết phục được con nhất định sẽ đi tìm trường thôn. Con cũng biết rồi đấy. Mấy hôm trước, con trai lớn nhà Trường Quý bị thương. Chuyện này không chỉ người trong thôn mà cả người bên ngoài cũng biết rất rõ, tình hình cụ thể, thăm cũng không tiện nói với một đứa nhỏ như con. Tóm lại, bà ta đối xử với con như vậy chẳng qua là vì tình thế bắt buộc. Con phải nghĩ ra vài biện pháp đối phó mới được. Hộ tịch và các thứ khác phải giữ chặt trong tay, đừng đưa cho người ngoài. Hiện tại sợ nhất chính là bọn họ quyết tâm tính kế với con.

Kiều Kiều dĩ nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Thúy Anh thăm. Ý tứ của thăm ấy là người trong thôn này sẽ ép buộc nàng đến nhà Trường Quý thăm ư? Chẳng qua nghĩ kỹ lại thì người ta đều là họ hàng của nhau. Nàng chỉ là một bé gái mồ côi. Nếu đưa nàng đến nhà Trường Quý thăm, nói không chừng bọn họ còn cảm thấy đó là nhân đức với nàng rồi.

– Thăm thăm, Kiều Kiều biết thăm thăm tốt với con nên con sẽ phòng bị thật cẩn thận. Con sẽ không để cho bọn họ bắt nạt con đâu.

Nghe thấy tiếng ho khan của một người đàn ông truyền đến từ nhà hàng xóm. Kiều Kiều thấp giọng nói:

– Thăm thăm mau trở về đi thôi. Triệu thúc đã tự mình ra ám hiệu cho thăm rồi.

Nghe Kiều Kiều nói như vậy, Thúy Anh thăm liếc mắt nhìn Kiều Kiều một cái, nói:

– Con! Tiểu hồ ly này! Được lắm! Thăm về đây. Con hãy nhớ kỹ lời thăm nói đấy!

Thúy Anh thăm cũng không chần chờ thêm nữa, vội vàng bước nhanh ra khỏi sân nhà Kiều Kiều.

Sau khi thăm ấy đi khỏi, Kiều Kiều suy nghĩ một chút rồi lập tức đi vào nhà, bắt đầu đào một cái hố trong phòng bếp. Sau đó, nàng lại lấy quyển sổ hộ tịch vẫn giấu ở dưới chiếu, bọc thật kỹ rồi chôn xuống cái hố kia. Cẩn thận một lúc dùng cả vụn năm.

Sau khi, bao bọc thân thể của mình thật kín đáo, lại dặt thêm một thanh gỗ nhỏ ở bên hông, Kiều Kiều mới ra khỏi cửa đi tìm đồ ăn. Đây là công việc mà hàng ngày nàng nhất định phải làm. Nàng sao có thể dựa vào sự tiếp tế của Thúy Anh thăm mãi được.

Hiện tại, bầu trời đã sáng rõ. Tuy là đầu xuân nhưng tuyết vẫn chưa tan hết, mọi người cũng chưa ra đồng làm việc. Nhà nào nhà nấy đều đóng chặt cửa. Thời tiết lạnh như thế này, dĩ nhiên là nên nằm trong chăn ấm rồi.

Chỉ có một số ít người dậy sớm nấu cơm, trông thấy khói bếp bốc lên từ mấy hộ gia đình kia, trong lòng Kiều Kiều lại cảm thấy có chút hâm mộ. Tuy nhiên nàng vẫn đi về phía cánh đồng.

– Ôi! Đây không phải là Kiều Kiều đó sao? Lại đi ra ngoài tìm đồ ăn à?

Một vị đại thẩm đi ra ngoài lấy nước bất ngờ trông thấy nàng nên cao giọng nói, bên trong giọng nói của bà ta ẩn chứa đầy ác ý.

– Vâng! Bà thăm! (*) Chào buổi sáng!

(*) – Thím béo

Kiều Kiều mỉm cười trả lời, cũng không nói thêm gì nữa.

Nàng biết, ở thôn Hà Diệp này có không ít người, không ít nhà có địch ý với nàng. Nguyên nhân là vì lúc trước bọn họ đã cùng nhau góp tiền an táng cho mẫu thân của nàng nhưng không được báo đáp lại nên trong lòng sinh ra oán giận.

Thấy thái độ của nàng vẫn ôn hòa. Bàn thăm hừ lạnh một tiếng, sau đó ”sầm” một tiếng đóng cửa lại.

Kiều Kiều cũng không để tâm đến thái độ của bà ta, mỉm cười tiếp tục đi vòng quanh thôn.

Có lẽ hôm nay là một ngày may mắn nên Kiều Kiều đã tìm được ở trong ruộng một bắp ngô, việc này khiến cho nàng vừa mừng lại vừa sợ. Ở thời đại này, bắp ngô này quả thực rất quý giá, nhìn bắp ngô có vẻ đã hơi cứng, Kiều Kiều đoán chắc nó bị vùi ở trong đất cũng lâu rồi. Có lẽ là lúc thu hoạch, người nào đó vô tình đánh rơi, sau đó lại bị bùn đất lấp lên nên mới không có ai nhìn thấy. Nếu không phải như vậy thì làm sao vẫn còn cho đến bây giờ. Nàng quả thực cảm thấy vui mừng đến phát khóc. Hôm nay thật sự là một ngày may mắn của nàng.

– Kiều Kiều, mày đang làm gì thế? – Xa xa truyền đến giọng nói của một phụ nữ.

Kiều Kiều vừa ngoảnh đầu nhìn lại lòng bỗng trầm xuống. Người phụ nữ kia chính là Trường Quý thăm. Mỗi lần trông thấy bà ta đều gặp phải chuyện chẳng tốt lành gì. Nhưng do quá bất ngờ, Kiều Kiều đã không kịp giấu bắp ngô vào trong ngực, nên đã bị ánh mắt sắc bén như cú vọ của Trường Quý thăm nhìn thấy.

– Thăm nói này Kiều Kiều. Mày tuy rằng đói khổ nhưng dù mày có đói đến không chịu nổi đi chăng nữa thì cũng không nên đi ăn trộm, ăn cắp đồ của người khác chứ? – Trường Quý thăm tỏ vẻ nghiêm khắc nói.

Kiều Kiều giật mình nhìn bà ta, sau đó mới nói:

– Ăn trộm, ăn cắp đồ của người khác ư? Cháu đâu có làm như vậy?

Hừ! Đúng là ác nhân cáo trạng trước mặt.

– Như thế này mà mày còn bảo là mày không ăn trộm, ăn cắp đồ của người khác? Thế tao hỏi mày, bắp ngô này mày lấy ở đâu ra hả? – Khuôn mặt bà ta tỏ vẻ vô cùng đắc ý, giống như bà ta tóm tận tay Quý Kiều Kiều ăn trộm vậy.

– Trường Quý thăm, bắp ngô này là cháu tìm được ở trên đất ruộng thôi, sao lại gọi là ăn trộm được. Thăm thấy cháu là một tiểu cô nương dễ bắt nạt nên mới cố ý vu cáo hãm hại cháu phải không? – Kiều Kiều cố ý nói thật to.

Lúc trước, Trường Quý thăm nói to như vậy, tất cả mọi người đều nghe thấy lời bà ta đã nói. Nếu như nàng không giải thích thì e rằng sẽ có chuyện ngay.

Trường Quý thăm cũng không ngờ được. Lúc trước, Tiểu Kiều Kiều luôn hiền lành ngoan ngoan. Vậy mà hiện tại tức giận lại có thể to tiếng cãi lại như thế. Bà ta hơi run rẩy một chút nhưng ngay lập tức, bà ta đã bày ra vẻ hung tợn nhìn chằm chằm Kiều Kiều nói:

– Mày! Đứa con gái chết dẫm này. Mày đào được ở trong đất thì sao nào? Đây là đất nhà mày ư? Từ Lão Tam! Ông mau ra đây mà xem. Người ta đến ăn trộm đồ nhà ông này. Ông không bắt lại thì thôi. Sao còn đứng đó xem trò vui chứ? Ông đứng là cái đồ đàn ông .....

Trường Quý thăm quay đầu lại, vừa trừng mắt nhìn Từ Lão Tam vừa nói với về chế nhạo.

Từ lão tam vừa nghe bà ta nói thế, lập tức gào lên:

– Ruộng của nhà tao thì dĩ nhiên là đồ của nhà tao rồi. Mày! Đứa con gái chết dẫm kia! Về mặt này của mày là sao? Tao đã nói rồi mà. Con nha đầu như mày ngày ngày đều đi lung tung khắp thôn, không chừng là làm chuyện trộm cắp gì đó mà ! Giờ nhìn thấy quả không sai mà.

Mặc dù tất cả mọi người đều biết rõ chân tướng sự việc. Bọn họ cũng biết Quý Kiều Kiều vô tội nhưng bọn họ đều không ưa Quý Kiều Kiều nên bọn họ mới đứng về phía Từ lão tam và Trường Quý thăm. Trong lúc nhất thời, bọn họ đều đưa tay chỉ trỏ Kiều Kiều, bàn tán này nọ.

– Tao nói Quý Kiều Kiều này! Mày phải biết rằng, tao vẫn luôn đối xử tốt với mày. Tao còn nghĩ rằng, mày là một tiểu cô nương đáng thương như vậy nên tính toán đem mày về nhà nuôi. Chẳng qua mày vẫn luôn không biết tốt xấu. Cứ như vậy xem ra là không được rồi. Đúng là có mẫu thân sinh ra mà lại không có mẫu thân nuôi dưỡng nên mới vậy đó. Hôm nay, mày có thể ăn trộm một bắp ngô thì ngày khác mày cũng có thể ăn trộm những thứ đáng giá hơn thế. Có lẽ không nên để mày sống mãi như thế được. Nếu cứ như vậy thì càng ngày càng tệ thôi. – Trường Quý thăm tỏ vẻ thăm thía nói.

– Ủ! Đúng vậy đấy! Trường Quý thăm có lòng với mày như thế, không biết mày còn làm bộ làm tịch cái gì nữa?

– Các người xem! Hiện giờ, con bé có bộ dạng như thế này, có khác gì đứa trẻ hoang dã đâu chứ?

Những người xung quanh thì nhau nói chen vào nhưng kỳ thật cũng chẳng có ai trong số họ biết tình hình cụ thể ra sao?

Kiều Kiều ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ, hơi ngẩng cao đầu. Bọn họ làm vậy, không phải là bức bách nàng hay sao?

– Mấy người thật không biết xấu hổ, rõ ràng biết Trường Quý thăm tâm địa không tốt còn muốn tôi đến nhà bà ấy ở. Dù như thế nào tôi cũng không đi. Tôi cũng không trộm cắp cái gì hết. Cây ngô này là tự tôi kiếm được. Ông nói tôi tìm được bắp ngô này ở ruộng nhà ông ư? Ông có bằng chứng không? Ông có nhìn thấy hay không? Tôi nói thật cho mấy người biết, bắp ngô này là tôi tìm thấy ở trên ruộng nhà Thúy Anh thăm đấy. Tôi cầm trong tay vừa lúc đi đến chỗ này thôi.

Biết không thể tiếp tục ôn hòa được nữa nên Kiều Kiều cũng không thêm khách khí với bọn họ nữa. Bọn họ bắt nạt người quá đáng rồi, nghĩ nàng là

Tiểu cô nương dễ bắt nạt mà. Sao cái thôn này lại có những loại người như vậy chứ? Thật sự là không thể chịu đựng được nữa.

Thấy Quý Kiều Kiều lớn tiếng cãi lại như thế, Từ lão tam thẹn quá hóa giận nói:

– Con nha đầu chết tiết kia! Mày vừa nói cái gì hả? Mày nói mày tìm được ở đâu hả?

– Tao nhìn thấy mày tìm được ở chỗ này đây! Mày nhìn đi, ở bên này vẫn còn cái hố nhỏ mà lúc nãy mày đào đấy. – Trường Quý thăm đắc ý dào dạt nói.

Quý Kiều Kiều mỉm cười nói :

– Trường Quý thăm à! Thăm đến đây lúc nào vậy? Nói dối cũng nói không thông a. Tôi đào được ở ruộng bên cạnh mà. Nếu thăm không tin thì có thể đi hỏi Thủy Anh thăm mà xem. Bên kia, cả bên kia nữa tôi đều có đào qua. Tôi đào trên rất nhiều mảnh ruộng. Nếu tất cả đều coi là chứng cứ thì bắp ngô này, phải chia cho mỗi nhà một hạt, có như vậy mới công bằng chứ? Còn Từ thúc thúc à! Ông nói đây là ruộng nhà ông phải không? Vậy mảnh ruộng này trước giờ vẫn trồng ngô ư? Mảnh ruộng này và cả mấy ruộng ở xung quanh đều không thích hợp để trồng ngô cho nên dĩ nhiên là do người khác đánh rơi ở đây mà thôi.

Nhưng khi Quý Kiều Kiều nói xong thì sắc mặt của mọi người lại càng thêm khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bỏ Đi

Edit: Minnamin

Beta: Chuông gió

Mọi người ồn ào chỉ trỏ, Trường Quý thăm thấy Quý Kiều Kiều không nghe lời đã thẳng tay đẩy nàng một cái. Kiều Kiều lao đảo lui lại mấy bước, lập tức hung hăng trừng mắt nhìn Trường Quý thăm.

– Mày nhìn cái gì, con nha đầu chết tiết này. Thôn Hà Diệp thu nhận mày đã là phúc của mày rồi. Mày không chỉ không biết ơn, còn tỏ vẻ hùng hổ cái gì, tao nói cho mày biết, bọn tao hoàn toàn có thể đuổi mày đi.

Trường Quý thăm dùng thái độ kiêu ngạo hù dọa.

– Đúng, đuổi nó đi, đuổi nó đi đi. – Mọi người hùa theo.

Thấy tất cả mọi người nhìn mình đầy ác ý, Kiều Kiều ngẩng đầu:

– Tôi là người thôn Hà Diệp, hộ tịch của tôi ở đây, mấy người dựa vào đâu mà đuổi tôi? Trường Quý thăm, bà đừng có bắt nạt người khác.

– Bắt nạt?

Trường Quý thăm cười lạnh, nửa tháng nay bà ta đã hết toàn bộ kiên nhẫn, nếu không ăn mềm, bà đây sẽ dùng cứng, bà không tin con bé Quý Kiều Kiều này có thể thoát khỏi bàn tay bà.

– Bọn tao bắt nạt gì mày? Trái lại mày, bắp ngô trên tay mày mới là không rõ ràng. Mày nói mày không ăn trộm, mày mồm miệng hùng hồn, nhưng bọn tao đều thấy mày đào ở đây, mày lấy từ đây ra. Có bản lĩnh thì đi đến chỗ Thôn trưởng phân xử, mọi người qua đó hết đi, hương thân phụ lão đều đi, mọi người thấy có phải hay không?

Lời Trường Quý thăm rất có tính cổ động, xúi dục mọi người.

– Phải, đúng đấy, đi tìm Thôn trưởng.

Kiều Kiều thấy bọn họ muốn đổi trắng thay đen, cũng không chịu yếu thế:

– Gặp Thôn trưởng thì gặp Thôn trưởng. Tôi mới không sợ mấy người, đến lúc gặp Thôn trưởng, ai mất mặt còn chưa biết.

Nàng chẳng chút nào sợ hãi. Sự bình tĩnh của Kiều Kiều trái lại khiến mọi người hoang mang.

– Con nha đầu chết dẫm, còn dám già mồm, bọn tao sợ mày chắc?

Tuy nói vậy nhưng trong lòng Trường Quý Thảm cũng không chắc chắn được như thế. Con nha đầu này chẳng hề lo lắng, chẳng lẽ nó phát hiện gì rồi? Việc này không thể để ai biết được.

Trường Quý thảm bắt đầu nghĩ xem rốt cuộc Quý Kiều Kiều đã biết được cái gì mà dám kiên định như vậy. Theo lý mà nói, nó mới bảy tuổi, nếu thật sự không biết gì thì đã sớm sợ hãi khóc thét rồi, sao có thái độ này được! Nghĩ như vậy, còn có Từ lão tam.

– Tôi không sợ gặp Thôn trưởng! Đừng nghĩ tôi không biết gì cả. Tôi không sợ bà, Trường Quý thảm, tôi cũng chẳng sợ ông, Từ Tam thúc.

Quý Kiều Kiều hiện giờ chỉ là đang phô trương thanh thế, dù vậy, nàng cũng phải làm cho thật khí thế.

Từ Lão Tam nghe vậy, xông lên tóm lấy Quý Kiều Kiều, Kiều Kiều tuy nhỏ nhưng thân người lại dẻo dai, lập tức tránh thoát.

– Ông then quá hóa giận sao? Sợ tôi nói hết chuyện bản thù này của ông ra à?

– Được rồi, hai người các ngươi tức giận với một đứa trẻ làm gì? Thật mất mặt. Lão Tam, về nhà thôi, chỉ là một bấp ngô thôi làm quá lên làm gì?

Từ Lão Nhị này giờ không nói một câu, nay mở miệng giảng hòa. Ông ta trừng mắt liếc Từ Lão Tam một cái, rồi lại nhìn sang Kiều Kiều.

– Kiều Kiều à, chuyện lần này dừng lại ở đây nhé. Về sau cháu đừng qua đây nhặt đồ nữa, dù sao cũng là nơi có chủ, không có liên quan gì đến cháu cả. Năm đó để chôn cha cháu, mẹ cháu đã bán cả nhà rồi. Mà khi chôn mẹ cháu, bọn ta đều bỏ tiền bỏ sức. Cháu không cảm kích thì thôi, còn ở đây điều vũ dương oai. Cháu làm vậy, thật khiến mọi người đau lòng. Thật không ngờ chúng ta lại nuôi ong tay áo.

– Không phải vậy sao? Hồi chôn mẹ nó, tôi bỏ ra hai văn tiền đó.

– Tôi cũng thế...

– Tôi thì không bỏ tiền, tôi bỏ công sức...

Không thể không nói, những lời của Từ Lão Nhị đã khơi dậy sự chán ghét của mọi người với Kiều Kiều.

Nhìn sắc mặt mọi người, Kiều Kiều hiểu rõ, việc này chỉ có thể kết thúc ở đây. Cấn cấn môi, nàng cúi người vái một cái.

– Cảm ơn mọi người đã giúp an táng mẹ tôi. Cảm ơn mọi người, nhưng chuyện vừa rồi, tôi không sai.

Mọi người lạnh lùng nhìn nàng, không chịu xin lỗi, Kiều Kiều cũng hiểu, nhìn về phía Từ Lão Nhị:

– Chú Từ, về sau tôi sẽ không qua đây kiếm ăn nữa, tôi hứa với chú.

Từ Lão Nhị nhìn nàng, hừ một tiếng:

– Tự giải quyết cho tốt.

Thấy Từ Lão Nhị nói vậy, mọi người cũng không quan tâm đến Quý Kiều Kiều nữa, ai về nhà nấy, có điều trước khi đi cũng không quên nhìn nàng chăm chăm.

Bóng dáng gầy yếu của Kiều Kiều đứng trong ruộng, nhìn bấp ngô trên tay, cấn môi an ủi mình, ít nhất hiện giờ nàng cũng có một bấp ngô, hôm nay không đến mức phải nhịn đói.

Đêm khuya.

Kiều Kiều lăn qua lộn lại không tài nào ngủ được mà cứ nghĩ chuyện ban ngày. Tuy Trường Quý thảm không đến tìm, nhưng nàng luôn cảm thấy chuyện này sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy, dự cảm bất an trong lòng nàng ngày càng sâu.

Trừ chuyện này ra, nàng còn nghĩ đến tình hình hiện tại của mình, nếu không qua bên đó kiếm ăn, chắc là chỉ có thể lên núi, ngọn núi này thế nào Kiều Kiều hoàn toàn không hề hay biết. Nàng mới xuyên qua hơn hai tháng nhưng đã nghe thấy ba năm người bị thương nặng trên núi, Kiều Kiều yên lặng nắm góc chăn.

Ngày một không hay ho.

Càng nghĩ càng không ngủ được, Kiều Kiều ngồi dậy. Nàng muốn qua nhà Trường Quý thảm xem tình hình một chút.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Ít nhất cũng phải xem khi có nguy hiểm có thể yên ổn giải quyết hay không.

Tuy hôm nay trời rét đậm, không có ai ra ngoài, nhưng Quý Kiều Kiều vẫn đi rất nhanh, dù sao cũng phải đề phòng một chút.

Nhà Trường Quý thảm ở cửa thôn, cách xa xa, Kiều Kiều nhìn thấy bên trong đèn vẫn sáng, đi đến gần bờ tường thì lại nghe thấy tiếng nói chuyện ồn ào

bên trong.

Kiều Kiều nhủ mảy, cắn cắn môi, quyết đoán trèo lên bờ tường, áp sát vào tấm màn cửa sổ.

– Trường Quý tức phụ, muội cứ yên tâm, chuyện này người ngoài không giúp, Từ Lão Tam tôi sẽ đứng về phía muội. Cháu trai của ta không thể sống độc thân cả đời được. Nhị ca ta nói, nó không đồng ý cũng không sao, bắt đầu từ tối mai, chúng ta thay phiên dọa nạt nó, một con nhóc thôi, ta không tin nó không sợ.

Giọng nói này là của Từ Lão Tam không thể nghi ngờ.

– Từ Lão Tam, huynh nói gì vậy? Cháu huynh không phải cháu ta hay sao? Chị dâu yên tâm đi, đệ cũng sẽ đứng về phía chị dâu. Con nhóc mồ côi kia thật không biết điều. Sống như thế, có người thu nhận đã không biết ơn lại còn từ chối. Hôm nay đệ không có mặt ở đó, nếu không đã đánh chết nó rồi.

– Thôi, mấy người đều giúp tôi là được rồi. Chỉ sợ con nha đầu kia nói mấy lời bậy bạ, chằm ngòi ly gián. Nhưng chỉ cần mọi người ủng hộ, tôi xem ai dám phản đối. Ngay cả nhà lão Triệu cũng thế, nếu mẹ chồng bên đó ra mặt, Vương Thúy Anh kia ngay cả rắm cũng không dám phóng.

– Ha ha ha...

– Chị dâu, ngày mai đệ Thôn trường quyết định đi, trực tiếp đệ Quý Kiều Kiều đến nhà chúng ta làm con dâu nuôi từ bé cho Đại Lang.

– Ha ha! Coi đệ nói kia. Cái gì mà con dâu nuôi từ bé? Con dâu nuôi từ bé phải nhỏ tuổi hơn Đại Lang chứ...

– Mặc kệ nó ít tuổi hay nhiều tuổi hơn Đại Lang. Dù sao, chúng ta nuôi nó cũng không phải nuôi không công...

Đến đây, cả nhà vui vẻ nói cười, Kiều Kiều lại cực kì chán ghét những người này. Không nghe tiếp mà trườn xuống bờ tường, trùm áo bông, chạy nhanh về nhà...

Sự việc đến ngày hôm nay, Kiều Kiều biết, e là nàng không sống nổi ở thôn Hà Diệp này nữa rồi.

Cho dù không có chuyện hôm nay, ắt cũng sẽ có những chuyện khác tương tự thế này xảy ra. Trường Quý thậm chí đã quyết phải đưa nàng về làm con dâu, so với việc bị tra tấn đến chết, không bằng bỏ đi còn hơn, tuy không biết thế giới bên ngoài thế nào, nhưng cũng không thể ở đây ăn đói mặc rách cả đời được. Tuy có nhà chắn gió che mưa, nhưng nàng chịu không nổi lòng người ác tâm ở nơi này.

Dù đi làm thiếp, ăn xin, cũng còn hơn là ở đây. Nghĩ vậy, Kiều Kiều bắt đầu lục lọi.

Gia sản của nàng đúng là ít đến đáng thương, trừ cái áo bông đang mặc trên người, trong tủ chỉ có hai cái áo mỏng và một cái quần, không một văn tiền, chẳng có gì mang đi được.

Nếu mà đi, nhất định phải mang hộ tịch đi, hộ khẩu hay chứng minh thư đều rất quan trọng ở hiện đại; ở thời cổ này cũng không kém, nàng không thể trở thành kẻ không có hộ tịch được.

Quý Kiều Kiều đào hộ tịch lên, nếu quyết định đi, vậy nàng tính đi ngay đêm nay, tuy đường đi khó khăn, nhưng đi sớm cũng có cái tốt. Bằng không ban ngày nàng đều ra ngoài kiếm ăn, mọi người đột nhiên không thấy nàng, đương nhiên sẽ nghi ngờ.

Đặc biệt là Trường Quý thậm chí, con gái nhà bình thường không bao giờ gả cho Đại Lang nhà bà ta, bà ta có thể làm ra chuyện gì với mình, quả thật rất khó nói.

Không đảm bảo những người này sẽ không bắt nàng về, nàng không hiểu những quy củ thời này, nhưng cũng biết rằng, một đứa bé gái, có rất nhiều chuyện lực bất tòng tâm.

Thôn Hà Diệp nhỏ nhoi này, trừ chút ám áp từ Thúy Anh thậm chí, nàng không có điều gì phải lưu luyến cả. Nhưng trước khi đi cũng không thể chào Thúy Anh thậm chí một tiếng. Kiều Kiều cũng hơn buồn, nhưng nàng vẫn mạnh mẽ xốc lại tinh thần.

Xếp quần áo vào trong tay nải, nghỉ một chút, nàng lại mang cả bài vị của cha mẹ Kiều Kiều đi theo. Hộ tịch được nàng khâu vào mặt trái của cái áo bông rách, rồi lại lấy nhọ nồi bôi lên mặt. Để tránh việc người khác tơ tưởng, ngày nào nàng cũng biến mình thành bản không ai muốn nhìn. Xem ra vẫn phải tiếp tục làm thế này.

Buộc tay nải lên người, Quý Kiều Kiều nhìn kĩ lại căn nhà mình đã ở hai tháng nay một lần nữa, nương theo ánh trăng, nhanh chóng bước ra khỏi cửa.

Đêm khuya, thôn trang cực kì yên tĩnh, Kiều Kiều không biết việc mình ra đi vội vàng thế này là đúng hay sai, nhưng nàng biết, nếu đã quyết định thì không hối hận. Nếu ở đây mà không có đường sống, chỉ bằng bỏ đi tìm một tương lai.

Dù tương lai có là nô là tỳ, cũng tốt hơn sống trong căn nhà tối tăm ngột ngạt của Trường Quý thậm chí.

Quý Kiều Kiều, cố lên! Nàng thậm chí vũ chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Bọn Cướp

Kiều Kiêu đi liền một mạch không dám ngừng nghỉ một giây một phút nào. Nàng chạy nhanh như bay, dường như chỉ có đi thật xa thì nàng mới cảm thấy an toàn. Nàng thật sự rất sợ Trường Quý thậm sẽ dẫn theo đám thanh niên, trai tráng trong thôn bắt nàng trở về. Nói chung là nhờ có suy nghĩ này làm động lực nên nàng mới có thể đi suốt một ngày một đêm không hề ngơi nghỉ một chút nào. Vì thôn Hà Diệp khá hẻo lánh nên mặc dù nàng đã đi một ngày một đêm nhưng vẫn chưa đi vào đến trong thành.

Trông thấy một ngôi miếu nhỏ đồ nát từ phía xa, Quý Kiêu Kiêu lập tức thở hắt ra một hơi, thầm nghĩ cuối cùng cũng đã tìm được một nơi để nghỉ chân. Đi suốt cả một ngày một đêm nên lúc này, nàng cảm thấy vừa mệt lại vừa đói.

Trong ngôi miếu nhỏ này cũng không có bất kỳ người nào khác, có lẽ chỗ này còn cách thành không xa, đây là suy đoán của Kiêu Kiêu sau khi nàng đã quan sát khắp mọi nơi. Ngoài ra ở trong miếu vẫn còn chút khói hương chưa cháy hết. Thấy vậy, Kiêu Kiêu vui vẻ vênh vênh đi đến chỗ phía dưới bệ thờ, khẽ nở nụ cười, nghĩ thầm ” oa ! ở trong này vừa an toàn lại vừa ấm áp ”.

Mặc dù tư tưởng của nàng đã là một cô gái hơn hai mươi tuổi nhưng thân thể vẫn chỉ là một tiểu cô nương. Hơn thế, do tinh thần mệt mỏi cộng với cảm giác hồi hộp khẩn trương cao độ lẫn át nên khi Kiêu Kiêu vừa ngồi xuống thì chẳng bao lâu đã chìm vào giấc ngủ.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, thế nhưng nàng lại có cảm giác ấm áp hơn, thậm chí nàng còn ngửi thấy mùi đồ ăn. Không chỉ có như vậy, dường như nàng còn nghe thấy cả tiếng nói chuyện ở cách đó không xa. Tiếng nói chuyện ư ? Nghĩ đến đó, Kiêu Kiêu giật mình một cái bừng tỉnh.

Quả nhiên, ở bên ngoài đã có người đốt một đống lửa, về phần mùi đồ ăn kia có lẽ là do mấy người ở bên ngoài đó đang nướng mấy món ăn dân dã. Vì không biết lai lịch của những người này ra sao nên Kiêu Kiêu không dám phát ra tiếng động gì, ngoan ngoãn giống như con mèo chôn ở trong ổ.

– Đại ca ! Huynh nói xem cái thằng nhãi con này liệu có thể đổi được bao nhiêu bạc ? Giọng nói thô lỗ của một người đàn ông vang lên.

– Dù thế nào thì Quý gia cũng là nhà giàu. Người ta bảo lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa. Chúng ta đâu thể buông tha cho con dê béo này được. Chờ một ngàn hai trăm lạng Quý gia đưa tới tay... Chúng ta lại mang tiểu tử này đi bán, lại được thêm một món bạc nữa haha. Đến lúc đó, chúng ta sẽ xa chạy cao bay.....cùng nhau uống rượu ca hát, chẳng phải là càng thêm vui vẻ hay sao ?

– Đại ca anh minh. Lại một giọng nói nữa vang lên.

Quý Kiêu Kiêu xiết chặt hai bàn tay, trong lòng lo sợ, thầm nghĩ ” mình gặp phải bọn cướp ư ? ”. Lúc này, nàng không dám cử động, cố gắng hít thở thật khẽ, hi vọng bọn chúng sẽ không phát hiện ra nàng.

– Huhu...Tôi... muốn... về nhà...huhu.....Giọng nói non nớt của trẻ con vang lên. Tiếp đó lại là thanh âm của một cái tát thô bạo vang lên.

– Bóp !

– Đến giờ phút này mà mày vẫn còn tưởng rằng mình vẫn là tiểu thiếu gia của Quý gia hay sao ? Tao nói cho mày biết. Bọn tao không giết mày là vì ba huynh đệ bọn tao tốt bụng thôi nhé ! Mày hãy ngoan ngoãn một chút, nghe lời một chút, không biết chừng tao còn tìm người tốt bán mày đi. Bằng không, da thịt của mày mềm mại trắng trẻo thế này. Tao mà đem mày bán cho mấy tiểu quan quân thì đến lúc đó mày thật sự là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay đâu.

– Được rồi ! Lão Nhị ! Mày kêu gào với một đứa bé làm cái gì ? Nó không nghe lời thì đánh nó đến khi nó nghe lời thì thôi. Việc gì phải gào thét mệt thân chứ ?

Tiếp đó, ba người kia lại thì thầm nói chuyện với nhau. Kiêu Kiêu lại nghe thấy trong lời nói của bọn chúng mang theo vẻ rất ác độc. Theo như tiếng nói chuyện vừa nãy, nàng phán đoán rằng : bé trai bị bắt cóc tuổi cũng không quá lớn vì khi nói chuyện giọng nói vẫn còn rất non nớt.

Nghĩ đến đứa nhỏ kia cũng là kẻ thức thời, sau khi nghe mấy người kia nói chuyện xong thì nó quả thật không tiếp tục khóc nữa. Chẳng qua Kiêu Kiêu khôn biết, thằng bé kia không phải thức thời mà là sợ bị đánh thôi.

– Đại ca ! Sáng mai là giao tiền chuộc rồi. Sao chúng ta không đợi ở trong thành mà lại trốn ra ngoài này làm gì ? Vừa đi vừa về vô cùng phiền phức.

– Chúng ta có thể lấy được tiền nhưng cũng có thể phải mất mạng. Tao làm như vậy cũng là vì an toàn thôi...Sáng mai tao cùng với lão tam vào thành lấy tiền chuộc, mày hãy ở đây trông thằng nhỏ này. Chờ bọn ta trở lại, chúng ta sẽ cùng nhau xa chạy cao bay. Nếu chạng vạng chúng ta vẫn chưa về thì mày hãy mang theo nó rồi đi ngay lập tức.

– Hà ! Đệ không ở lại đâu. Tại sao lại để đệ ở đây trông thằng bé chứ. Hơn nữa, nếu hai người không quay trở lại thì đệ cũng đâu thể đi một mình. Đệ cũng đâu phải là người không trọng nghĩa ? Không phải mấy huynh đệ chúng ta sẽ cùng đồng sinh cộng tử hay sao ?

– Nhị ca ! Huynh nghe lời đại ca đi. Huynh tính cách nóng nảy dễ kích động. Nếu để huynh đi ngược lại dễ làm hỏng việc. Huynh chỉ cần trông chừng

tiểu tử này thật tốt là được. Chúng ta sẽ có rất nhiều vàng bạc.

Ba người lại tiếp tục thăm thì bàn bạc. Chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn giường như đã bàn bạc xong mọi chuyện. Cuối cùng, bọn họ đã thống nhất để cho lão Nhị chính là người nói năng thô lỗ, tính cách cũng nóng nảy ở lại trông thẳng bé kia còn hai người kia thì sẽ vào thành lấy tiền chuộc.

Nhưng qua cách nói chuyện thì ba người này căn bản là không tính toán sẽ thả người.

Tuy rằng nòng nhát gan sợ phiền phức nhưng cũng không phải là kẻ không có lương tri. Trước khi xuyên qua đây, Quý Kiều Kiều vốn là một cảnh sát. Lần đầu tiên đi ra ngoài làm nhiệm vụ, nòng không cẩn thận nên bị một cô gái trẻ tuổi gây sự ầm ĩ đòi tự sát đây xuống lầu. Vì vậy cho nên nòng hiểu rằng, có đôi khi không thể bởi vì nhát gan mà đánh mất lương tri của chính mình.

Chiều theo tình hình hiện tại, chỉ cần chịu đựng qua đêm nay, ngày mai chỉ có một người trông coi, nòng muốn cứu người thì khả năng thành công sẽ lớn hơn một chút. Chỉ là không biết hai người kia khi nào thì rời khỏi đây ?

Trong lúc Kiều Kiều đang suy tính thì bên ngoài lại có tiếng động vang lên.

– Được rồi ! Lão Nhị ! Cũng sắp đến giờ hẹn rồi, chúng ta phải đi vào trong thành. Đệ ở lại cũng nên cẩn thận chú ý.

– Đại ca lo lắng nhiều rồi. Việc của đệ là nhẹ nhàng nhất. Nếu ngay cả một thằng nhãi con mà đệ còn không trông được, để chuyện này truyền ra ngoài không phải là sẽ thành trò cười cho người trong nghề hay sao ? Hà Tây tam sát của chúng ta đâu dễ dàng đánh bại được.

– Ừ ! Đệ cũng đừng có lo là quá. Chỗ này cách cửa thành không xa. Ban ngày, cũng có không ít người qua lại. Đệ hãy kiểm chế một chút.

– Đại ca yên tâm.

Kiều Kiều nín thở lắng lắng chờ đợi. Khoảng thời gian này phẳng phối giống như sống một ngày bằng một năm. Mỗi một giây đều là trôi qua vô cùng chậm. Có lẽ phải hơn một khắc sau đột nhiên có tiếng ” ọc ọc ” vang lên.

– Ai đấy !

Kiều Kiều đã quen nhìn ăn, không ngờ lần này nhìn đói quá lâu, bụng lại kêu lên một tiếng ” ọc ọc ” như vậy.

– Ai đấy ! Đi ra mau. Tao biết có người đang ở đây.

Trong nháy mắt Kiều Kiều lập tức đưa ra quyết định, từ từ lách thân thể nhỏ nhỏ của mình ra khỏi tấm màn.

Đúng như nòng dự đoán lúc trước. Một người đàn ông lưng hùm vai gấu đang cầm trong tay thanh trường đao, giống như hổ rình mồi đang chăm chăm nhìn nòng.

– Mày là ai ?

Kiều co rúm người lại. Khuôn mặt lộ vẻ nịnh nọt, mỉm cười nói :

– Tiểu nhân. . . Tiểu nhân chỉ là ăn mày ở. . . chỗ này thôi. . .Đừng. . . Đừng giết tiểu nhân..Tiểu nhân. . . Tiểu nhân nguyện ý làm bất cứ việc gì ngài sai bảo. . .

Nàng cố gắng thấp giọng nói. Hơn nữa nàng còn nhỏ tuổi nên cũng khó đoán được là bé trai hay bé gái.

Hồ lão nhị quan sát tỉ mỉ thẳng nhóc ăn mày ở trước mắt, trong lòng cũng tin vài phần. Nguyên nhân là vì Kiều Kiều chạy suốt đêm quần áo vừa rách nát lại vừa bẩn thỉu, đáng vẻ không khác gì một thằng nhóc ăn mày cả.

– Chỉ có mình mày ở đây sao ?

Kiều Kiều gật đầu

– Đừng giết tiểu nhân. . . Xin đừng giết tiểu nhân. . . Tiểu nhân có thể giúp ngài. . . Tiểu nhân giúp ngài trông coi thằng bé kia. . . Đừng giết tiểu nhân. . . Ngài xem. . . Tiểu nhân cũng là con trai mà. . .Ngài cũng có thể bán tiểu nhân đi. . .Tiểu nhân cũng rất đáng giá mà. . .

Kiều Kiều tỏ vẻ sợ hãi nhìn Hồ lão nhị, cố gắng nói cho hắn ta biết giá trị của mình.

Hồ lão nhị vẫn thấy hoài nghi nên ngay lập tức đã nhắc chân đạp cho Kiều Kiều một cái, sau đó chỉ tay nói :

– Mày hãy đến ngồi cạnh thằng nhãi kia đi. Trông đáng vẻ đáng khinh này của mày thì đem mày bán vào tiểu quan quán làm tiểu quan cũng không tệ đâu.

Kiều Kiều lập tức nở nụ cười lấy lòng nói :

– Đại gia ! Ngài nói rất đúng. Ngài nói rất đúng. Lúc trước, tiểu nhân xin cơm ở trong thành cũng đã từng đến tiểu quan quán, trông thấy chỗ đó cũng khá tốt. Nếu đại gia có thể bán tiểu nhân đến chỗ như vậy thì tiểu nhân cầu còn không được vận may như thế ấy chứ ? Đại gia ! Mời ngài vào trong. . .

Kiều Kiều thanh thanh cổ họng cất giọng lanh lảnh bất trước một câu khiến Hồ lão nhị cười ha ha.

– Mày rất thông minh nhưng suy cho cùng thì số phận con nhà nghèo mỏng manh như tờ giấy vậy, cũng biết rõ thế nào là khổ sở a. Đáng về không giống như tiểu thiếu gia kia vừa sinh ra đã ngâm thìa vàng khiến người khác vừa nhìn thấy đã tức giận.

– Đúng vậy ! Đại gia ! Để tiểu nhân bóp vai cho ngài.

Tuy rằng hai người đã trò chuyện với nhau nhưng trong lòng Hồ lão nhị vẫn luôn cảnh giác nên sau khi nghe Kiêu Kiêu nói vậy, hắn lập tức nói với nàng rằng :

– Mày ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia cho tao. Mày đã nghe thấy tất cả, tao cũng không nói nhiều nữa. Chờ lão Đại và lão Tam trở về, chúng ta lập tức rời đi.

– Đại...Đại gia... Có thể... Có thể...thường cho tiểu nhân một chút đồ ăn được không?...Hai ngày nay, tiểu nhân...tiểu nhân chưa hề ăn chút gì... – Quý Kiêu Kiêu nhìn thấy thịt nướng ở trên giá không ngừng nuốt nước bọt.

Hồ lão nhị không nhìn quen dáng vẻ hèn mọn kia của Kiêu Kiêu nên khinh thường nói :

– Đây là thứ mà mày có thể ăn sao ?

Tuy hắn nói như vậy nhưng vẫn lục ra từ trong bọc quần áo một cái bánh ngô đã lạnh ngắt, cứng nhắc ném về phía Kiêu Kiêu. Kiêu Kiêu vội vàng nhặt lên ăn như lang thôn hồ yết. Vốn dĩ nàng cũng không muốn chỗ thịt gà nướng kia. Đã lâu rồi nàng không được ăn thịt, dạ dày nhất định không tiêu hóa được thứ thức ăn nhiều mỡ như thế. Nếu ăn xong mà đau bụng thì nàng sao có thể trốn được.

– Đừng ăn cái này! Giọng nói giòn giã của tiểu nam hài kia truyền đến.

Kiều Kiều liếc mắt nhìn tiểu tử kia một cái, thầm mắng ” đầu đất ”. Tiểu tử kia đúng là điển hình của loại công tử đàn độn chưa từng chịu khổ là gì mà.

Quả nhiên, Hồ lão nhị nhỏ một ngụm nước bọt qua, nuốt chút nữa còn đánh nó.

– Ăn ngon sao ? Về sau ngay cả nước bọt mày cũng không có mà ăn đâu. Tên tiểu tử ăn mày kia, cho mày thêm một cái nữa đấy.

Quý Kiêu Kiêu vội vàng gật đầu nói tạ ơn :

– Cảm ơn đại gia ! Cảm ơn đại gia !

Động tác của nàng thiết tình rất khoa trương khiến Hồ lão nhị thấy rất thoải mái.

Kiều Kiều lại vội vàng cầm đầu ăn cái bánh ngô kia. Nàng liên tục gặm cắn không ngừng giống như nếu ngừng lại thì sẽ bị đòi lại vậy.

Sau khi ăn xong, nàng mới quay đầu nhìn kỹ tên tiểu tử vừa rồi thiếu chút nữa đã bị đánh. Ở khoảng cách gần như vậy, lúc này, nàng mới có thể quan sát kỹ tên tiểu tử này. Nhìn dáng vẻ của tiểu tử này thì ước chừng khoảng bốn tuổi. Mặc dù tên tiểu tử này trắng trẻo sạch sẽ nhưng do khuôn mặt bị dính khá nhiều bụi đất, cằm y hoa phục cũng bị nhiễm bẩn không nhìn rõ cả hình dáng và màu sắc ban đầu.

Tiểu tử kia thấy Kiêu Kiêu nhìn mình, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tỏ vẻ khinh thường.

Kiều Kiều trừng mắt liếc nhìn tiểu tử kia một cái.

Trông thấy hai người có vẻ không được hòa hợp, Hồ lão nhị cảm thấy tâm trạng của mình tốt lên không ít.

– Mày vẫn hay ở đây à ?

Hồ lão nhị tìm chủ đề tán gẫu nói.

– Không ạ ! Lúc trước, tiểu nhân từng ở trong thành nhưng mùa đông lạnh, trong thành lại không có chỗ ở. Ở chỗ này thì ấm áp hơn một chút. Cách vài ngày tiểu nhân lại vào thành xin ăn một lần.

Kiều Kiều phải cố gắng nói làm sao để hắn có thể tin tưởng.

– Ừ ! Năm nay đúng là lạ thật, cũng không biết vì sao mà giờ này đã là đầu xuân rồi cũng không ấm lên chút nào. – Hồ lão nhị lẩm bẩm chửi.

– Nếu có thể tìm được một chỗ để an ổn, có thể ăn no mặc, tiểu nhân có làm gì cũng đều đáng giá. – Kiêu Kiêu xúc động nói.

Hai người đang nói chuyện, bất chợt xa xa truyền đến một hồi tiếng bước chân tiếng bước chân. Khuôn mặt Hồ lão nhị lập tức biến sắc. Cùng lúc, sắc mặt của Kiêu Kiêu cũng thay đổi. Người trước lo lắng là người ngoài đến còn Kiêu Kiêu lại lo lắng là đồng bọn của Hồ lão nhị trở về.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Bỏ Trốn

Edit: Minnamin

Beta: Chuông Gió

Nghe tiếng bước chân ngày càng đến gần, Kiều Kiều nhanh chóng hạ quyết tâm, quay sang nói với Hồ lão nhị:

– Đại gia, không biết người đến là ai, hay là tiểu nhân giấu nó đi trước nhé? – Nàng chỉ chỉ chỗ trốn lúc nãy của mình.

– Mày cũng thông minh đấy! Không biết có phải quan sai đến lục soát hay không? Nhóc mày đừng có ra mặt, dẫn nó vào trong đó đi, không có lệnh của tao, không cho nó đi ra. Mày trông chừng nó cho kĩ vào, không được lên tiếng, hiểu chưa? Bằng không ông mày bất chấp tất cả cũng phải làm thịt hai thằng chúng mày.

Kiều Kiều co rúm lại một chút, vội vàng gật đầu:

– Tiểu nhân tuyệt đối không dám, ngài yên tâm, ngài yên tâm

Hồ lão nhị thấy nàng nghe lời, phát phát tay. Kiều Kiều lúi thủng bé vội vàng trốn vào trong.

Thằng bé mở to đôi mắt nhìn nàng, nhưng cũng không dám phản kháng.

Hai người vừa trốn một lúc thì nghe có tiếng người bước vào. Thì ra là mấy người dân từ thôn trang lân cận tụ tập vào thành, vào đây chỉ để nghỉ chân một lát.

Kiều Kiều đoán có khoảng từ ba đến năm người, cả nam lẫn nữ, có điều nàng cũng không dám tùy tiện chạy ra cầu cứu. Thời buổi này, mấy kẻ thấy chết không cứu cũng nhiều lắm, một khi Hồ lão nhị đề phòng rồi thì càng khó mà thoát.

Mặc khác, chuyện này cũng giống lên một hồi chuông cảnh báo cho nàng, không thể kéo dài thời gian nữa, nếu như hai tên kia trở về thì không còn đường chạy thoát nữa.

Nhìn thằng nhóc bên cạnh, Kiều Kiều thì thầm:

– Chốc nữa phải nghe lời ta, chúng ta sẽ chạy trốn.

Mắt thằng bé trừng thật to, dường như không dám tin.

– Không muốn bị bán thì phải nghe lời ta.

Thằng bé gật đầu. Một lát sau, mấy người kia đi rồi, Hồ lão nhị nói:

– Hai đứa ra đây.

– Dạ – Kiều Kiều lúi thủng nhóc ra.

Mấy người lại ngồi xuống, Kiều Kiều nghiêm mặt:

– Đại gia, mấy người lúc nãy muốn vào thành ă?

Hồ lão nhị bị mấy người lúc nãy cắt ngang nên có chút mất hứng, tròn mắt:

– Liên quan gì tới mày? Đừng có giờ trò, bằng không tao đánh chết mày.

Kiều Kiều oan ức nói:

– Thật kỳ lạ! Ngày thường hai ba ngày chẳng thấy móng nào, sao hôm nay tự dưng lại xuất hiện một đống người?

Nghe Kiều Kiều nói thế làm Hồ lão nhị cũng hơi lo lắng, hẳn vốn đã chú ý mấy người đột nhiên xuất hiện này, giờ lại càng cảm thấy có gì đó không ổn.

Kiều Kiều không nói gì nữa, điều nàng muốn chẳng qua chỉ là gieo mầm móng nghi ngờ vào lòng Hồ lão nhị mà thôi, nói nhiều trái lại càng phản tác dụng.

Cũng may người ở lại là tên Hồ lão nhị đầu óc đơn giản này, nếu không Kiều Kiều tuyệt đối không thành công. Lời của nàng quả nhiên đã làm Hồ lão nhị dao động.

– Không được, nơi này không ở lâu được, chúng mày đứng lên, chúng ta phải đi trước.

Miểu nhỏ này nằm ở bên một ngã ba, Kiều Kiều kéo thẳng bé chạy theo sau Hồ lão nhị.

Hồ lão nhị nhìn mấy lối rẽ, không do dự chạy về hướng con đường hoang vắng nhất đi lên núi, Kiều Kiều nhú mày chạy theo. Nhìn Hồ lão nhị quả quyết như thế, chắc chắn trước đó hẳn và đồng bọn đã bàn bạc trước rồi.

– Chúng mày chạy nhanh lên cho tao, không tao làm thịt chúng mày.

– Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám... – Lôi thẳng bé theo sau, Kiều Kiều lại tăng tốc.

Đi không bao lâu, Hồ lão nhị dừng lại.

– Được rồi, bọn mày qua cái động bên kia. – Dứt lời, bản thân hắn đứng lại quan sát. Xem ra hắn cũng không tính đi xa, ngôi miếu kia tuy rộng rãi nhưng lại không an toàn.

Kiều Kiều kéo thẳng bé vào sơn động.

Vào đến trong, Kiều Kiều nhìn khắp nơi. Nàng kinh ngạc nhận ra sơn động này không hề nhỏ như bề ngoài, không chỉ thế, đi sâu vào một chút còn thấy một hồ nước.

Theo định luật của tiểu thuyết võ hiệp, những nơi kiểu này nhất định sẽ có chuyện thần kỳ gì đó, tuy nhiên Kiều Kiều không dám làm liều, cơ hội chỉ có một lần, nếu làm không tốt, vậy kết cục của nàng không cần nghĩ cũng đã rõ. Đây cũng là nguyên nhân vừa rồi nàng không kêu cứu.

– Ủa? Nơi này có hồ nước? – Kiều Kiều chau mày.

– Mày lắm bả cái gì đấy thẳng nhóc ăn mày? – Dường như đã cảm thấy an toàn hơn khá nhiều, Hồ lão nhị lại có tâm ý nói chuyện. Thấy Kiều Kiều quan sát hồ nước kia, hắn cũng nghi hoặc.

– Hồ nước này có gì không ổn sao?

Kiều Kiều lắc đầu không nói gì nhưng vẫn không ngừng nhìn bên đó.

– Bảo mày nói thì mày phải nói. – Hồ lão nhị tức giận đập Kiều Kiều một cái.

Kiều Kiều kêu ngoa ngoa, ôm mộng nói:

– Đại gia, nhà cũ của tiểu nhân ở gần đây. Năm đó, trong thôn tiểu nhân có không ít người đến nơi này, bảo là muốn tìm hồ nước trên khe núi gì đó. Nghe nói là có bí mật gì lớn lắm, nhưng hai năm nay tiểu nhân vào thành xin cơm, không biết còn ai đến đây nữa không. Giờ thấy trong cái sơn động bé tí này có hồ nước, cho nên nhớ lại những điều này.

Hồ lão nhị cũng nhìn khe nước kia:

– Hồ nước trong khe núi? Nói cũng phải, sơn động này nhỏ thế mà lại có hồ nước, rất kỳ lạ.

Kiều Kiều cười:

– Đại gia, có lẽ chỉ là lời đồn nhảm thôi, ai mà biết có phải thật không chứ.

Nàng đã thành công khơi mào sự tò mò của Hồ lão nhị. Hai kẻ còn lại mà nghe lời này chắc chắn sẽ không bị trò mèo này của Kiều Kiều lừa, nhưng kẻ này lại là Hồ lão nhị. Nói là vậy nhưng Kiều Kiều cũng không dám sơ suất.

– Mày cảm miệng lại cho tao.

Hồ lão nhị đi qua đi lại cạnh hồ nước kia, chắc là do nhiệt độ trong lòng núi ấm hơn, trên mặt nước có một lớp băng mỏng nhưng không đông lại.

– Mày đi tìm một cành cây dài lại đây, tao muốn thử một chút. Nếu quả thật có bí ẩn, bỏ qua thì tiếc lắm.

Kiều Kiều không ngừng gật đầu, thấy nàng đồng ý nhanh như vậy, Hồ lão nhị sừng sốt một chút, lập tức híp mắt:

– Vừa rồi mày nói thật chứ?

– Tiểu nhân thề!

Hồ lão nhị nhìn kỹ hai người:

– Chúng mày chờ ở đây, tao đi tìm cành cây.

Hắn vừa dứt lời liền lập tức đi ra ngoài, thằng bé con vừa cầm chặt tay Kiều Kiều vừa nhìn nàng.

Kiều Kiều nhìn nó, ghé vào tai nó thì thầm hai câu, sau đó yên lặng ôm đầu gối ngồi tại chỗ.

Quả nhiên, Hồ lão nhị chỉ chớp mắt đã trở lại. Dùng cành cây thử một lần, hồ nước rất sâu nên không chạm tới đáy.

– Đại gia, hay là tiểu nhân xuống thử nhé, tiểu nhân không sợ lạnh.

Kiều Kiều lại mở miệng, ánh mắt trong suốt, lại còn sáng quắc. Hồ lão nhị thấy nàng nhiệt tình như thế, lo lắng:

– Thằng ăn mày này, mày nhiệt tình quá rồi đấy, không phải bên dưới có bí ẩn gì đấy chứ? Mày đợi ở đây, tao xuống, mày trông chừng thằng nhóc kia đi, chắc mày hiểu mày phải làm gì rồi chứ?

Kiều Kiều gật đầu, nhưng có vẻ vẫn rất chú ý cái hồ nước kia. Hồ lão nhị nhanh chóng cởi quần áo rồi thử độ ấm của nước:

– Mẹ nó, lạnh thật chứ. Nếu không phải lo cho thằng ăn mày này thì còn lâu tao mới xuống.

Hồ lão nhị là đàn ông đang tuổi khỏe mạnh trai tráng, nhìn hai thằng nhóc chỉ cao bằng ba khối đậu hũ kia, đương nhiên không lo chúng nó bỏ chạy.

– Thành thật một chút, hiểu chưa? Nếu để tao biết chúng mày chạy, bắt về rồi xem tao có đánh gãy chân chúng mày không.

Kiều Kiều gật đầu, dường như rất sợ hãi mà nuốt nước bọt:

– Đại gia yên tâm, tiểu nhân không dám.

– Phù phù! – Hồ lão nhị nhảy xuống nước.

– Nhanh!

Hai đứa bé quả nhiên không chạy, chỉ là nhanh chóng cầm tảng đá ném xuống.

Động tác của thằng bé không mạnh mẽ nhưng cũng không đập trúng, nhưng cũng có tác dụng quấy nhiễu. Còn Kiều Kiều nói thế nào cũng vốn là cảnh sát, phát nào ra phát nấy. Hồ lão nhị á một tiếng, chửi ầm lên, Kiều Kiều lại nhặt đá lên ném tiếp.

Ném liên tục cũng có mấy lần trúng, thấy nước hồ chuyển thành màu hồng, Kiều Kiều kéo thằng bé bỏ chạy. Nàng không nói nhiều, chỉ chạy về phía Hà thôn.

Thằng bé kia cũng không ngốc, nó biết nếu bị bắt sẽ có kết cục thế nào, nó nắm chặt tay Kiều Kiều, không dám buông lỏng một giây một khắc nào.

Hai người không dám quay đầu nhìn, Kiều Kiều biết, thời gian của bọn họ có hạn, cho dù Hồ lão nhị bị thương cũng sẽ đuổi đến rất nhanh. Hắn là một nam tử trưởng thành, mạnh hơn họ rất nhiều. May mà lúc này ném trúng mấy lần, nếu không càng khó thoát.

– A...

Thằng bé té ngã, Kiều Kiều đã nghe thấy tiếng chửi rủa của tên cướp đằng xa. Hung hăng túm lấy thằng bé:

– Chạy nhanh lên, nếu không chúng ta chết chắc.

Nghe ngữ điệu nghiêm khắc của nàng, thằng bé không dám khóc, bò dậy tiếp tục chạy.

Sở dĩ Kiều Kiều dám trốn cũng do có mấy phần nắm chắc, khi nàng đến đây không dám đi đường lớn, cơ bản toàn là men theo đường nhỏ mà đi, bởi vậy nàng biết vài chỗ có đặt bẫy.

Tuy không biết do ai đặt, nhưng mấy cái bẫy này lại rất hữu dụng cho tình cảnh của Kiều Kiều hiện giờ. Sắp tới nơi nàng cần, tiếng Hồ lão nhị cũng ngày càng rõ. Kiều Kiều hô:

– Nhanh, trèo lên cái cây kia.

– Tôi, tôi không biết...

– Không trèo lên sẽ chết, mau trèo đi...

Kiều Kiều giúp thằng bé trèo lên, hai người mất sức chín trâu hai hổ mới trèo lên được, vừa ngồi ổn đã thấy Hồ lão nhị toàn thân máu me chạy đến.

– Thằng ăn mày chó chết, tao không thể, không thể không giết mày. Dám gài tao, tao hành tẩu giang hồ nhiều năm, thế mà lại bị một thằng nhãi gài bẫy,

tức chết tao, có chết tao cũng. ...

Thấy hai người trên cây, Hồ lão nhị tức giận:

– Mày nghĩ là tao không lên được?

– Đánh hấn.

Trong túi quần hai người nhét đầy đá, họ không ngừng lấy ra ném về phía Hồ lão nhị, lần này lại càng chọc giận hấn.

– Hai thằng nhãi kia, tao nói cho chúng mày biết, xem tao có giết chúng mày không, xem tao có giết chúng mày không.

Kiều Kiêu ném rất chuẩn, nhưng Hồ lão nhị cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, trực tiếp chạy đến một cái cây khác, chuẩn bị trèo lên.

“Á...”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chạy Trốn

Nghe thấy tiếng kêu của Hồ lão nhị, Kiêu Kiêu cuối cùng cũng nở nụ cười.

Quả nhiên Hồ lão nhị đã dẫm vào cái bẫy kia.

– Con bà nó. Đây là cái thứ chết tiệt gì? Con bà nhà chúng mày, hai thằng nhãi khốn kiếp kia. Tao muốn giết chúng mày. Tao muốn giết chúng mày. ...

Nghe vậy thấy vậy nhưng động tác của Kiêu Kiêu lại rất nhanh nhẹn. Nàng nhanh chóng đi xuống phía dưới, túm lấy cậu bé đang run rẩy đứng ra phía ngoài chỗ có hố bẫy kia.

– Mau nhặt lấy tảng đá đập hấn đi.

Tiểu tử kia dường như có chút sợ hãi nhưng vẫn mở miệng nói phải nhặt lấy tảng đá. Hai người cũng không khách khí. Hồ lão nhị bị đánh gào khóc, kêu la rất to.

– Ca ca! Lỡ chúng ta đánh chết hấn thì làm sao bây giờ? – Tiểu tử kia ngửa đầu nhìn Quý Kiêu Kiêu hỏi.

Kiều Kiêu tròn trắng mắt nói:

– Sức lực hai chúng ta đến đâu chứ? Làm sao có thể đánh chết hấn được? Chỉ cần đánh hấn bất tỉnh. Sau đó, chúng ta sẽ sắp xếp lại cái bẫy một lần nữa rồi lập tức rời đi. Bằng không chờ đến lúc đồng bọn của hấn tìm được hấn, chúng ta phải làm như thế nào?

Tiểu tử kia gật gật đầu. Động tác của Kiêu Kiêu vừa nhanh, vừa chuẩn, lại vừa độc ác nên chỉ đập vài cái đã khiến Hồ lão nhị ngất xỉu.

– Mau! Đem cây cỏ xung quanh phủ lên đi!

Thấy tiểu tử kia không biết nên làm gì, Kiêu Kiêu lập tức sai khiến:

– Đệ mau đi tìm ở xung quanh một ít cành cây đem về đây.

Kiều Kiêu không dám kéo dài thời gian nên chỉ sắp xếp qua loa một chút.

– Đệ tên là gì?

– Từ Ngự. – Tiểu tử kia nắm chặt vạt áo của Kiêu Kiêu, sụt xị mũi nói.

– Được rồi! Từ Ngự! Chúng ta mau đi thôi.

Mùa này, cây cối đều đã rụng hết lá. Nếu muốn tìm một chỗ ẩn nấp quả thật rất khó khăn. Vậy nên bọn họ không thể nghênh ngang đi ngoài đường lớn. Phải biết rằng, một khi hai tên cướp kia quay lại thì bọn họ rất có thể sẽ khóc không ra nước mắt.

– Vậy chúng ta phải đi như thế nào?

– Từ Ngự trông mong nhìn Kiều Kiều.

– Hiện tại cho dù đi đâu cũng không ổn, đi vào thành càng không ổn. Nếu trên đường tình cờ gặp phải hai tên cướp kia quay lại, chúng ta nhất định trốn không thoát, đi về phía Hà thôn cũng không được. Chúng ta tính kế tên cướp kia ở trong này. Chỉ cần hấn tình lại chạy đi hoặc là hai tên còn lại kia đến thì bọn chúng nhất định sẽ đoán ra được chúng ta rất quen thuộc vùng này.

Từ Ngự chớp chớp cặp mắt to nói:

– Đệ muốn về nhà..... Trong giọng nói còn kèm theo tiếng khóc nức nở.

– Muốn về nhà thì cũng phải chờ đến khi chúng ta an toàn rồi tính sau. – Bọn họ đang ở một cái ngã tư nên Kiều Kiều không hề chần chờ, lập tức chọn một con đường đi đến.

Từ Ngự coi như cũng biết nghe lời, ngoan ngoãn đi theo phía sau Kiều Kiều.

Hai người một khác cũng không dám nghỉ tạm. Cũng không biết đã đi được bao lâu, khi trời đã sắp tối, Kiều Kiều cuối cùng cũng tìm được một chỗ để nghỉ tạm. Chỗ này là một cái hồ nhỏ, nếu một người trưởng thành muốn trốn ở đây thì chỗ này quả thực là không thích hợp, nhưng nếu là hai đứa bé thì khỏi phải bàn.

– Được rồi. Tạm thời, chúng ta sẽ nấp ở chỗ này. Sáng mai lại lên đường.

Từ Ngự ngoan ngoãn ngồi xổm xuống nói:

– Ca ca! Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Khuôn mặt của tiểu tử kia có vẻ mờ mịt, nghĩ cũng đúng, tiểu tử kia vốn là tiểu thiếu gia nhà giàu không nhều, hiện tại lại phải trốn đông trốn tây, có thái độ như thế cũng phải.

Kiều Kiều trừng mắt liếc nó một cái nói:

– Chúng ta tạm thời không thể vào thành, tránh trường hợp mấy tên cướp kia ở cửa thành ôm cây đợi thỏ. Ta biết đệ muốn về nhà nhưng tình hình hiện tại là như vậy đó. Vậy nên, chúng ta trước hết cần bảo đảm chính mình được an toàn thì mới có thể tính toán đến những việc khác.

Từ Ngự cắn môi suy nghĩ hồi lâu, sau đó mới gật đầu.

– Ca ca! Ta rất nhớ nhà.

– Sao đệ lại bị trói rồi đưa đến đây? – Kiều Kiều tranh thủ nói mấy chuyện phiếm cùng tiểu tử kia.

Từ Ngự vẫn về góc áo, mếu máo nói:

– Là Nhũ mẫu đưa đệ đi. Nhũ mẫu gọi người xấu kia là A Đại. Nhũ mẫu...nhũ mẫu...bị...bị A Đại đánh chết rồi...huhu...huhu...

Dường như nghĩ đến Nhũ mẫu đã bị chết thảm Từ Ngự khóc nức lên. Chẳng qua, tiểu tử kia cũng hiểu rõ tình huống hiện tại nên nó cũng không dám khóc to, chỉ gắt gao cắn chặt môi, trông nó đáng thương vô cùng.

Kiều Kiều trông thấy Từ Ngự như vậy, bản năng người mẹ lại nổi lên, lập tức ôm nó vào lòng, dịu dàng an ủi:

– Ngoan, ngoan nào, ngoan nào, đừng khóc nữa. Đệ muốn khóc nhưng cũng đừng dụ người xấu đến chứ.

Từ Ngự nghe thấy vậy, lập tức dằn cơn nức nở.

– Đệ nói nhũ mẫu của đệ biết người xấu kia phải không?

Từ Ngự lại gật đầu, Kiều Kiều hiểu được, đây gọi là nội ứng ngoại hợp, bảo sao lại có thể đưa đứa nhỏ ra ngoài dễ dàng như vậy. Nghĩ cũng phải, bình thường nhà giàu đều đề phòng rất nghiêm ngặt, nếu không có ai làm nội ứng thì sao có thể xảy ra chuyện như thế này được.

– Đệ họ gì?

– Đệ họ Quý. Tên là Quý Từ Ngự. Tô mẫu nói, muốn để cho đệ tương lai được tự do tự tại, vui vẻ giống như con cá nhỏ vậy.- Nhắc tới tô mẫu, khuôn mặt vui vẻ của tiểu Từ Ngự lại toát ra một chút ngượng ngùng.

Kiều Kiều cũng mỉm cười nói:

– Thực là trùng hợp, ta cũng mang họ Quý, có lẽ nào để cho ta gặp đệ chính là ý trời?

Kiều Kiều trêu chọc. Tiểu Từ Ngự vội gật đầu không ngừng nói:

– Ca ca là người tốt.

– Ta lấy tảng đá đập người, còn luôn hung dữ trừng mắt với đệ, đệ còn cảm thấy ta là người tốt?

Từ Ngự lại gật đầu rất kiên định nói:

– Ca ca là người tốt còn bọn họ là người xấu. Tổ mẫu đã từng nói, những người hung dữ với ta chưa chắc đã không thích ta, có lẽ do bọn họ không biết biểu đạt mà thôi. Tổ mẫu nói đúng, ca ca là người tốt, ca ca đã cứu đệ.

Lần này, Kiều Kiều bật cười thật sự.

– Đệ quả thực là một thằng nhóc rất vui vẻ nha. Mở miệng tổ mẫu, ngậm miệng tổ mẫu, đệ thực sự yêu quý tổ mẫu vậy sao?

– Vâng. Tổ mẫu lợi hại nhất. Mẫu thân của đệ từng nói tổ mẫu là người thông minh nhất trên đời này. Người còn nói rằng sau này Ngự Nhi trưởng thành cũng sẽ cơ trí giống như tổ mẫu vậy. – Tiểu Từ Ngự ánh mắt ngời sáng nói.

– Haha! Tại sao bây giờ ta không thể nhìn ra một chút cơ trí nào của đệ vậy? – Kiều Kiều vừa nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Ngự vừa nói.

– Khi đệ trưởng thành sẽ cơ trí.

Kiều Kiều lắc đầu cười, hỏi:

– Từ Ngự là người ở trong trấn ư?

Từ Ngự lập tức lắc đầu, nói:

– Không phải, đệ chỉ đi ngang qua thôi. Tổ mẫu nói muốn dẫn chúng ta về quê hương. Haiz! Nếu tổ mẫu và mẫu thân tìm không thấy đệ thì bọn họ nhất định sẽ rất sốt ruột.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập vẻ ủ rũ. Kiều Kiều thấy tiểu tử kia có dáng vẻ như vậy, vội vàng khuyên nhủ:

– Chờ đến khi chúng ta an toàn, ta sẽ đưa đệ về nhà. Cũng không biết, hai tên cướp kia là loại người như thế nào? Hôm nay, may mắn là bọn họ cử cái tên ngu ngốc kia ở lại canh trù, bằng không chúng ta tuyệt đối sẽ chạy không thoát.

– Ca ca rất giỏi. Đánh người cũng rất chuẩn nha. – Từ Ngự rất sùng bái Quý Kiều Kiều.

Kiều Kiều hất cằm nói:

– Ta dạy cho đệ nhé? Kỳ thật đánh người cũng cần phải kỹ xảo đấy nha.

– Vâng ạ. – Một giọng nói giòn giã, non nớt vang lên.

Tuy rằng hai người ở trong cái hố nhỏ điều kiện thật gian khổ, cũng không biết kế tiếp ra sao nhưng bọn họ vẫn tỏ ra vui vẻ vô cùng. Hai người cùng quăng viên đá nhỏ, cười vui sướng.

Trong lúc hai người đang chơi vui vẻ, Kiều Kiều đột nhiên ngừng lại, nói:

– Xuyt! Hình như ta nghe thấy có tiếng bước chân.

Nàng vừa nói vậy, tiểu Từ Ngự lập tức rút lui về phía sau, bám ở bên cạnh Kiều Kiều, hai người nín thở lắng lắng chờ đợi.

– Con mẹ nó. Hai tên tiểu tử tướng binh kia rốt cuộc đã chạy đi đường nào vậy? Theo lý thì bọn nó không thể đi nhanh được đến vậy. – Giọng nói hỗn hển của một người đàn ông vang lên.

Vì cái hố nhỏ mà bọn Kiều Kiều lần trốn ở rất gần đường lớn nên nàng không dám gây ra một chút tiếng động nào. Chẳng qua, giọng nói này cũng không phải của gã đàn ông mà lúc trước bị bọn họ đã đánh.

– Hừ! Nếu để tao bắt được tao nhất định sẽ lột da hai tên tiểu tử khốn kiếp đó. Ngươi nhìn miệng vết thương của ta đi, thằng nhãi ăn mày kia ra tay thật sự là nhanh, chuẩn, còn rất độc ác nữa, không hề lơ mơ một tý nào. – Lần này thì đúng là giọng nói của Hồ lão nhị.

– Thôi đi nhị ca, ngươi cũng thật là... Sao ngươi lại có thể bị một đứa nhỏ tính kế chứ? Thật sự là buồn cười. Ngươi có biết là ngươi đã làm hỏng chuyện lớn của đại ca chúng ta rồi không?

– Tam đệ. Ta không thích nghe lời này của ngươi chút nào. Để đứa nhỏ chạy mất là lỗi của ta. Cho dù ta có chết, ta cũng phải bắt hai tên tiểu tử khốn kiếp kia trở về. Ngươi hiện tại nói như vậy là sao? Các ngươi không phải cũng giống ta, không lấy được tiền chuộc sao? Đại ca đã nói, hai tên tiểu tử kia nếu không đi đường này thì nhất định sẽ đi con đường chỗ huynh ấy đang đi. Nếu chúng ta chia ra làm hai đường, ta không tin là không tìm được bọn chúng. – Hồ lão nhị âm ỉ nói.

Hai người kia bắt đầu dùng tranh cãi ầm ĩ lại, Kiều Kiều thấy vẻ mặt hoảng sợ của Từ Ngự lập tức bịt chặt miệng nó lại.

– Được rồi! Nhị ca, ta cũng không muốn cãi nhau với huynh. Chẳng qua, chuyện này cũng là do huynh lo liệu không thỏa đáng. Quý lão phu nhân kia cũng không phải là người hiền lành, ngu ngốc. Đại ca nói, không nhìn thấy Từ Ngự, lão thái thái kia thật sự có thể nhẫn tâm không đưa tiền ra đâu. Chúng ta phải nhanh chóng tìm được bọn chúng. Về phần tên ăn mày lợi hại gì đó mà huynh đã nói, nếu bắt được thì cứ giết quách nó đi là xong.

– Lấy một xác chết đến đòi tiền lão thái thái kia ư? Con mẹ nó, chúng ta làm sao có thể khiêng được. Tam đệ, người nói xem chúng ta đã đi xa như vậy rồi mà vẫn không trông thấy hai tên tiểu tử kia, có khi nào bọn chúng căn bản là không đi đường này? Nói không chừng ở chỗ đại ca đã tìm được rồi ấy chứ?

– Đại ca nói, dựa theo tốc độ và thời gian di chuyển của hai tiểu tử kia, chúng ta sẽ tìm đến sáng mai. Mặc kệ có kết quả có hay không, đều phải quay trở về.

– Đại ca sao lại kết luận là bọn chúng sẽ đi hai con đường này? Nói không chừng bọn chúng đã đi vào thành hoặc đi về phía con đường nhỏ mà ta đã bị tập kích thì sao? – Hồ lão nhị không thể hiểu được lý luận của đại ca mình, theo như hắn thấy thì hai tiểu tử kia nói không chừng đã đi vào thành rồi. Bọn chúng tại sao lại không vào thành mà đi ngược lại phía bên này làm gì?

Hai người vừa đi vừa nói, chỉ chớp lát sau đã không còn nghe thấy giọng nói của bọn họ.

Nghe thấy bọn họ rút cục đã đi xa, Kiều Kiều buông tay, thở ra một hơi, nói :

– Từ Ngự, chúng ta không đi về phía trước nữa. Chúng ta trở về đi.

– ??? Từ Ngự ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên với vẻ khó hiểu.

– Bọn họ nói đến sáng mai mới có thể trở về. Nếu như chúng ta không nghỉ ngơi quay trở về trước khi bọn họ đuổi đến nơi, nói không chừng chúng ta còn có một cơ hội để đi vào thành.

– Vâng ạ. – Nghe thấy có thể đi vào thành, Từ Ngự ánh mắt phát sáng long lanh. Vào thành đồng nghĩa với việc có thể về nhà rồi.

– Đệ còn có sức để đi tiếp không? – Kiều Kiều đứng lên hơi hoạt động một chút. Từ Ngự gật đầu rất nhanh, sợ Kiều Kiều sẽ thay đổi chủ ý. Kiều Kiều biết hiện tại Từ Ngự đã toàn tâm toàn ý tin tưởng nàng.

– Chúng ta đi. ....A. .... Chờ một chút! Không đúng!

Kiều Kiều vừa định kéo Từ Ngự rời đi thì nàng lại bất ngờ dừng lại, nói:

– Từ Ngự, mau ngồi xuống.

Hai người lại ngồi xuống cái hố kia.

– Không đúng. Chuyện này có chút không đúng. Nếu chúng ta trở về, nói không chừng sẽ trúng kế. Bọn họ có ba người. Nếu người kia trở về đầu tiên, vừa vặn có thể bắt được chúng ta nên chúng ta không thể trở về. Chúng ta cũng không thể đi lên phía trước được. Hiện tại, biện pháp an toàn nhất, chính là án binh bất động tại chỗ.

– Ca ca. .... - Từ Ngự mếu máo, có chút nhớ nhung nên muốn khóc nhưng cuối cùng cũng nín lại được.

Có lẽ vì Quý Kiều Kiều đã dẫn nó trốn thoát nên Từ Ngự mới toàn tâm toàn ý tin tưởng nàng.

– Đệ hãy ngủ một chút đi. Ta ôm đệ. Đệ mau ngủ đi. ....

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Vào Thành

Edit: ainiinh

Beta: Chuông Gió

Sau khi dỗ Từ Ngự ngủ, Kiều Kiều đứng dậy kiểm tra xung quanh. Nếu như bây giờ nàng và Từ Ngự chỉ muốn né tránh mấy người kia thì không hẳn là chuyện khó, cái khó là làm sao để đưa được Từ Ngự về nhà.

Đối phương là ba người đàn ông lực lưỡng lại có võ công còn bọn họ chỉ là hai đứa bé trai mà thôi.

Tuy nhiên, hiện tại bọn họ lại đang ở nơi có địa hình tương đối có lợi, rất gần ngã ba đường. Nói tóm lại, chỉ cần bọn họ không chạy lung tung thì mấy người kia sẽ rất khó có thể bắt được. Mặc dù nói như vậy nhưng cứ trốn ở chỗ này cũng không thực tế, dù sao bọn họ cũng không có gì để ăn.

Kiều Kiều cúi người chột chột khuôn mặt của Từ Ngự. Thằng bé chép chép miệng mấy cái. Kiều Kiều lại lặng lẽ chột thêm vài cái. Nói thế nào nhỉ? Trông Từ Ngự rất đáng yêu giống nhân vật minh họa trong chương trình hài chia sẻ qua tài khoản microblogging (*) mà nàng đã từng xem trước khi xuyên qua.

Kiều Kiều cảm thấy có chút mệt mỏi bèn đuổi thẳng người. Nàng cũng phải ngủ một chút, có nghỉ ngơi thật nhiều thì ngày mai mới có sức lực để tính toán xem lên đi thế nào?

Kiều Kiều ngủ không sâu. Mặc dù đầu óc đang mơ mơ màng màng nhưng nàng vẫn cảm giác được có người đi qua và họ đang thì thầm nói chuyện rất nhỏ. Nàng đánh cổ găng mở mắt ra, chăm chú lắng nghe nhưng lại không nghe thấy âm thanh gì cả. Nàng lại kéo Từ Ngự vào trong lòng mình, tiếp tục ngủ.

Sáng sớm trên núi vô cùng lạnh, Kiều Kiều và Từ Ngự đều do bị rét cứng nên mới tỉnh lại. Có lẽ bọn cướp ở chỗ nào đó cũng đang phải chịu không ít khổ như họ nên Từ Ngự cũng không hề oán giận, chỉ cúi đầu nỉ non với Kiều Kiều:

– Ca ca! Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Lúc này, Kiều Kiều cũng thấy có chút rầu rĩ. Nàng dậy sớm hơn so với Từ Ngự nhưng lại không hề nghe thấy tiếng động của hai người kia đi vòng lại.

Hôm nay, cho dù bọn nàng có đi về phía trước hay là đi về phía sau đều không còn quan trọng nữa. Quả thực là ứng với câu nói: Trước mặt có sói, sau lưng có hổ.

Dựa theo lời nói vào đêm qua của hai người kia, nếu như bọn chúng truy tìm cả đêm mà không tìm được dấu vết của hai người nàng thì sẽ quay về.

Nhưng tại sao đến giờ này mà bọn chúng vẫn chưa thấy xuất hiện? Có phải bọn chúng đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi không? Hơn nữa, tiếng bước chân đêm qua nàng nghe thấy quả thực không phải là ảo giác của nàng, mà đúng là có người đi lại đi.

– Ca ca! Chúng ta nên làm gì bây giờ? – Từ Ngự lại khẽ kéo kéo vạt áo của Kiều Kiều hỏi lại lần nữa.

– Chúng ta trở về thôi.

– Thế nhưng, huynh nói... – Từ Ngự nhú mày, nhớ đến quyết định tối hôm qua của Kiều Kiều.

– Bọn chúng vẫn chưa quay lại, dĩ nhiên là đã có người hoặc việc gì đó làm kéo dài thời gian của chúng, hoặc là...

Kiều Kiều dừng lại một lát rồi nói tiếp:

– Bọn chúng đã bị bắt.

Mặc dù Kiều Kiều biết mình đưa ra giả thuyết như vậy Từ Ngự nghe xong cũng không hiểu, thế nhưng, sau khi nghe Kiều Kiều giải thích, tuy rằng Từ Ngự cái hiểu cái không nhưng vẫn gật đầu, sau đó lại "hắt xì" một cái khiến khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, gật đầu nói:

– Ca ca! Huynh nói xem chúng ta đi đâu bây giờ?

Trực giác của trẻ con vô cùng nhạy bén, tuy rằng thái độ của Kiều Kiều không hề lịch sự, nhỏ nhẻ nhưng ở trong lòng của Từ Ngự nàng chính là anh hùng đã cứu mình. Hơn nữa, nàng không chỉ cứu mình mà còn là người cực kỳ tài giỏi, có thể đánh được người xấu. Vậy nên, nghe lời nàng nhất định không sai.

Tuy rằng, đã quyết định quay về nhưng Kiều Kiều vẫn cố gắng tìm một con đường nhỏ hẻo lánh.

Hai người đi tới tận trưa. Vì quá đói mà bụng của Từ Ngự kêu ọc ọc không ngừng. Kiều Kiều thờ dài, trong lòng thầm nghĩ: "cùng là xuyên qua, người khác xuyên qua, nàng cũng xuyên qua nhưng vì sao những người khác mọi chuyện đều thuận lợi, tốt đẹp còn nàng thì sao nào? Những chuyện vụn vặt thì không nói làm gì nhưng lại còn để nàng giải cứu con tin, giải cứu con tin xong lại phải tìm cách đưa con tin về nhà. Quả thực là số khổ mà."

Sau đó, nàng quay sang nói với Từ Ngự:

– Từ Ngự! Ta nhớ rõ. Lúc chúng ta rời khỏi ngôi miếu đồ nát kia, người xấu kia có ném một con gà nướng ở đó. Bằng không, chúng ta trở lại đó tìm đi, như vậy thì chúng ta sẽ có cái ăn.

Từ Ngự tròn mắt thật to:

– Có người xấu đó!

– Ta dĩ nhiên là biết ở đó có người xấu. Đệ hãy trốn đi. Ta quay lại đó một mình. Sau khi quay lại, ta sẽ giả tiếng mèo kêu. Nếu như, đệ nghe thấy tiếng

kêu ”meo meo meo” của huynh thì hãy đáp lại. Nếu như nghe thấy những thanh âm khác thì đệ nhất định không được đi ra đâu. Nếu như qua một ngày một đêm mà huynh vẫn chưa trở về thì có nghĩa là huynh đã xảy ra chuyện. Đến lúc đó, đệ hãy tự nghĩ biện pháp đi vào thành nhé. Ưc. Cố gắng để cho mình trông cũ rách bẩn thỉu một chút. Nếu có người đi ngang qua, tốt nhất là phụ nữ thì đệ hãy xin họ đưa đệ vào thành. Đệ nhất định phải đi đến quan phủ nhờ bọn họ đưa đệ về nhà nha. – Kiều Kiều cắn dận.

– Không! Đệ không muốn. Đệ không muốn huynh đi. Đệ muốn đi theo huynh. ... – Từ Ngự mếu máo khóc.

Kiều Kiều trông thấy hán bộ dạng vô cùng tội nghiệp, không ngừng xiết chặt vạt áo của mình, trong lòng hơi rầu rĩ nhưng đúng lúc đó, nàng nghe được tiếng bánh xe từ xa vang đến.

– Mau! Trốn đi.

Hai người đều bị hoảng sợ giống như con chuột nhỏ thấy mèo vậy.

Từ xa nhìn lại, quả nhiên là có chiếc xe ngựa đang đi đến đây, trên xe ngựa có mấy người cả trai lẫn gái, trông đáng vẻ thì hình như là muốn vào thành bán đồ. Có lẽ là đầu năm nên mọi người đều như vậy, đáng vẻ có chút giống nhau. Tất cả mọi người đều trông cậy vào việc vào thành có thể bán được giá cao hơn.

Kiều Kiều suy nghĩ một chút, sau đó lập tức lao ra. May là xe ngựa chạy không nhanh.

– A...Đứa nhỏ này, ngươi muốn làm gì vậy? – Ông già đánh xe nói với vẻ không vui.

Đứa nhỏ này đột nhiên từ trong con đường nhỏ xông ra, thực sự là dọa chết người mà.

Kiều Kiều ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nói:

– Bá bá! Cháu và đệ đệ theo người lớn trong nhà vào thành nhưng vừa mới đi tiểu một chút thì xe ngựa đã chạy đi mất rồi. Bá có thể cho chúng cháu đi nhờ một đoạn có được không ạ?

Nàng quan sát tỉ mỉ, trên xe tổng cộng có bảy người, bốn nam, ba nữ. Chỉ có một cặp nam nữ trẻ tuổi còn những người khác đều đã lớn tuổi.

Ông già đánh xe quan sát Kiều Kiều hỏi:

– Ngươi vào trong thành rồi, liệu có thể tìm được người hay không?

Có thể thấy rõ ràng là ông ta không tin tưởng Kiều Kiều lắm, sợ là phụ mẫu của nàng cô ý vứt bỏ nàng ở đây.

Kiều Kiều kéo Từ Ngự qua, gật đầu cười nói:

– Có thể, có thể ạ. Bá bá! Chúng cháu không gạt bá đâu ạ. Chúng cháu là người thôn Hà Diệp. Thôn trưởng gọi là Hà Phát. Nếu như bá bá bình thường vẫn hay đi lại ở bên ngoài, hẳn là đã nghe qua tên này. Sao chúng cháu có thể gạt người được ạ. Lần này, gia đình cháu vào thành ngoại trừ việc bán vài món đồ thì còn muốn đi tìm Nhị thúc của cháu để vay ít lương thực ạ. Phụ thân cháu có nói: Lúc này đang là đầu xuân, trong nhà lại không còn nhiều lương thực. Nhị thúc của cháu lại thích đệ đệ nhất. Thúc ấy vẫn luôn nghĩ đến việc hương hỏa đời sau. Lần này gia đình cháu đến nhà thúc ấy, phụ thân cháu hi vọng thúc ấy sẽ nghĩ đến đệ đệ mà giúp đỡ gia đình cháu một chút ạ. Dọc đường đi do phụ thân cháu buồn bã hoảng hốt nên có lẽ vì thế mà quên mất chúng cháu ạ.

Nói xong, Kiều Kiều lại len lén cẩu Từ Ngự một cái. Từ Ngự mếu máo, nhò ra hai giọt nước mắt rất to.

Kiều Kiều thật thật giả giả nói một tràng, hi vọng những người này có thể tin tưởng nàng, nhờ đó mà họ sẽ đồng ý dẫn bọn nàng vào thành.

Một vị phụ nhân trẻ tuổi nhìn về phía ông già đánh xe nói:

– Trông hai đứa nhỏ này rất giống như đang tìm người thân, hơn nữa có vẻ như bọn chúng cũng không nói dối, chúng ta cũng không mất mát gì, Tam thúc sao không cho bọn chúng đi nhờ đi ạ?

Ông già lại quan sát hai người bọn họ thêm một lần nữa, hỏi lại:

– Vậy các ngươi nói xem, các ngươi là con cái nhà nào ở thôn Hà Diệp.

– Chúng cháu là con nhà Hà Hổ Nhị ạ. – Kiều Kiều thanh tháy đáp lời.

Cuối cùng, ông già cũng gật đầu nói:

– Các ngươi lên đây đi. Em dâu ta chính là người của thôn Hà Diệp các ngươi. Hơn nữa, thôn trưởng của thôn Hà Diệp đúng là Hà Phát. Ta cũng đã nghe qua về người có tên là Hà Hổ Nhị. Lúc trước, có người nói với ta người này tính tình quả thực rất cầu thả, vì vậy mà không làm nên chuyện gì. Lúc đó, ta còn cho là người kia nói dối, bây giờ nhìn thấy ngay cả con của mình mà còn quên thì quả thực đúng là người như vậy rồi.

Kiều Kiều vội vàng ôm Từ Ngự lên xe, đặt nó ở giữa mấy người kia, đột nhiên có một người phụ nữ biau môi nói:

– Đứa bé này bẩn quá.

– Chúng cháu chỉ đi nhờ một đoạn là tốt rồi ạ. Nếu không thì mọi người cho chúng cháu đi nhờ qua ngã ba ạ. – Kiều Kiều nói.

Người phụ nữ kia không đáp lại lời của nàng mà lại quay sang nói với ông già đánh xe:

– Cũng là An thúc có lòng tốt.

Ông già nhìn về phía Kiều Kiều và Từ Ngự, sau đó nói nhỏ với mấy người kia:

– Nghe nói Hà Hổ Nhị kia đầu óc không được thông minh.

Ông ta vừa nói vậy, mọi người đều hiểu ra, thảo nào ngay cả con mà cũng có thể bỏ quên, quả thực là đáng thương cho đứa bé nhanh trí này nhưng trẻ con gia đình nhà nghèo đều vậy cả, đều phải sớm lo liệu việc nhà. Nói không chừng, đứa bé này đi theo thực ra là sợ phụ thân sẽ đi lạc mất ấy chứ.

Bọn họ lại nhìn Kiều Kiều và Từ Ngự thêm một lần nữa, thấy cách ăn mặc của nàng và Từ Ngự quá khác biệt, trong đầu lại nghĩ thầm, e là lần này đi vào thành là muốn đưa đứa con thứ hai này cho đệ đệ nuôi. Cái gì mà cầu tình? Định gạt kẻ ngốc à?

Kiều Kiều nhìn thấy ánh mắt mọi người giống như đã hiểu rõ nguyên nhân, thậm chí phào nhẹ nhõm. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao nàng nói với bọn họ như thế. Chẳng phải là vì quần áo của nàng và Từ Ngự không cùng một đẳng cấp hay sao, sẽ rất dễ khiến cho mọi người nghi ngờ.

Lúc đi qua cửa miếu đồ nát ở ngã ba, Kiều Kiều nhìn ra ngoài, cảm thấy vô cùng vui sướng. May mắn là xe ngựa cũng không hề dừng lại nghỉ ngơi. Hơn nữa, nàng cũng không nhìn thấy bất kỳ người nào chờ ở đó.

Hôm nay, thủ vệ thủ thành kiểm tra vô cùng nghiêm ngặt, thấy Kiều Kiều và Từ Ngự đi cùng nhau, những người đó đều hỏi han rất cẩn thận.

– Các người là con cái nhà ai?

– Cháu là người của thôn Hà Diệp, đây là hộ tịch của cháu. Chúng cháu vào thành để tìm Nhị thúc ạ. Đệ đệ của cháu tuổi còn nhỏ nên cháu không dám cho nó mang theo. – Kiều Kiều móc cuốn hộ tịch từ trong ngực ra.

Thị vệ thủ thành thấy nàng có đầy đủ giấy tờ thì cũng không gây khó dễ cho nàng nữa. Kiều Kiều cũng không quan tâm đến ánh mắt của vị đại thẩm đang ở bên cạnh, vội vàng cầm lại cuốn hộ tịch nhét vào trong ngực.

Chính nàng cũng không ngờ được, chuyện này lại thuận lợi như vậy. Thế nhưng, ba tên cướp kia đã đi đâu chứ?

– Các người muốn đi đến đâu để tìm Nhị thúc của các người? – Ông già đánh xe hỏi.

Kiều Kiều nghiêng đầu nói:

– Nha môn ạ.

– Cái gì? – Tất cả mọi người đều rất kinh ngạc.

Kiều Kiều gật gật đầu nói:

– Nhị thúc của cháu là người hầu ở nha môn ạ. Chúng cháu đi đến nha môn là có thể tìm được thúc ấy ạ.

– Ta đã nói mà, tiểu tử này sao lại lớn gan như vậy chứ? Hóa ra là giống thúc thúc người. – Một người đàn ông cười nói.

Đầu năm nay, mọi người đối với những người làm việc trong nha môn đều có chút kính nể.

Lúc mấy người bọn họ đi đến cửa nha môn, Kiều Kiều vội vàng kéo kéo ống tay áo của ông già đánh xe nói:

– Bá bá! Bá ở chỗ này chờ chúng cháu một lát có được không? Cháu đi tìm Nhị thúc của cháu, để thúc ấy trả tiền xe cho bá bá.

Ông già kia vội vã xua tay nói:

– Người! Cái đứa nhỏ này. Chẳng qua chúng ta cho người đi nhờ một đoạn đường thôi mà, đâu cần trả tiền bạc gì, người mau đi đi. Mau đi thì hơn.

– Không được! Bá bá! Bá đã giúp đỡ cháu và đệ đệ một việc lớn như thế. Bá hãy chờ cháu ạ.

– Ai da. Đứa nhỏ này. Ta không lấy đâu. – Ông già vừa nghe nàng nói vậy, dứt khoát xua xua tay.

– Hầy...

Lập tức điều khiển chiếc xe ngựa quay đầu, sau đó nói với Kiều Kiều:

– Mau đi đi...

Hai tiểu tử cứ nhìn chăm chăm chiếc xe ngựa rồi đi. Kiều Kiều hơi cúi đầu nói:

– Từ Ngự! Chúng ta đi thôi.

– Chúng ta không đi vào trong đó ă? Từ Ngự chỉ chỉ nha môn nói.

– Ai biết được bọn họ có phải là người tốt hay không? Chúng ta đi đến con ngõ nhỏ ở đằng kia đi, vừa hay có thể nhìn thấy cửa chính của nha môn. Quan sát thêm một ngày một đêm xem thế nào đã.

– Hừ! Đệ nghe theo ca ca. Nhưng ca ca lại luôn luôn nói dối người ta.

Kiều Kiều tròn trắng mắt nói:

– Không lừa gạt bọn họ thì chúng ta có thể vào thành hay sao? Từ Ngự! Đệ có biết nhà mình ở chỗ nào không?

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nhận Người Thân

Quả nhiên, Từ Ngự cũng không thể tìm được nhà của mình. Tuy vậy, Kiều Kiều vẫn chẳng hề nản lòng.

– Vậy đệ nói xem, đệ đến đây cùng với ai? Người lớn nhà đệ nói muốn đi đâu? –

Lúc hai người đứng trong một con hẻm nhỏ, Kiều Kiều gắng hỏi.

Từ Ngự vừa dùng ngón tay vẽ lên mặt đất vừa nói :

– Đệ đi cùng với mẫu thân, tổ mẫu, Nhị thúc, Nhị thẩm và các tỷ tỷ, muội muội. Nhưng đệ lại không biết mọi người định đi đâu. Đệ chỉ biết: vì phụ thân đã mất, Nhị thúc lại bị bệnh nên tổ mẫu mới nói mọi người phải rời khỏi kinh thành.

Tuy rằng, Từ Ngự chỉ nói vài câu ít ỏi nhưng Kiều Kiều cũng hiểu được vài phần. Nếu như gia đình của cậu bé chỉ đi ngang qua đây thì tất nhiên là sẽ không có nhà ở đây được.

– Vậy nơi đệ ở trông như thế nào? Chỗ đó có chường quây và tiểu nhị ca phải không?

– Ô! Ca ca! Sao huynh lại biết vậy? Có. Đúng là có nha. – Từ Ngự gật đầu thật mạnh nói, ánh mắt tỏa sáng.

– Vậy thì tốt rồi. – Kiều Kiều mỉm cười nói.

Họ Quý, gia đình giàu có, chỉ đi ngang qua đây, khách điểm...Quả thực có rất nhiều manh mối.

Nếu hỏi tại sao Kiều Kiều lại không tin quan phủ, nguyên nhân đại khái là do nàng xem quá nhiều phim truyền hình. Nàng luôn cảm thấy quan phủ địa phương hầu như đều cấu kết với các thế lực hắc ám. Bởi vậy, nàng cần phải cẩn thận gấp đôi. Nhờ bọn họ giúp đỡ không bằng tự mình đi tìm, độ an toàn sẽ cao hơn một chút.

Kiều Kiều đóng giả thành một đứa bé ngây thơ, lời nói vô cùng ngọt ngào hỏi thăm người qua đường, quả nhiên đã thu thập được một chút manh mối.

Khi Kiều Kiều quay lại con hẻm nhỏ lần nữa, nàng vội vàng kéo Từ Ngự lại hỏi:

– Đệ đã từng nghe đến tên khách điểm Hi Danh chưa?

Từ Ngự nghiêng đầu suy nghĩ một lát, ngay sau đó đã vui sướng nói :

– Đúng rồi, đúng rồi, hình như đệ ở chỗ đó đó.

Nghe thấy Từ Ngự nói như vậy, cuối cùng Kiều Kiều cũng nhẹ nhõm thở dài một hơi.

– Tốt lắm! Bây giờ chúng ta đi. Ta sẽ mang đệ đi tìm mẫu thân của đệ.

Lúc Kiều Kiều mang theo Tử Ngư với dáng vẻ bản thủ nhếch nhác xuất hiện ở khách điểm, những người trông coi ở đó đã nhìn hai người với ánh mắt không tin tưởng lời họ nói.

– Các người nói các người tìm ai? – Người đàn ông mặc trang phục bộ khoái của quan phủ không ngừng hỏi đi hỏi lại nhiều lần.

– Tôi tìm Quý lão phu nhân. – Kiều Kiều vừa kéo Tử Ngư vừa cảnh giác nhìn xung quanh.

– Quý tiểu thiếu gia phải không? Vị tổng bộ đầu kia thử hỏi Tử Ngư.

Tử Ngư liếc mắt nhìn Kiều Kiều một cái, không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ trốn phía sau nàng.

– Tử Ngư. .... – Một giọng nữ bén nhọn vang lên. Chỉ thấy một người phụ nữ khoảng hơn hai mươi tuổi lao ra ôm cổ Tử Ngư.

– Mẫu thân. .... – Tử Ngư kêu ”Oa” một tiếng, sau đó lập tức òa khóc nức nở.

Kiều Kiều thấy Tử Ngư cuối cùng đã tìm thấy mẫu thân, khẽ cắn cắn môi mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ ”tốt quá”!

– Tử Ngư! Tiểu Tử Ngư của mẫu thân. Con khiến mẫu thân sợ muốn chết. Con hù chết mẫu thân rồi có biết không? Đưa con bé bỏng đáng thương của ta. Con sao lại trở về được? Con làm thế nào mà tìm được về đây. .... – Người phụ nữ kia gặt gao ôm chặt Tử Ngư trong lòng, không chịu buông tay.

Lát sau, lại có mấy nữ quyền từ trên lầu xuống chạy xuống, trông thấy cảnh này, đều xúc động lau nước mắt.

– Tốt rồi. Tốt rồi. Khả Doanh! Mau buông Tử Ngư ra đi. Tử Ngư không có việc gì quay về là tốt rồi, quay về là tốt rồi!

Kiều Kiều nhìn qua, người vừa lên tiếng là một lão phu nhân khoảng trên năm mươi tuổi, quần áo cũng không quá hoa lệ nhưng đầu tóc lại được vấn lên rất cẩn thận, gọn gàng. Mặc dù sắc mặt có vẻ tái nhợt nhưng nhìn qua cũng có thể đoán được lúc còn trẻ bà ấy cũng là một người con gái vô cùng xinh đẹp. Mà loại phong thái giàu sang phú quý kia thì người khác vĩnh viễn không thể bắt trước được.

– Tiểu tử! Cháu đã đưa Tử Ngư về đây sao? – Bà nhìn về phía Kiều Kiều đang đứng ở bên cạnh cửa hỏi.

Kiều Kiều gật gật đầu.

– Ca ca đã cứu tôn nhi đó. Ca ca rất giỏi. Huỳnh ấy còn đánh người xấu nữa ạ. – Tử Ngư vội vàng rời khỏi vòng ôm của mẫu thân, chạy nhanh đến giữ chặt tay của Kiều Kiều.

– Vậy sao? Tài giỏi như vậy ư? Ngay cả việc như vậy mà hai đứa cũng làm được? – Lão phu nhân vừa lau nước mắt vừa mỉm cười nhìn hai người.

Khi lên đến trên lầu Kiều Kiều mới biết, lầu hai của khách điểm này đã được Quý gia bao chọn, ngoại trừ vị tổng bộ đầu kia thì những người khác đều không được đi lên trên này.

– Quý lão phu nhân! Tiểu thiếu gia đã trở về, bây giờ thì ngài đã có thể yên tâm rồi. – Vị tổng bộ đầu kia rốt cục cũng có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi. Người bị lạc là ai chứ? Tiểu tử kia chính là cháu ngoại của An thân vương đấy. Nói ra thì chuyện này đúng là một chuyện động trời. Huyện lệnh của bọn họ ngày ngày đều phải qua đây đưa tin, chứ đừng nói đến một tiểu bộ đầu là hần.

– Mấy ngày nay, Chu bộ đầu vì giúp đỡ chúng tôi mà vất vả tìm kiếm khắp nơi, cũng mệt mỏi nhiều rồi. Hiện tại, Tử Ngư cũng đã trở về. Bọn cướp cũng đã bị sa lưới. Các vị cũng trở về nghỉ ngơi. Mấy ngày nay vất vả cho các vị quá!

Chu bộ đầu vội vàng xua tay nói :

– Sao ngài lại nói vậy, đây đều là việc chúng tôi nên làm. Tiểu thiếu gia đã trở về, có lẽ mọi người cũng có nhiều chuyện muốn hỏi. Tôi cũng không nán nã ở đây nữa, quý nhiều chuyện vui của mọi người. Về phần mấy thị vệ kia, tạm thời vẫn nên để cho bọn họ canh giữ ở đây, như vậy cũng an toàn hơn, ngày mai tôi sẽ lại đến.

– Vậy thì làm theo lời của ngài đi. – Lão phu nhân vô cùng hiền hoà nói.

Sau khi Chu bộ đầu rời đi, lão phu nhân nhìn Kiều Kiều nói :

– Tiểu cô nương! Cảm ơn cháu đã cứu Tử Ngư.

Ồ! Kiều Kiều ngẩng đầu với vẻ kinh ngạc. Chỉ thấy trong mắt lão phu nhân là vẻ bình thản trấn tĩnh, chắc chắn bà ấy đã biết nàng là một bé gái.

– Ngài không cần phải cảm ơn đâu ạ! – Kiều Kiều không biết làm thế nào cho đúng, trong lòng cảm thấy bối rối nên vội vàng trả lời. Giống như ở trước mặt lão nhân gia này, mọi bí mật của nàng đều bị bại lộ.

Lão phu nhân lắc đầu nói :

– Cảm ơn cháu, cho dù thế nào thì một người có thể giúp đỡ người khác đã là tốt rồi. Hơn nữa, cháu chẳng qua cũng chỉ là một đứa bé, lại có thể giúp

đỡ Từ Ngự, đưa Từ Ngự về tận đây thì đối với Quý gia nhà ta mà nói, cháu chính là ân nhân.

Kiều Kiều nghe lão phu nhân nói như thế, ngượng ngùng đến mức khuôn mặt đỏ bừng nhưng nàng vẫn cất giọng trong trẻo đáp lời :

– Cháu không dám nhận đâu ạ.

Nghe nàng nói vậy, lão phu nhân bật cười:

– Đứa nhỏ này! Cháu ngoan lắm. Chúng ta nên cảm ơn cháu mà. Cháu từ chối như vậy lại khiến cho chúng ta cảm thấy áy náy lắm. Cháu tên là gì? Nhà cháu ở đâu?

Kiều Kiều im lặng một lát nhưng vẫn mở miệng đáp :

– Cháu tên là Quý Kiều Kiều, là một đứa bé ăn mày ạ.

– Quý Kiều Kiều? Không ngờ cháu cũng mang họ Quý, xem ra chúng ta thực sự có duyên phận. Vậy cháu là người ở đâu?

Kiều Kiều thấy lão phu nhân hỏi nàng như vậy, cũng không trả lời ngay, ánh mắt nhìn lão phu nhân với vẻ đề phòng.

– Kiều Kiều đừng sợ. Lão thân không có ác ý gì đâu. Nếu Kiều Kiều không có nơi nương tựa thì không biết cháu có đồng ý đi cùng gia đình chúng ta về phương Nam hay không? – Lão phu nhân từ tốn nói.

Phương Nam? Kiều Kiều kinh ngạc trừng lớn mắt .

– Ngài nói đi... đi đâu ạ?

– Chúng ta muốn trở về quê nhà ở phương Nam, không biết Kiều Kiều có muốn đi cùng chúng ta hay không? Tiểu cô nương! Cháu đừng sợ, không nói đến việc cháu đã cứu Từ Ngự, nhìn thấy cháu không nơi nương tựa, phiêu bạt khắp nơi như vậy, lão thân cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Kiều Kiều nhìn lão phu nhân với vẻ thận trọng, lão phu nhân này khiến cho nàng có cảm giác bà là một người rất tốt. Tuy rằng trông dáng vẻ bề ngoài thì bà là một người cẩn thận tỉ mỉ, thậm chí có chút nghiêm khắc nhưng trên thực tế, khi bà nói chuyện với nàng thái độ lại vô cùng dễ gần, khiến cho người ta có cảm giác bà là một người vô cùng khiêm tốn, nhã nhặn.

Nàng khẽ nhìn quanh những người trong phòng, thấy cả phòng đều là nữ quyến, không có một người đàn ông nào mới khẽ mở miệng nói:

– Cháu...Cháu kỳ thật là có gia đình. Nhưng...nhưng nhà của cháu hiện tại cũng chỉ còn một mình cháu...Cháu...cháu sợ bị đói chết nên...nên mới bỏ nhà đi.

Lão phu nhân thấy nàng có hoàn cảnh đáng thương như vậy, khẽ thở dài một tiếng, nói:

– Đúng là thời đại bi ai mà.

Tuy không biết vì nguyên nhân gì nhưng chỉ vài từ ngắn ngủi như vậy trong phút chốc lại khiến cho Kiều Kiều có cảm giác rất quen thuộc. Tại sao bà lại dùng thời đại mà không phải là triều đại chứ?

Tuy Kiều Kiều đã biết mình xuyên đến một triều đại không có trong lịch sử nhưng nàng cũng chỉ là một đứa trẻ, lại sinh sống trong một thôn trang hẻo lánh nên nàng cũng không biết hoàn cảnh bên ngoài ra sao.

– Cháu đã bỏ đi thì không cần phải lo lắng nhưng chuyện khác. Tạm thời, cháu cứ ở nơi này đã. Thái Ngọc! Ngươi mau đưa Kiều Kiều đi tắm rửa một lát, sau đó an bài cho nàng một phòng để nghỉ ngơi. Chắc nàng cũng mệt mỏi rồi, có chuyện gì thì ngày mai hẵng nói.

Nữ tử đứng bên cạnh lão phu nhân lập tức lên tiếng, sau đó vội vàng đi đến dắt tay Kiều Kiều. Mặc dù Kiều Kiều cảm thấy có chút do dự nhưng vẫn đi theo. Chắc là không có chuyện gì đâu? Kiều Kiều thầm nghĩ.

Lão phu nhân vẫn luôn quan sát lời nói và cử chỉ của Kiều Kiều, sau khi thấy nàng đi khỏi, lập tức ra hiệu cho một bà tử ở bên cạnh, bà ta thấy vậy vội vàng gật đầu rồi đi ra cửa. Tiếp đó, bà lại quay sang bên cạnh nói:

– Vân nương! Trước kia, con luôn nói con mãi mà không thể sinh được một đứa con gái, không biết lúc này, con có nguyện ý nhận thêm một đứa con gái hay không?

Lão phu nhân vừa nói xong. Người phụ nữ tên là Vân nương lập tức ngẩng đầu về kinh ngạc. Mà những người còn lại trong phòng cũng thấy có chút kinh ngạc. Mặc dù vậy, Vân nương cũng chỉ khẽ sững sờ trong giây lát rồi lập tức gật đầu nói:

– Tất cả đều nghe theo ý của mẫu thân.

Lão phu nhân mỉm cười, khẽ vẫy tay với Từ Ngự, Từ Ngự vội vàng chạy đến ôm cổ của bà.

– Từ Ngự! Cháu có thích vị tỷ tỷ này không?

Từ Ngự vẫn chưa hiểu vấn đề vội đáp ngay:

– Nhưng huynh ấy là ca ca mà?

– Từ Ngự cháu nhìn lầm rồi. Nàng là một tỷ tỷ đó, là một tỷ tỷ tốt bụng. – Lão phu nhân đáp.

– Tỷ tỷ ư? Sao lại là tỷ tỷ được ạ? Cháu gọi tỷ ấy là ca ca, tỷ ấy cũng đáp lời mà. – Từ Ngự nghiêng đầu, tỏ vẻ khó hiểu.

– Vì lúc đó rất nguy cấp nên tỷ tỷ mới không có thời gian giải thích với Từ Ngự. – Lão phu nhân khẽ vỗ vỗ lưng Từ Ngự, giảng giải cho cậu bé hiểu.

Lúc này, bụng của Từ Ngự khẽ kêu lên “ọc ọc”. Lão phu nhân thấy vậy vội quay sang nhìn Vân nương nói:

– Vân nương! Con mau dắt Từ Ngự đi rửa mặt mũi, thay quần áo đi, sau đó chúng ta sẽ ăn cơm.

Có lẽ là do quá mệt mỏi nên Kiều Kiều chỉ ăn qua loa vài thứ, rồi lập tức lên giường ngủ say. Tuy tinh thần luôn trong trạng thái khẩn trương cao độ nhưng sau khi trấn tĩnh lại thì nàng lập tức ngủ rất say.

Ngày hôm sau, lúc nàng vừa mới tỉnh lại, đầu óc vẫn còn trong trạng thái mơ hồ, cũng không biết là mình đang ở đâu, ngẩn người ngồi trong đồng chăn đệm.

Một lát sau, nàng mới nhìn thấy Thái Ngọc – người tới hôm qua đã chăm sóc cho nàng bước vào, nói:

– Tiểu thư đã dậy rồi? Nô tỳ đã mang nước đến đây rồi. Sau khi tiểu thư rửa mặt xong, là có thể ăn sáng rồi ạ.

Một tiếng tiểu thư kia ngay lập tức đã khiến cho Kiều Kiều đỏ bừng mặt, nói:

– Tôi...tôi không phải là tiểu thư gì đâu.

– Lão phu nhân nói người là cháu gái út của bà thì người dĩ nhiên là tiểu thư rồi ạ. – Thái Ngọc vừa dịu dàng lau mặt lau tay cho Kiều Kiều vừa nói, sau đó nàng ấy lại tiếp tục giúp Kiều Kiều thay quần áo, trang điểm, khiến Kiều Kiều trong phút chốc đã biến thành một tiểu mỹ nhân xinh đẹp.

Thái Ngọc nhìn trái nhìn phải một lượt, khẽ gật đầu, nói:

– Rất đẹp. Tiểu thư! Lão phu nhân đang chờ người ở gian chính. Chúng ta mau qua đó thôi.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, khiến cho Kiều Kiều không kịp tiếp nhận mọi chuyện. Thái Ngọc nhanh chóng giúp nàng chỉnh đốn y phục rồi đưa đến gian chính.

Vừa trông thấy Kiều Kiều bước vào cửa, lão phu nhân đã bật cười nói:

– Ta đã biết, Kiều Kiều quả nhiên là một tiểu mỹ nhân mà.

Đêm qua, sau khi tắm rửa xong xuôi, vì quá mệt mỏi nên Kiều Kiều cũng chưa kịp dùng bữa với gia đình của lão phu nhân. Nàng chỉ ăn qua loa một chút rồi đi ngủ. Vậy nên hôm nay gặp lại, mọi người trong phòng đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

– Kiều Kiều mau đến đây.

Sau khi kéo Kiều Kiều vào trong lòng, lão phu nhân quan sát nàng từ trên xuống dưới một lượt, sau đó mới hỏi:

– Kiều Kiều! Cháu có bằng lòng làm cháu gái của gia đình chúng ta không?

Kiều Kiều kinh ngạc ngẩng đầu, cả người giống như ngưng trệ. Thấy vậy, lão phu nhân lại nói tiếp:

– Cháu có đồng ý làm cháu gái của gia đình chúng ta, làm tỷ tỷ của Từ Ngự hay không?

– Tại...tại sao ạ? Là...là...bởi vì...vì cháu đã cứu Từ Ngự ư? – Kiều Kiều lắp bắp hỏi.

Kiều Kiều dĩ nhiên biết, hiện tại đối với nàng, lựa chọn như vậy là tốt nhất nhưng nàng vẫn không thể không chế được bản thân mở miệng hỏi. Sau đó, nàng lại có chút hối hận khẽ cắn cắn môi.

Lão phu nhân khẽ xoa đầu của nàng, dịu dàng nói:

– Giữa người với người cũng có duyên phận, Kiều Kiều với gia đình chúng ta cũng có thể xem như là hữu duyên, đã có duyên với nhau thì sao chúng ta lại không thể trở thành người một nhà chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Tú Ninh

Edit: Minnamin

Beta: Chuông Gió

Trên chiếc xe ngựa đang lăn bánh, Kiều Kiều đại ra nhìn bên ngoài một lúc lâu cũng chưa hoàn hồn. Nàng thật không rõ tại sao chỉ trong chớp mắt nàng đã biến thành con gái nuôi nhà họ Quý.

Ban đầu nàng cứu Tử Ngư chưa bao giờ vì mong được báo đáp, sau đó hai người luôn phải chạy trốn, nàng không có thời gian nghĩ đến những chuyện này. Hôm đó sau khi tắm rửa sạch sẽ, đặt mình xuống giường thật ra nàng đã nghĩ đến, nhưng cũng chỉ hy vọng có được một nơi nương thân, làm nô tỳ cũng không sao.

Thật không thể nào ngờ nhà họ Quý lại nhận nàng làm con nuôi, không chỉ vậy còn giải quyết cả chuyện hộ tịch của nàng.

Tình hình nhà họ Quý ra sao nàng cũng không biết, nhưng nàng cũng hiểu Quý gia không phải người bình thường, nghe nói ba tên cướp kia đã bị bắt.

Thì ra, trong số ba tên có một tên là cháu của bà vú bên cạnh Tử Ngư, do bị hấn lừa nên bà vú mới dẫn Tử Ngư ra khỏi phủ. Có điều lương tâm tên cướp sớm đã bị chó gặm, thấy bà vú sống chết không giao Tử Ngư cho hấn nên hấn đã nhẫn tâm sát hại bà.

Nào ngờ Quý lão phu nhân kiên trì không giao tiền chuộc, trừ phi nhìn thấy Tử Ngư. Hai tên cướp không còn cách nào khác, đành phải trở về mang người đến, mà bộ khoái âm thầm bám sau bọn chúng cũng không dám manh động, đến khi chúng theo vết máu tìm được Lão nhị đang bị thương và phân công nhau đi tìm Tử Ngư thì bộ khoái mới dám khẳng định, đứa bé đã trốn thoát, bởi vậy cũng không dùng chúng làm mồi dẫn nữa, liền trực tiếp bắt người tại trận.

Đang lúc mọi người lo lắng sốt ruột, không biết thằng bé Tử Ngư trốn đi đâu rồi thì Kiều Kiều lại dẫn nó về.

Sự việc tuy được Thái Ngọc kể lại sơ qua, nhưng Kiều Kiều biết trong đó còn một đồng vấn đề phức tạp khác. Quý lão phu nhân cũng không hề đơn giản. Nếu bọn cướp đã bắt cóc được đứa trẻ thì nào có dễ bị tóm đến vậy, chắc hẳn lão phu nhân đã dùng kẻ sách gì đó.

— Kiều Kiều sao lại ngăn người? — Quý lão phu nhân thấy Kiều Kiều đại ra, xoa xoa đầu nàng.

— Con chỉ là không thể tin được thôi ạ. — Kiều Kiều đáp.

Nghe nàng nói vậy, Quý lão phu nhân bật cười:

— Nhân khẩu nhà họ Quý ta khá đơn giản, Kiều Kiều đừng nghĩ nhiều, sau này để Thái Ngọc hầu hạ con, có gì không biết con cứ hỏi Thái Ngọc. — Quý lão phu nhân nói với nàng.

Kiều Kiều gật đầu:

— Con hiểu rồi ạ.

— Tiểu bối trong nhà trừ Tử Ngư ra chỉ có ba đứa bé con đã gặp rồi đó, đều là con của lão nhị gia, đó là Tú Nhã, Tú Tuệ, Tú Mỹ. Nữ nhi đồng lứa với con đều lấy chữ Tú làm đệm, vậy bà cũng lấy tên cho Kiều Kiều nhé. Tên Kiều Kiều của con có thể làm nữ danh. — Quý lão phu nhân hỏi ý Kiều Kiều, sợ nàng không muốn, còn nói tên Kiều Kiều có thể làm nữ danh.

Kiều Kiều cũng không chấp nhất gì cái tên, thấy lão phu nhân bận tâm đến cảm nhận của nàng, vội vàng gật đầu:

— Dạ được ạ, con cảm ơn bà.

— Tuy Kiều Kiều còn nhỏ, nhưng lại đem đến bình an cho mọi người, cảm giác rất yên bình, hay là lấy một chữ Ninh làm tên đi. Tú Ninh, tú tuệ an bình. — Quý lão phu nhân suy nghĩ một lúc rồi nói.

Kiều Kiều nghiêng đầu nhắc lại:

— Tú Ninh?

Rồi lại nhìn lão phu nhân:

— Tú tuệ an bình, con rất thích cái tên này. — Kiều Kiều ngửa mặt cười ngọt ngào.

Quý lão phu nhân nói:

– Tú Nhã thanh tú tao nhã, Tú Tuệ trong tú ngoại tuệ trung*, Tú Mỹ thông minh mỹ lệ, Tú Ninh tú lệ an bình. Từ nay về sau, các cháu đều là cháu gái của nhà họ Quý ta.

(*tú ngoại tuệ trung: bên ngoài thanh tú, bên trong thông minh (thông tuệ))

– Cảm ơn bà, cháu sẽ thật ngoan ngoãn.

Quý lão phu nhân cười ôn hòa, vỗ nhẹ đầu Kiều Kiều:

– Kiều Kiều đã học chữ bao giờ chưa?

Kiều Kiều lắc đầu.

Thấy nàng lắc đầu, Quý lão phu nhân nhún mày, tinh tế đánh giá Kiều Kiều, sau đó rũ mắt xuống:

– Sau này trở về thành Giang Ninh, Kiều Kiều cùng học với Từ Ngu đi. Người ta bảo nữ tử không tài chính là đức, nhưng nhà họ Quý ta không nghĩ vậy. Theo ta thấy, biết chữ hiểu đạo lý, có học thức không bao giờ là thừa. Mấy đứa Tú Nhã sau này cháu sẽ biết, chúng đều là những đứa trẻ ngoan, các cháu sẽ rất vui vẻ bên nhau.

– Dạ, đều nghe theo bà.

– Dù chưa chính thức bái tổ tông, nhưng hộ tịch cũng đã sửa xong rồi, dù thế nào thì cháu cũng đã là tiểu thư Quý gia. Văn Nương về sau là mẹ cháu, Văn Nương thân phận cao quý nên tính tình khó tránh có chút kiêu kì, nhưng nó không quý kẻ đa đoan gì cả, đối xử với mọi người cũng hết lòng hết dạ. Nếu nó răn dạy gì thì cũng không phải cố tình làm khó cháu, chỉ là nó thấy việc đó là không đúng thôi. Kiều Kiều hiểu được như thế thì tốt. – Quý lão phu nhân không phải là người lấy quyền thế đè người, nói những lời này hoàn toàn vì muốn tốt cho Kiều Kiều, điều này đương nhiên Kiều Kiều cũng hiểu.

Kiều Kiều nghiêm túc gật đầu, lễ phép đáp:

– Xin bà yên tâm, Kiều Kiều hiểu ạ. Dù tổ mẫu hay mẫu thân, hay là những người khác, đều đối với Kiều Kiều rất thật lòng, Kiều Kiều còn nhỏ, có rất nhiều chuyện làm chưa tốt, nhưng Kiều Kiều sẽ cố gắng.

Quý lão phu nhân tán thưởng gật đầu:

– Ngoan.

Quý lão phu nhân phái Thái Ngọc vẫn đi theo mình cho Kiều Kiều. Kiều Kiều biết, tên có chữ Thái đều là nha hoàn nhị đẳng trong phủ, theo nàng thấy, lão phu nhân rất coi trọng nàng. Nếu chỉ đơn giản vì cứu Từ Ngu mà được như vậy, Kiều Kiều cảm thấy hơi bất an, nhưng thấy Quý lão phu nhân không nói gì thêm, nàng cũng dần yên tâm hơn.

Nơi này cũng không gần Giang Ninh, hai ngày trước Kiều Kiều đi cùng Quý lão phu nhân, sau đó lại đi cùng xe với Thái Ngọc, có thể thấy đây là do lão phu nhân an bài. Kiều Kiều không quen thuộc Quý gia, nhưng Thái Ngọc từ nhỏ ở đó, cho hai người đi cùng xe cũng là để Kiều Kiều làm quen với Quý gia sớm hơn.

Tuy là con gái nuôi của Quý phu nhân nhưng hai người lại không tiếp xúc nhiều với nhau. Giờ trừ Từ Ngu, Kiều Kiều chỉ thân với lão phu nhân và Thái Ngọc.

– Thái Ngọc, tỷ kể cho ta nghe về Quý gia đi. Ta không biết gì hết, cảm thấy mình giống như con ruồi không đầu ấy! – Kiều Kiều hít hít, pha trò nói.

Thái Ngọc bật cười, gật đầu đáp:

– Tiểu thư thật là ngây thơ đáng yêu.

Xem Kiều Kiều trừng mắt nhìn nàng, Thái Ngọc giới thiệu:

– Tiểu thư, người nhà họ Quý đều rất tốt. Lão gia đã mất bảy năm trước rồi, từ đó chỉ có mình lão phu nhân quán xuyến mọi việc trong Quý gia. Lão gia và lão phu nhân có ba người con, tiểu thư là con gái nuôi của Đại phu nhân, Đại gia vừa qua đời năm ngoái. Đại phu nhân chúng ta là Tường An quận chúa của An Thân vương phủ, nhưng tiểu thư yêu tâm, Đại phu nhân rất tốt. Tiếp theo là chi thứ hai, Nhị lão gia từ lúc Đại lão gia gặp nạn thì hôn mê chưa tỉnh, lão phu nhân nói, đó gọi là người thực vật, nhưng chi cần tinh dưỡng hợp lý, Nhị lão gia nhất định sẽ tỉnh lại. Nhị phu nhân là thiên kim nhà Tiết đại nho ở kinh thành. Tiết tiên sinh cũng là ân sư của Đại lão gia và Nhị lão gia. Tam tiểu thư trầm tính ít nói, khuê danh là Văn Tĩnh, năm nay mười bảy, vẫn chưa xuất giá. Chi thứ hai có ba vị tiểu thư nhỏ: Tú Nhã tiểu thư năm nay chín tuổi, Tú Tuệ tiểu thư bảy tuổi, Tú Mỹ tiểu thư năm tuổi, bằng tuổi Từ Ngu thiếu gia. – Thái Ngọc giới thiệu một lượt về các thành viên của Quý gia. Thấy Kiều Kiều không lú rú hỏi, chỉ nghe kĩ rồi gật đầu, nàng thấy vậy thì rất vui, xem ra Tú Ninh tiểu thư là một đứa nhỏ thông minh.

Thái Ngọc hiểu, nếu lão phu nhân đã đưa nàng cho Tú Ninh tiểu thư, vậy nàng là người của Tú Ninh tiểu thư, sẽ ủng hộ, bảo vệ tiểu thư, Quý gia khác với các gia tộc khác, không có những xung đột ly gián giữa người nhà, lão phu nhân luôn trị gia rất hiệu quả. Nếu Tú Ninh tiểu thư có mắc sai lầm, nàng

cũng không thể tốt, toàn tâm toàn ý giúp Tú Ninh tiểu thư mới là đúng đắn. Cũng vì vậy, gia phong của Quý gia luôn rất tốt.

– Vậy còn tỷ, tỷ bảo nhiên tuổi? – Kiều Kiều ngẩng đầu hỏi.

– Nô tỳ năm nay mười ba, năm năm tuổi ở quê gặp nạn, cha mẹ đều qua đời, sau đó được lão phu nhân thu nhận, nô tỳ lớn lên ở Quý phủ. Lúc trước nô tỳ là nha hoàn nhị đẳng, lão phu nhân cho nô tỳ theo tiểu thư, về sau nô tỳ là nha hoàn nhất đẳng. – Thái Ngọc đáp.

– Nha hoàn trong phủ phân làm mấy cấp vậy?

– Tổng cộng có năm cấp, mỗi phòng đều có định mức nhất định, trừ phi là lập gia đình hoặc có việc đột xuất, nếu không cơ bản sẽ không đề bạt tăng cấp, nô tỳ là nhờ phúc của tiểu thư. Dựa theo quy củ trong phủ, tiểu thư nên có một nha hoàn nhất đẳng, một nha hoàn nhị đẳng. Lúc trước lão phu nhân đã nói rồi, chờ khi về đến Giang Ninh, tiểu thư sẽ có thêm một nha hoàn nhị đẳng.

Kiều Kiều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, giọng nói ngọt ngào:

– Thái Ngọc tỷ tỷ, tỷ có biết chữ không?

Thái Ngọc thấy nàng như vậy, bật cười:

– Hôm nay lão phu nhân nói đến việc này nên tiểu thư lo lắng sao? Nô tỳ biết một ít chữ nhưng không nhiều lắm. Hàng năm lão phu nhân đều an bài tiên sinh dạy cho mọi người trong phủ, lão phu nhân bảo, dù là nam hay nữ, chủ nhân hay nô tỳ, luôn cần biết một ít chữ, không cầu trở thành đệ nhất đại nho, thanh danh hiển hách, nhưng đừng để đến mức bị người ta bán còn không biết trên giấy bán mình viết cái gì.

– Lão phu nhân thật hiểu biết, bà rất khác mọi người. – Kiều Kiều nghiêng đầu trẻ con nói, ngữ điệu có phần hâm mộ.

Thái Ngọc thấy nàng như vậy thì nói:

– Tương lai tiểu thư ổn định xong rồi sẽ biết, bất kì ai trong phủ chúng ta đều rất kính nể lão phu nhân. Người ngoài nói Đại gia Nhị gia là tài tử đệ nhất, có điều nô tỳ thấy lão phu nhân mới là người thông tuệ nhất.

Nói xong, Thái Ngọc trẻ con le lưỡi.

Kiều Kiều nghe xong cũng cười, không nói gì nữa, có thể thấy Thái Ngọc cực kì tôn sùng lão phu nhân.

Thật ra dù là lúc trước hay hiện giờ trực tiếp nghe Thái Ngọc nói về lão phu nhân, đáy lòng Kiều Kiều vẫn thấy có một cảm giác kỳ lạ. Tựa như, so với nàng, Quý lão phu nhân càng giống một người xuyên không hơn.

Hơn nữa còn là một người xuyên không khiêm tốn trầm ổn, có năng lực thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tỷ – Đệ

Vì nguyên nhân lúc trước Từ Ngu gặp chuyện không may nên suốt dọc đường đi Quý gia luôn canh phòng vô cùng nghiêm ngặt. Tuy rằng canh phòng nghiêm ngặt nhưng hành trình lại không nhanh hơn. Mỗi ngày, Kiều Kiều lại nói chuyện phiếm cùng Thái Ngọc nên dần dần cũng hỏi thăm được rõ ràng tình hình của Quý gia.

Quý gia là một gia đình giàu có ở Giang Ninh. Ở kinh thành cũng coi như có thanh danh hiển hách. Hai vị công tử đều là đệ tử chân truyền của đại nho sĩ đương thời – Tiết tiên sinh. Ở kinh thành vốn nổi danh là danh sĩ, vì hai huynh đệ trong hai kỳ thi đều lần lượt giành được vị trí Trạng Nguyên. Quả thật rất xứng với danh hiệu ”độc nhất vô nhị”.

Nhưng có ai ngờ, phong vân biến đổi, con người có họa có phúc, ông trời luôn luôn thích trêu đùa con người. Hai vị công tử trong một lần ra ngoài thăm bạn, đã gặp phải chuyện ngoài ý muốn, xe ngựa bị rơi xuống núi, người thì chết, người thì bị thương. Trong một khoảng thời gian ngắn, Quý gia rơi vào hoàn cảnh nhà tan cửa nát.

Đại công tử bị mất mạng, nhị công tử trở thành phế nhân. Dưới tình huống như vậy, Quý lão phu nhân đành phải quyết định đưa cả gia đình về quê hương ở Giang Ninh. Cũng chính vì vậy mà gặp được Quý Kiều Kiều.

Kiều Kiều cũng không biết trong truyện đó còn có những vấn đề nào liên quan hay không nhưng những truyện đó cũng không có quan hệ gì với nàng. Nàng cũng không nên dò hỏi nhiều. Vì dù sao đối với mọi người mà nói, nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương được Quý gia nhận nuôi.

– Tỷ tỷ, tỷ tỷ.....

Trong lúc Kiều Kiều đang mơ màng thì thấy Từ Ngự vui vẻ chạy tới. Nếu nói trong nhà này thứ gì khiến Kiều Kiều thích nhất, thì đó chính là Từ Ngự.

– Tỷ tỷ! Đệ cho tỷ trái táo này. Tỷ ăn đi. Rất ngọt. – Từ Ngự ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hàng mi dài cong cong.

– Cảm ơn Từ Ngự. Đệ có mệt không? – Mấy ngày liên tiếp lặn lội đường xa, tuy rằng hành trình cũng không vội vàng nhưng đối với trẻ con mà nói, sẽ vô cùng mệt mỏi. Kiều Kiều nhận lấy trái táo mà Từ Ngự cho, đưa lên miệng cắn một miếng thật to, ngọt ngào nói:

– Ngon thật.

Từ Ngự nhìn trái táo với vẻ quả quyết gật đầu nói:

– Đúng vậy mà! Đúng vậy mà! Đệ cũng thấy ăn rất ngon mà. Đệ không mệt đâu. Tổ mẫu đã nói rằng: quê hương là nơi đẹp nhất, non xanh nước biếc, cũng có rất nhiều điều thú vị nên đệ chỉ muốn về thật nhanh thôi.

Tiểu hài tử chính là như vậy, nghe thấy có nhiều điều thú vị thì lập tức cảm thấy sung sướng phấn khích, ngay cả lúc nói chuyện ánh mắt cũng sáng rực.

Kiều Kiều cười duyên, ngón tay khẽ chọc chọc khuôn mặt của hắn nói:

– Đệ chỉ biết chơi thôi.

Thái Ngọc nhìn thấy động tác này của Kiều Kiều, hơi do dự một chút nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Nhưng Từ Ngự lại không đồng ý với lời này của Kiều Kiều, lớn tiếng nói:

– Tổ mẫu nói: đệ đã lớn thế này rồi thì nên đi ra ngoài chơi. Hơn nữa, tên của đệ là Từ Ngự thì cũng phải giống như con cá nhỏ vui vẻ tự do tự tại chứ.

– Từ Ngự! Đệ có muốn đến học đường để học không? Tổ mẫu nói: Sau khi trở về, tỷ và vài tỷ muội khác sẽ cùng nhau đi học chữ đó. Cũng không biết có khó không? – Kiều Kiều chống cằm nhìn Từ Ngự hỏi.

Từ Ngự khẽ nhún mày, suy nghĩ một lúc lâu, vẻ mặt rầu rĩ nói:

– Ừc. Ừc. Chắc là không khó lắm đâu? Các tỷ tỷ đều nói không khó. – Dứt lời, tiểu tử kia cũng học theo Kiều Kiều chống cằm nhìn lại nàng.

Kiều Kiều nhún mày nói:

– Hử? Tỷ tỷ nói không khó ư? Vậy chính đệ cảm thấy thế nào? Có khó không? Đệ nghĩ ta mà học thì có khó khăn lắm không?

Trông hai đứa nhỏ giống như đang bắt đầu bàn bạc truyện này, Thái Ngọc mỉm cười, lắc lắc đầu.

Từ Ngự xít lại gần Kiều Kiều, nhỏ giọng nói:

– Ừc! Kỳ thực đệ thấy cũng có chút khó khăn đó. Thế nhưng Nhị tỷ luôn nói không khó. Đại tỷ cũng nói không khó. Hai tỷ ấy đều nói không khó nhưng đệ lại thấy rất khó.

– Phi! – Kiều Kiều nhin không được cười phá lên. Trông thấy Từ Ngự chu miệng kháng nghị, nàng vội vã mở miệng nói:

– Nghe đệ nói như vậy, tỷ cũng cảm thấy rất khó. Đệ không biết đâu. Tỷ rất dốt nha.

– Không có vấn đề gì. Mẫu thân của đệ nói: tất cả đều là do tên của chúng ta thôi. Nhị tỷ tên là Tú Tuệ, nghĩa là bên ngoài xinh đẹp, xuất sắc, bên trong trí tuệ. Vừa nghe tên đã biết là một người thông minh. Đệ tên là Từ Ngự, là một con cá nhỏ thì thông minh sắc sảo ở đâu chứ? – Từ Ngự giống như không có chuyện gì mở miệng nói, thậm trí còn vỗ vỗ vai Kiều Kiều an ủi, sau đó lại nói tiếp :

– Tỷ tỷ! Tỷ cũng không cần phải lo lắng như vậy. Tuy rằng tỷ dốt nát, khó mà học hành được nhưng tỷ đánh nhau lại rất giỏi, ra tay cũng rất chuẩn. Đệ thấy hâm mộ vô cùng. Chờ sau khi chúng ta đi trở về, tỷ hãy dạy cho đệ có được không? Trước đây tỷ đã nói sẽ dạy cho đệ. Tỷ không thể nuốt lời nha. Nếu như lại có người xấu muốn bắt đệ, đệ sẽ lấy tảng đá đập hắn.

Trán Kiều Kiều nổi lên mấy vạch đen, trầm nghĩ, bạn nhỏ Từ Ngự à, sau chuyện lần trước, người nhà của đệ sẽ bảo vệ đệ rất cẩn thận nha. Hơn nữa, nếu chẳng may đệ gặp phải người cao lớn vạm vỡ thì .....??? Hơn nữa việc ném đá vào người khác mất mặt như vậy mà đệ còn tưởng đó là việc đúng đắn hay sao?

– Bé ngoan thì không nên đánh người. Chúng ta nên lấy đức để thu phục người. – Kiều Kiều khẽ khuyên bảo.

Từ Ngự không đồng ý lắc đầu:

– Tỷ tỷ! Tỷ nói sai rồi. Mẫu thân của đệ nói, người tốt không sống được lâu, tai họa lại kéo dài cả một ngàn năm. Chuyện lấy đức thu phục người đã sớm lạc hậu rồi. Ví dụ như cừu cừu của đệ cả ngày gây chuyện rắc rối nhưng tất cả mọi người không có ai dám chọc giận cừu ấy. Chỉ có vũ lực mới giải quyết được tất cả mọi chuyện.

– Ừc.... Kiều Kiều vãi mồ hôi.

Cửu cửu của Từ Ngự không phải chính là tiểu thế tử của An thân vương sao? Loại con cháu nhà quyền quý như hắn, cho dù có gây đại họa cũng không có vấn đề gì.

Quý gia quả nhiên không giống gia đình bình thường. Người nào cũng đặc biệt. Lão phu nhân mơ mơ hồ hồ xuyên qua đây. Đại phu nhân sùng bái chủ nghĩa dùng vũ lực giải quyết vấn đề. Nhị phu nhân ôn nhu điềm đạm không giống như người thường. Tam tiểu thư lạnh lùng băng giá.....

– Từ Ngự! Ta biết ngay là con ở bên này mà. Sao con đi ra ngoài mà không nói tiếng nào? Hiện tại không giống khi chúng ta còn ở nhà, con có biết không? – Người đến chính là Đại phu nhân Tống thị, cũng là mẫu thân trên danh nghĩa của Kiều Kiều.

– Mẫu thân. Kiều Kiều nhanh chóng mở miệng chào một tiếng.

Tống thị gật đầu nhìn nàng, nói:

– Tú Ninh nghỉ ngơi có tốt không?

– Hồi mẫu thân, con nghỉ ngơi tốt lắm ạ.

Thật ra Kiều Kiều lại có phần hơi sợ vị đại phu nhân này. Tuy rằng lão phu nhân thoát nhìn rất nghiêm khắc nhưng không hiểu lý do tại sao, lúc nói chuyện với bà, Kiều Kiều luôn cảm thấy có vài phần quen thuộc, có lẽ bà đúng là người đã xuyên không đến đây. Hơn nữa, mặc dù lão phu nhân không thể hiện thái độ thương yêu nàng nhưng nàng vẫn cảm nhận được bà có ý tốt.

Đại phu nhân đối xử với nàng không phải không tốt mà ngược lại, vì chuyện nàng đã cứu Từ Ngự mà bà ấy luôn có thái độ biết ơn sâu sắc với nàng. Tuy rằng kiếp trước, Kiều Kiều đã tốt nghiệp đại học nhưng kinh nghiệm sống cũng không phong phú, cho nên, khi nàng thấy thái độ của đại phu nhân nồng hậu, xuất thân lại cao quý, mới khiến cho Kiều Kiều có phần câu nệ.

– Vậy là tốt rồi. – Tầm mắt của Đại phu nhân khẽ lướt qua trái táo ở trên bàn, sau đó lại khẽ nhíu mày nhìn Từ Ngự.

– Mẫu thân! Con vội đến đây tặng táo cho tỷ tỷ. – Trên gương mặt của Từ Ngự thể hiện vẻ mong đợi được khen ngợi.

Đại phu nhân gật đầu nói:

– Từ Ngự có tâm lòng thơm thảo như vậy là rất tốt. Lúc trước, Tú Ninh tỷ tỷ đã cứu con, hiện tại, con cũng nên đối xử tốt với tỷ tỷ. – Sau đó bà lại quay sang nói với Kiều Kiều:

– Tú Ninh! Mặc dù con không phải do ta sinh ra, chúng ta cũng chưa tiếp xúc nhiều nên tình cảm yêu thương cũng chưa có nhiều. Thế nhưng, ở trong lòng ta, con và Từ Ngự đều giống như nhau, đều là con của ta. Tuy rằng, các con không chung huyết thống nhưng lại giống như tỷ-đệ ruột thịt vậy. Ta hi vọng các con có thể gần gũi tương thân tương ái với nhau.

– Dạ! Chúng con biết rồi ạ. – Hai tỷ đệ đồng thanh trả lời.

Đại phu nhân thấy tình hình như vậy, khẽ nhếch môi một cái, lộ ra ý cười.

– Tốt lắm, các con đều là những đứa nhỏ hiểu chuyện. Được rồi, Từ Ngự, cũng không còn sớm nữa, con hãy để tỷ tỷ của con đi nghỉ thôi. Con mau theo mẫu thân trở về phòng nào.

– Vâng ạ. – Từ Ngự vốn rất ngoan ngoãn, nghe Tống thị nói vậy liền nhanh chóng bước xuống giường.

– Tú Ninh! Con hãy nghỉ ngơi sớm đi. – Đại phu nhân dặn dò.

– Con biết rồi ạ.

Thấy Đại phu nhân nắm tay Từ Ngự rời đi, Kiều Kiều khẽ thở phào nhẹ nhõm. Thái Ngọc thấy nàng có thái độ như vậy liền bật cười, nói:

– Hóa ra tiểu thư sợ đại phu nhân. Thật kỳ lạ. Nô tỳ thấy người gặp lão phu nhân đâu có sợ như vậy.

Kiều Kiều co chân lại, móc vào một bên cánh tay, đáng vẻ có chút nghịch ngợm nói:

– Bởi vì lão phu nhân rất dễ gần. Mẫu thân cũng rất tốt nhưng người không bao giờ cười với chúng ta nên ta mới có chút sợ hãi. – Khi nàng nhắc tới đại phu nhân thì lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Thái Ngọc khẽ véo cái mũi nhỏ của nàng một cái:

– Tiểu thư đáng yêu như vậy, tất cả mọi người đều thích người. Đúng rồi. Tiểu thư! Ngày hôm nay nô tỳ nghe nói, chúng ta đã đi đến địa giới Giang Nam. Bòn hai ngày một đêm nữa là về đến nhà rồi.

Kiều Kiều tỉ mỉ quan sát Thái Ngọc, thấy nàng ấy cũng có dáng vẻ rất mong đợi, trong lòng chợt hiểu rõ, tuy Thái Ngọc thoát nhìn thành thực ổn trọng nhưng nàng cũng mới mười ba tuổi thôi. Nếu ở hiện đại, mười ba tuổi cũng chỉ là một đứa bé có dáng vẻ nghiêm túc.

Mặc dù Kiều Kiều tiếp xúc với nàng ấy chưa lâu nhưng Kiều Kiều thực sự rất thích Thái Ngọc. Mặc dù nàng từ nhi đăng nha hoàn được thăng làm nhất đẳng nha hoàn thế nhưng chủ tử như nàng chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ mồ côi, so với việc ở bên cạnh hầu hạ lão phu nhân thì không thể so sánh nổi. Vậy nhưng xem ra, Thái Ngọc cũng không hề nảy sinh bất kì tư tâm gì khác. Chỉ đơn thuần như vậy, Kiều Kiều đã cảm thấy Thái Ngọc là người vô cùng tốt tính.

— Khi đến Giang Ninh, nhất định sẽ bận rộn rất nhiều việc. — Kiều Kiều cảm khái nhăn mặt một cái.

Thái Ngọc bật cười:

— Tiểu thư đừng lo lắng quá. Lão phu nhân đã lo chu đáo mọi việc rồi, đến khi chúng ta về nhà, mọi chuyện đã được chuẩn bị thỏa đáng, nào có chuyện gì phải bận rộn. Hơn nữa, cho dù có việc gì bận rộn cũng là chúng nô tỳ làm mà thôi, tiểu thư chỉ cần tĩnh dưỡng cho khỏe là được.

— Một mình sống một chỗ thì phải tự mình bố trí, sắp xếp mới có cảm giác thành tựu. — Kiều Kiều vờn vai nói.

Thái Ngọc trông thấy nàng có vẻ mệt mỏi, vội vã khuyên nàng đi tắm gội, thay quần áo rồi nghỉ ngơi. Kiều Kiều ngoan ngoãn gật đầu, dịu dàng nói “vâng”.

Trong khi sương phòng của Kiều Kiều đã tắt đèn nghỉ ngơi thì sương phòng của lão phu nhân vẫn còn sáng đèn, bà lại đang nhắm mắt niệm kinh Phật.

Rất lâu sau bà mới mở mắt, ánh mắt trong suốt, không hề có chút mơ màng nào.

— Trần ma ma. Bà thấy con bé Tú Ninh thế nào?

Trần ma ma suy nghĩ kỹ càng trong chốc lát mới dần đo mở miệng nói:

— Thông minh lanh lợi, can đảm, cẩn trọng. Mặc dù từ gia đình nông dân lưu lạc ra bên ngoài nhưng ngược lại không hề có thái độ kiêu ngạo, cũng không siểm nịnh. Có người xem bói nói, ngày sau Tú Ninh tiểu thư nhất định sẽ trở thành người có quyền có thế.

Lão phu nhân cũng không có phản ứng gì, tiếp tục hỏi:

— Nếu so sánh cùng ba vị tiểu thư xinh đẹp nhỏ nhả khác thì thế nào?

— Các vị tiểu thư đều còn nhỏ, hiện tại cũng chưa nói ai hơn ai được. Nhưng ba vị tiểu thư từ nhỏ đã nuôi dưỡng trong khuê phòng, mặc dù cũng thông minh đa tài nhưng rốt cuộc vẫn chưa thấy được cái xấu xa tệ hại của xã hội bên ngoài. Lúc trước, lão nô điều tra về tình hình của Tú Ninh tiểu thư, đối với gia cảnh của ngài ấy có thể nói là rõ như lòng bàn tay. Mặc dù, ngài ấy có cuộc sống gian khổ, lại bị hương thân ức hiếp nhưng lại không hề thấy Tú Ninh tiểu thư có thái độ bi quan, chỉ với phần tính cách này, cũng đã rất đáng quý rồi ạ.

Lão phu nhân gật đầu tán thành, nói:

— Quả đúng là như vậy. Việc ta thu dưỡng Tú Ninh, nguyên nhân cũng không hẳn là vì nha đầu kia đã cứu Tử Ngư. Dù sao, chuyện đó chỉ cần dùng tiền là giải quyết được. Ta nhìn trúng Tú Ninh là vì một nguyên nhân mà có lẽ bà sẽ không hiểu được. Thế nhưng ở trong mắt của ta, trên người của Tú Ninh có một thứ mà tất cả các người đều không có được.

Lão phu nhân hơi hơi ngước nhìn về phía ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, lâm vào trầm tư...

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tử Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tranh Hôn Thua

Edit: AininH

Beta: Chuông Gió

Tuy rằng đường đến Giang Ninh không gần thế nhưng Quý gia bốn ba hơn nửa tháng, cuối cùng cũng đến.

Lão phu nhân đã thu xếp để Kiều Kiều quỳ lạy các vị trưởng bối trong nhà theo tập tục của địa phương, chính thức trở thành con gái nuôi của Quý gia.

Kỳ thực tuổi tác của Kiều Kiều và Tú Tuệ là như nhau, đều cùng bảy tuổi nhưng vì Kiều Kiều không nhớ sinh nhật của mình trước đây, hơn nữa Tú Tuệ lại cao hơn Kiều Kiều một chút, vì vậy lão phu nhân liền đứng ra quyết định, phân chia lớn bé cho hai nha đầu này.

Quý Tú Ninh là con gái nuôi của đại phòng Quý gia, đứng hàng thứ ba.

Dựa theo thông lệ, Kiều Kiều sẽ có hai nha hoàn hầu hạ bên người, ngoại trừ Thái Ngọc, lão phu nhân còn an bài thêm cho nàng một người mới tên là Linh Lan, mười một tuổi.

Theo quy củ trong phủ, nhất đẳng nha hoàn đều mặc trang phục màu phấn hồng, nhị đẳng mặc màu xanh lam, nhìn trang phục của hai người, Kiều Kiều hé môi cười.

– Tam tiểu thư! Người thấy có chỗ nào không thích hợp ư? – Linh Lan ngầy thơ hỏi.

Kiều Kiều vừa sửa sang lại y phục của mình vừa nói:

– Không có chuyện gì cả. Chẳng qua ta cảm thấy y phục của các người toát lên vẻ vui mừng mà thôi. – Nàng cười đắc ý, thể hiện rõ vẻ đôn thuần của trẻ con, khiến cho hai nha hoàn đều che miệng cười.

– Tam tiểu thư! Nếu như người thích thì nô tỳ có thể đổi cho người. Như vậy thì tủ quần áo của người sẽ có thêm nhiều màu sắc đấy ạ. – Lúc trước, lão phu nhân sai người làm cho Tam tiểu thư mấy bộ quần áo, đều là màu trắng, trông rất đẹp mắt.

Kiều Kiều lắc đầu nói:

– Y phục đẹp như vậy không lên để nhiễm bẩn, ta mặc như thế này là được rồi.

Lúc này, nàng đang mặc một bộ quần áo màu nâu sáng. Tuy rằng màu sắc rất tầm thường nhưng lại càng làm nổi bật làn da trắng nõn nà của nàng, trông vô cùng xinh đẹp. Có đôi khi mấy nữ hài tử còn nhỏ tuổi mặc mấy bộ y phục màu nâu – xám đậm màu như vậy lại càng lộ ra vẻ đẹp đẽ tinh tế.

Thái Ngọc vẫn luôn tỉ mỉ quan sát tiểu thư nhà mình, thấy vậy liền bật cười, nói:

– Đáng đáp tiểu thư càng ngày càng xinh đẹp, dĩ nhiên là mặc gì cũng đẹp rồi.

– Đó là đương nhiên. – Kiều Kiều hơi hơi ngẩng cao đầu, trong giọng nói có chút kiêu ngạo.

Thái độ của nàng như vậy càng chọc hai nha hoàn kia cười không ngừng.

Cười đủ rồi, Thái Ngọc mới cầm áo choàng lên nói:

– Được rồi, được rồi. Tỷ tỷ nhỏ của nô tỳ, người đừng có trì hoãn nữa. Lão phu nhân ghét nhất là trễ giờ đó. Chúng ta nên tới sớm một chút vẫn hơn là đi muộn. Nào, để nô tỳ khoác thêm áo choàng cho người. Bên ngoài vẫn có gió đấy ạ.

Từ trước đến nay, theo quy định của lão phu nhân, cả nhà sẽ cùng nhau dùng bữa, mặc kệ là sớm hay muộn. Trên đường trở về có nhiều bất tiện thì không bắt buộc phải làm như vậy nhưng hiện tại nếu đã quay về nhà, mọi việc dĩ nhiên đều phải có nề nếp.

Tòa nhà của Quý gia là kiểu nhà cũ, xây dựng theo kiểu tầng tầng lớp lớp, tất cả chủ tử đều ở phía trong nhưng cũng may là đường đi không quá xa, Kiều Kiều nhét tay vào một chiếc túi sưỡi nho nhỏ, khoác một chiếc áo choàng màu đỏ thẫm, khuôn mặt tươi cười, dáng vẻ vô cùng ngoan ngoãn.

Từ xa, trông thấy ba tỷ muội thuộc chi thứ hai, Kiều Kiều đã mở miệng chào giòn giã:

– Chào Đại tỷ tỷ, Nhị tỷ tỷ và Tứ muội muội.

– Hừ. – Không đợi mọi người trả lời, tứ tiểu thư Tú Mỹ khẽ ”Hừ” một tiếng, sau đó lập tức quay đầu rồi đi.

– Tú Mỹ! Sao muội lại có thái độ không lễ phép với Tú Ninh tỷ tỷ như vậy? Mau xin lỗi đi. – Tú Nhã khẽ nhún mày, mang dáng vẻ người lớn dạy dỗ muội muội. Mặc dù giọng nói rất mềm mại dịu dàng nhưng ý tứ trong lời nói lại vô cùng kiên quyết.

Tú Mỹ khẽ xoắn góc áo, hung hăng trợn mắt nhìn Kiều Kiều:

– Tú Ninh tỷ! Thật xin lỗi.

– Không sao đâu. Chắc là tỏ mẫu chờ rất sốt ruột. Chúng ta mau đi thôi. – Kiều Kiều khẽ cười, lộ ra hai núm đồng tiền xinh đẹp.

Ở Quý gia, người không ưa nàng nhất có lẽ chính là Tú Mỹ muội muội nhỏ tuổi nhất này. Trước đây, Tú Mỹ vốn dĩ là Tam tiểu thư của Quý gia. Nàng cũng thường cùng Từ Ngự chơi đùa rất vui vẻ. Hiện tại, nàng vô duyên vô cớ biến thành tứ tiểu thư, không chỉ có vậy, Từ Ngự đối với Kiều Kiều còn nảy sinh một loại tín nhiệm không giải thích được, vô cùng thích bám theo sau lưng Kiều Kiều. Vậy nên Tú Mỹ tiểu thư mới coi Kiều Kiều là kẻ thù đáng ghét nhất của mình.

Thế nhưng Kiều Kiều cũng không nghĩ ngợi gì, con nít dĩ nhiên sẽ có thái độ nhỏ mọn như vậy, nói không chừng còn không nhỏ mọn bằng nàng lúc còn nhỏ.

Khi bốn người đi đến phòng chính thì thấy Từ Ngự đang chơi oản tù tì cùng với lão phu nhân.

– Tỷ tỷ! Đại tỷ tỷ! Nhị tỷ tỷ! Tiểu muội! – Từ Ngự vừa hô to vừa lao về phía mấy tỷ muội bọn họ, dĩ nhiên là đến nắm tay Kiều Kiều.

Lão phu nhân nói đùa với Trần ma ma đang hầu hạ ở bên cạnh:

– Từ Ngự và Tú Ninh tình cảm rất tốt nha. Hai người đúng là có duyên phận tỷ – đệ.

Trần ma ma mỉm cười phụ họa:

– Đúng vậy.

Tú Mỹ thấy Từ Ngự nắm tay Kiều Kiều, lập tức tỏ thái độ không vui.

– Tổ mẫu! Từ Ngự ca ca không thích con. – Nàng nũng nịu đi qua, chu miệng cáo trạng với lão phu nhân.

– Huynh thích tiểu muội mà. Từ Ngự lớn tiếng nói.

Tú Mỹ nghe vậy thái độ vui vẻ ra mặt, nhìn về phía Kiều Kiều vài lần với vẻ khiêu khích, khiến cho Kiều Kiều bật cười.

Lão phu nhân cố tình trêu chọc tiểu nha đầu kia nói:

– Kia! Tú Mỹ! Con xem, Từ Ngự nói là thích con đó.

– Từ Ngự ca ca. Chúng ta cùng đi chơi thôi.

Từ Ngự lắc đầu nói:

– Huynh muốn ở cùng với tỷ tỷ cơ.

– Phi! – Mấy người lớn thấy vậy đều bật cười. Rốt cục cũng chỉ là trẻ con nên Tiểu Tú Mỹ khề phồng má lên nói:

– Huynh...Huynh...Huynh nói huynh thích muội. Tại sao...tại sao lại có thể...tại sao lại có thể lật lọng chứ?

Từ Ngự lập tức cãi lại:

– Dĩ nhiên là huynh thích muội rồi. Huynh cũng thích cả Đại tỷ tỷ và Nhị tỷ tỷ nữa. Nhưng huynh thích nhất là tỷ tỷ của huynh. Mẫu thân của huynh nói "Người muốn huynh và tỷ tỷ tương thân tương ái".

Nghe đến đó, Văn Tinh tiểu thư vẫn luôn lạnh lùng băng giá cũng bật cười.

– Thực đúng là trẻ con mà. Được rồi! Mấy đứa nhóc các con cũng đừng có tranh cãi mãi chuyện ai thích ai, hay là ai không thích ai nữa. Các con đều là bảo bối của Quý gia chúng ta. Mấy tỷ đệ các con có tương thân tương ái, tổ mẫu trông thấy cũng vui vẻ. Các con vĩnh viễn đều phải nhớ kỹ lời tổ mẫu đã dạy các con, Quý gia là một thể, mỗi người các con đều là một phần tử của Quý gia, mặc kệ người khác thế nào, chúng ta nhất định phải đoàn kết. – Lão phu nhân thuận theo tình hình mà giảng đạo lý cho mấy đứa nhỏ.

– Chúng con biết rồi ạ. Mấy đứa trẻ đồng thanh trả lời.

Mọi người đang trò chuyện thì Nhị phu nhân bước vào, trông thấy mấy đứa trẻ đã đến đông đủ cả thì cong môi cười nói:

– Thoáng một cái con đã không thấy mấy đứa nhỏ đâu. Mong mẫu thân đừng trách tội con.

– Con chào mẫu thân ạ.

– Cháu chào nhị thẩm ạ.

– Được rồi, được rồi. Sao không cởi áo choàng cho mấy đứa nhỏ vậy? Trong phòng và bên ngoài nhiệt độ chênh lệch rất lớn, lúc lạnh lúc nóng, cũng dễ bị cảm. – Nhị phu nhân vô cùng kỹ tính vừa nhìn mấy nha hoàn hầu hạ cạnh mấy tiểu thư vừa nói.

Lão phu nhân mỉm cười nói:

– May mà con cẩn thận. Mau cởi áo choàng rồi ngồi lên giường thôi, sắp đến giờ ăn tối rồi.

Mấy tiểu cô nương đều ngồi xếp bằng bên cạnh lão phu nhân. Ánh mắt của lão phu nhân khẽ đảo qua, đảo lại nhìn mấy đứa nhỏ, dừng lại trên người Kiều Kiều trong chốc lát, sau đó lập tức dời đi chỗ khác.

– Lê Vận. Nếu chúng ta đã dàn xếp mọi việc thỏa đáng thì việc học cũng không nên bỏ qua, đợi ngày mai, hãy an bài cho mấy đứa trẻ tiếp tục việc học tập thôi. Tú Ninh chưa có kiến thức căn bản, e là sẽ không theo kịp chương trình của Tú Nhã và Tú Tuệ nên hãy sắp xếp để cho nàng học cùng với Tú

Mỹ và Tử Ngư đi.

Nhị phu nhân khẽ giật mình một chút, sau đó đã lập tức mỉm cười đáp:

– Vâng ạ.

Tử Ngư và Tú Mỹ đã học được hai năm rồi còn Tú Ninh lại không có một chút kiến thức căn bản nào, vốn nên để nàng học hành một mình. Nhưng hôm nay, lão phu nhân lại không có dự định như vậy, ngược lại bà còn an bài cho nàng học cùng với nhóm của Tử Ngư nên Nhị phu nhân cảm thấy vô cùng khó hiểu. Tuy nhiên, bà cũng sẽ không nói ra ý kiến của mình. Nếu lão phu nhân đã làm như vậy, dĩ nhiên là bà có chủ ý riêng của mình. Đối với việc này, từ trước tới giờ, Nhị phu nhân chưa từng nghi ngờ. Bởi vì bà tin vào quyết định của lão phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Vỡ Lòng

Kiều Kiều biết mình sẽ được đi theo tiên sinh để học tập, khẽ cong môi cười, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ. Nàng rất thích học. Dù sao khi ở hiện đại, nàng đã học được vài thứ rất thích hợp với xã hội cổ đại này. Hơn thế, nàng chưa bao giờ cho rằng trí tuệ của cổ nhân kém hơn người hiện đại, có thể theo tiên sinh học tập, đây là chuyện quá tốt.

Kiều Kiều hiểu rõ, chỉ có học thì mới có đầy đủ tri thức. Nàng mới có thể hiểu rõ về triều đại này, từ đó chân chính dung nhập vào trong đó.

– Tiểu thư! Hôm nay người nên đi nghỉ ngơi sớm đi ạ. Người, tiểu thiếu gia và tứ tiểu thư sẽ học vào buổi sáng nên cần phải dậy sớm đây ạ. – Thái Ngọc vừa lau mái tóc ẩm ướt giúp Kiêu Kiều vừa đề nghị.

Kiều Kiều khoác chiếc áo khoác rộng thùng thình lên người, gật đầu nói:

– Ủ! Thái Ngọc! Người có biết tiên sinh là người như thế nào không? Cũng không biết có khó tính hay không?

Nàng đưa tay chống đầu, dường như có chút âu sầu.

Thái Ngọc thấy tiểu thư nhà mình làm như vậy, đáng vẻ rất đáng yêu, bèn an ủi:

– Tiểu thư đừng lo lắng. Tề tiên sinh là người rất tốt. Học vấn cũng rất cao. Ngài ấy cũng là đệ tử của Tiết tiên sinh. Trước đây, ngài ấy chính là một trong Quý Anh ngũ tài tử tiếng tăm lừng lẫy.

Kiều Kiều dịu dàng hỏi:

– Quý Anh ngũ tài tử là cái gì vậy? Thái Ngọc! Người biết nhiều thật đấy! Người nói cho ta nghe một chút có được không?

– Thái Ngọc tỷ! Tỷ hãy mau nói một chút đi. Mọi người chỉ nhìn thấy một lần Tề tiên sinh từ phía xa xa thôi. Thực sự là nhìn qua đã muốn ngất rồi, quả thực là rất anh tuấn nha. – Linh Lan đưa tay ôm ngực, đáng vẻ như hoa si (*)

(*) – Mê trai.

Kiều Kiều bật cười khanh khách. Linh Lan mới mười một tuổi mà cũng... Chẳng lẽ ở cổ đại mọi người trưởng thành sớm như vậy sao?

– Tỷ cũng không biết rõ lắm đâu, đại khái là có nghe nói qua một chút thôi. Trước đây lúc lão phu nhân còn trẻ, ngài ấy có sáng lập ra Quý Anh đường, nghe nói là chuyên môn thu nhận và giúp đỡ những cô nhi không có nhà để về. Hai chữ Quý Anh là lấy họ của lão thái gia và lão phu nhân ghép lại mà thành. Tiết tiên sinh là một trong năm đệ tử nổi danh nhất của Quý gia, bởi vậy mới gọi là Quý Anh ngũ tài tử. – Thái Ngọc quả thực cũng không biết nhiều. Chỉ đơn giản đem hết những gì mình biết nói ra.

– Trong năm người này, chỉ có Tề tiên sinh không có ra làm quan. Hiện tại, ngài ấy cũng chính là chủ sự của Quý Anh đường. Các tiểu thư và thiếu gia trong nhà đều do Tề tiên sinh tự mình dạy dỗ nhưng do trình độ học tập không giống nhau nên Tử Ngư thiếu gia và Tú Mỹ tiểu thư học vào buổi sáng còn Tú Nhã tiểu thư và Tú Tuệ tiểu thư thì học vào buổi chiều.

Kiều Kiều cười tít mắt, nghe Thái Ngọc nói xong, liền quay đầu sang nói với Linh Lan:

– Ngày mai, ta sẽ phải đi học. Nếu như người muốn chiêm ngưỡng một chút phong thái của Tề tiên sinh thì hãy đi theo ta.

Ai ngờ Linh Lan lại vội vã xua tay, đầu lắc như trống bỏi nói:

– Không. Nô tỳ không muốn. Tiểu thư xin người tha cho nô tỳ ạ. Nô tỳ làm sao có thể chiêm ngưỡng vị đại nho Tề tiên sinh ạ? Nô tỳ ở lại dọn dẹp

phòng thi hơn.

Trông dáng vẻ nàng như vậy, Kiều Kiều cười ”ph” một tiếng, nói:

– Người xưa có câu nói như thế nào ấy nhỉ? À! Hữu tặc tâm nhất tặc đảm(*)

(*) – nghĩa là muốn làm một việc gì đó nhưng lại không dám hành động (baidu). VD như trong ngữ cảnh này: Linh Lan muốn nhìn mặt Tề tiên sinh nhưng nàng lại không dám đi cùng Kiều Kiều đến gặp.

– Tiểu thư bắt nạt người ta. – Linh Lan đỏ mặt nói.

Trong phút chốc, cả phòng đều vang lên tiếng cười đùa vui vẻ.

Vì ngày mai Kiều Kiều phải đi học nên hai nha hoàn hầu hạ Kiều Kiều đi ngủ sớm. Sau khi tắt đèn, Kiều Kiều nhắm nghiền hai mắt lại. Tuy vậy nhưng Kiều Kiều lại không hề cảm thấy buồn ngủ, nghĩ về chuyện mấy ngày qua, Kiều Kiều hơi mím môi. Từ khi đến Quý gia, nàng gần như đã có thể kết luận được thân phận của Quý phu nhân.

Quý lão phu nhân nhất định là người xuyên không đến đây, hơn nữa còn là một người xuyên không có năng lực thực sự.

Không nói đến quan niệm hay thói quen của Quý lão phu nhân mà ngay cả cách xây dựng sân viện của Quý gia cũng đã hé lộ ra vài phần. Người Quý gia ai mà chẳng biết. Sân viện của Quý gia là do bàn tay khéo léo của lão phu nhân thiết kế. Tuy rằng cả tòa nhà đều là phong cách cổ xưa vô cùng đặc sắc thể nhưng ẩn chứa trong đó lại có rất nhiều hơi hướng của hiện đại. Vậy nên, Kiều Kiều chỉ cần liếc mắt là đã có thể nhìn rõ.

Lại nghĩ đến việc bản thân mình đã để lộ rất nhiều sơ hở, Kiều Kiều khẽ cắn môi, thầm nghĩ: Lão phu nhân là người khôn khéo như vậy không có lý nào lại không phát hiện ra được. Hay là, lão phu nhân không nói. Vì bà cho rằng trong lòng hai người đều tự hiểu rõ là tốt nhất.

Nếu nàng đã đến nơi này, nàng nhất định sẽ xử lý mọi chuyện theo câu tục ngữ: ”Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng”.

Nàng tất nhiên là không cầu được thanh danh hiển hách như lão phu nhân. Nàng chỉ cầu có thể bình an vui vẻ sống hết cuộc đời.

Ngày hôm sau.

Trời còn chưa sáng, Kiều Kiều đã bị Thái Ngọc đánh thức, trông Kiều Kiều rất khó khăn để mở mắt, Thái Ngọc đành giúp nàng rửa mặt.

– Hôm nay, các tiểu thư bắt đầu đi học lại nên thời gian ăn sáng sẽ sớm hơn bình thường một khắc đồng hồ. Nếu chúng ta đến muộn sẽ không tốt đâu. Tiểu thư ném linh của nô tỳ ới. – Thái Ngọc vừa búi cho Kiều Kiều hai búi tóc nhỏ, vừa nói với nàng.

Trước đây, có lẽ là do Kiều Kiều ăn uống không đầy đủ dinh dưỡng nên mái tóc của nàng đều rất mỏng và khô vàng, không đen bóng tự nhiên như những người khác, thế nhưng khi được Thái Ngọc búi lên, lại dùng thêm một chiếc châm hoa lan rất tinh xảo, trông nàng lại càng xinh đẹp đáng yêu.

– Trước kia, tiểu thư chưa có kiến thức căn bản, có lẽ mới học sẽ hơi vất vả nên tiểu thư phải cố gắng nhiều đấy ạ. Trước đây, lão phu nhân đã từng nói, học tốt hay học kém không phải do trời sinh mà là bản thân có thực sự cố gắng học hành hay không. Tiểu thư là một đứa bé thông minh, có lẽ sẽ hiểu rõ được đạo lý trong đó. – Thái Ngọc nhẹ nhàng nhắc nhở.

Kiều Kiều dĩ nhiên hiểu lời của lão phu nhân. Đồng thời, nàng cũng hiểu rõ ý của Thái Ngọc. Thái Ngọc nói những lời này đều vì muốn tốt cho nàng, nàng ấy mong muốn nàng có thể theo kịp những người khác ở trong nhà này, trở thành một thành viên thực sự ở đây.

– Ta hiểu mà. Thái Ngọc! Người cứ yên tâm đi.

Hôm nay là ngày đầu tiên đến học đường nên mấy đứa nhỏ đều dậy rất sớm, sau khi ăn sáng xong thì lập tức cùng nhau đến học đường.

– Tỷ tỷ! Đệ hầu như đã quên những kiến thức đã học trước đây, phải làm sao bây giờ? Liệu Tề tiên sinh có tức giận hay không? – Từ Ngự có chút buồn bã, cau mày, chu chu môi nói.

Không đợi Kiều Kiều mở miệng, Tú Mỹ đã nói trước, nàng nói:

– Từ Ngự! Huynh thật là dốt nha.

Tuy rằng nói như vậy nhưng trong mắt Tú Mỹ lại tràn đầy vẻ lo lắng.

Nhìn biểu hiện của hai đứa nhỏ kia, Kiều Kiều đã biết được, vị Tề tiên sinh kia cũng không phải không nghiêm khắc giống như mọi người đã nói.

Nhưng nàng lại không đành lòng nhìn hai đứa nhỏ lo lắng như vậy, nặng nề thở dài một cái, thấy hai đứa nhỏ kia đều quay sang nhìn nàng, mới rầu rĩ nói:

– Tỷ còn chưa học cái gì cả, không biết liệu Tề tiên sinh có không thích tỷ hay không? Có người nói việc học là việc khó khăn nhất. Đệ đệ và muội muội đã học lâu như vậy, nhất định sẽ giỏi hơn ta nhiều.

– Tỷ tỷ! Tỷ đừng lo lắng. Tiên sinh sẽ không mắng chửi chúng ta đâu. – Từ Ngự dường như đã quên đi lo lắng của chính mình, vội vàng an ủi nàng.

Tú Mỹ lại hơi ngước mặt lên nói:

– Muội và ca ca đã học rất nhiều rồi mà tỳ bây giờ mới bắt đầu học, ặc, ặc... – Tú Mỹ bối rối, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mới nghĩ ra, nói:

– Giống như cô cô đã nói, đã bỏ lỡ thời gian học tập tốt nhất. – Haiz, cuối cùng cũng nghĩ ra.

– Phi!

– Cô cô nói khi nào vậy? Sao huynh lại không biết? – Từ Ngự nghi hoặc hỏi. Cô cô đã từng nói những lời này ư?

– Là lúc đại biểu tỳ muốn học đàn á! Cô cô đã nói như vậy đấy. – Tú Mỹ lớn tiếng nói. Nàng mới không thêm nói dối á!

Từ Ngự buồn bã nhìn thoáng qua Kiều Kiều, đồng tình an ủi:

– Tỳ tỳ! Tỳ đừng lo lắng. Đệ và tiểu muội học cũng rất tốt nha. Nếu như tỳ tỳ không biết thì đệ và tiểu muội sẽ giúp đỡ tỳ tỳ. Uhm, tựa như Nhị tỳ tỳ đã từng giúp bọn đệ vậy.

Tú Mỹ khẽ "hừ" một tiếng nhưng cũng không phản đối.

Thấy lực chú ý của hai đứa bé đã bị phân tán, Kiều Kiều lập tức đồng ý nói:

– Thực tốt quá. Bọn đệ phải giúp đỡ tỳ nhiều một chút nha!

Chẳng qua Kiều Kiều cũng chỉ muốn nói mấy câu để dời đi sự chú ý của hai đứa bé mà thôi. Tuy rằng sau đó vẫn đàm luận về việc học tập nhưng hai đứa nhỏ cũng không còn thấp thỏm bất an giống như lúc ban đầu.

Trần ma ma là người đưa mấy tiểu thư và thiếu gia đến học đường nhưng từ đầu đến cuối, bà cũng không có nói gì, chỉ hơi hơi mỉm cười nhìn bọn họ.

Học đường của Quý gia được sắp xếp ở ngay phía sau viện, mấy người đi vòng qua hành lang là đã đến thư phòng. Tuy rằng khí trời rất lạnh thế nhưng cửa sổ vẫn được mở ra.

Từ rất xa Kiều Kiều đã nhìn thấy một người đàn ông vô cùng tuấn lãng đang đứng ở bên cửa sổ, thấy mấy người đi đến, ánh mắt lập tức trở lên âm áp dịu dàng.

Sau khi vào cửa, Trần ma ma lập tức giao mấy món đồ của bọn trẻ cho Tề tiên sinh. Có lẽ là hai bạn nhỏ kia đã nhiều ngày không gặp Tề tiên sinh nên có chút khẩn trương, lắp bắp chào một câu "Chào tiên sinh ạ".

Kiều Kiều cũng giống bọn chúng mở miệng chào tiên sinh nhưng mặc dù đây là lần đầu Kiều Kiều gặp gỡ tiên sinh, nhưng nàng lại không hề cảm thấy khẩn trương một chút nào.

Tề tiên sinh ước chừng hai mươi tuổi, chăm chú nhìn Kiều Kiều. Nếu ở kiếp trước, nàng so với vị tiên sinh này còn lớn hơn vài tuổi. Vậy nên khiến cho nàng cảm thấy khẩn trương là không có khả năng.

Vì đây là lần đầu hai người gặp mặt nên sau khi Tề tiên sinh ra hiệu cho bọn họ ngồi xuống thì Kiều Kiều bắt đầu quan sát Tề tiên sinh một chút, thấy hắn cao hơn một thước tám, vóc người thon dài, văn nhã, mặt như quan ngọc, trang phục của nam tử ở triều đại buộc lại rất gọn gàng, mái tóc dài được búi gọn lên cao, trông vô cùng sạch sẽ và nhẹ nhàng khoan khoái. Hắn mặc trên người một bộ quần áo vải thô màu xám, kiểu dáng rất đơn giản nhưng chỉ như vậy thôi đã có thể nhận ra khí độ bất phàm của hắn.

– Tề Phóng. – Tề Phóng xoay người viết tên của mình lên tấm bảng đen.

– Hôm nay là ngày đầu tiên Tú Ninh tiểu thư đi học, có lẽ vẫn chưa biết rõ. Tên của ta là Tề Phóng. Để cho tiện thì lúc bình thường gọi Tề tiên sinh là được. Ta cũng không có yêu cầu gì nhiều. Lúc khác muốn làm gì cũng được, thế nhưng đã vào lớp, ta yêu cầu tất cả các trò phải toàn tâm toàn ý nghe giảng.

– Trò biết rồi ạ. Kiều Kiều mỉm cười, đáp lời. Dáng vẻ có chút xấu hổ.

Tuy rằng nàng không khẩn trương nhưng nếu là một tiểu hài tử lần đầu gặp gỡ người xa lạ thì nàng không thể có biểu hiện quá khác lạ. Nàng đành phải cố ý biểu hiện ra một chút đáng vẻ khẩn trương.

– Tú Ninh tiểu thư hãy giới thiệu một chút về bản thân mình đi.

– Trò tên là Quý Tú Ninh. Năm nay bảy tuổi. Ưc! Trước đây, chưa từng được đi học, cũng không có ai đã dạy trò ạ. – Nàng chỉ nói ngắn gọn trong vài câu nhưng lại đem tình hình thực tế của bản thân giới thiệu rất rõ ràng. Kỳ thực, những điều này Tề Phóng dĩ nhiên là đã biết. Hắn nói để cho Tú Ninh tiểu thư giới thiệu về mình, chẳng qua là muốn quan sát cử chỉ của nàng mà thôi.

Nhìn thấy nàng sắc mặt ửng đỏ cũng có chút ngượng ngùng nhưng thái độ lại không quá khẩn trương, Tề Phóng gật gật đầu.

– Tốt lắm! Ta biết rồi. Từ Ngự thiếu gia và Tú Mỹ tiểu thư đã học được hai năm, xem ra lúc đầu, Tú Ninh tiểu thư học hành phỏng chừng sẽ có chút không theo kịp. Nếu như trò có gì không hiểu thì có thể đến hỏi ta là được. Hơn nữa, mặc dù nơi đây không giống với học đường ở bên ngoài nhưng các trò là người thân đồng thời lại là đồng môn thì nên có quan hệ tốt đẹp với nhau. Từ Ngự thiếu gia và Tú Mỹ tiểu thư cũng nên giúp đỡ tỷ tỷ của mình.

– Chúng con biết rồi ạ. – Ba người đồng thanh trả lời.

– Tốt lắm! Chúng ta bắt đầu thôi. – Tề Phóng cũng không nói nhiều, bắt đầu giảng bài ngay.

Tề Phóng khiến người ta có cảm giác như thế nào nhỉ? Kiều Kiều âm thầm suy nghĩ. Đúng rồi, cảm giác rất giống giáo sư đại học. Hơn nữa phương thức giảng bài của hắn cũng trái ngược hoàn toàn với hình ảnh về giáo dục cổ đại trong lòng nàng, phảng phất giống như một người hiện đại vậy. Nếu không phải đang học một chút kiến thức vỡ lòng khá dễ hiểu thì nàng có lẽ đã phát sinh ảo giác, bản thân mình chưa từng xuyên qua mà đang ở thời học đại học.

Mặc dù là phương thức dạy học của Tề Phóng hay một vài thói quen bình thường khiến cho người khác cảm giác có vài phần của người hiện đại nhưng Kiều Kiều lại không hề cảm thấy hắn cũng là người xuyên không đến đây. Không có gì lý do gì mà chỉ là cảm giác của nàng mà thôi. Tuy vậy, cảm giác này của nàng cũng có vài phần căn cứ.

Điều đó là đương nhiên, lão phu nhân là người xuyên không đến đây, bà ấy lại nuôi dưỡng một đám cô nhi, sao bọn họ lại không bị ảnh hưởng lối tư duy của người hiện đại được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Trung Dung

Edit: Min

Tháng sáu Giang Ninh, xuân về hoa nở, khí hậu hợp lòng người.

Kiều Kiều đã đến nhà họ Quý được ba tháng, tuy không lâu nhưng cũng đủ để nàng ổn thỏa ở Quý gia. Thật ra có ổn thỏa hay không Kiều Kiều cũng không nghĩ nhiều lắm. Nhưng Quý gia có thể thu dưỡng và chấp nhận nàng vẫn khiến cho nàng cảm thấy thật ấm áp.

Lão phu nhân và mọi người cũng không khinh thường nàng vì nàng chỉ là một đứa bé mồ côi từ đâu xông tới, riêng điều này thôi cũng đủ để Kiều Kiều cảm thấy thỏa mãn.

Chắc là do được ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ, giờ trông Kiều Kiều lại xinh đẹp thêm vài phần.

– Tiểu thư, hôm nay có đến chỗ tam tiểu thư nữa không ạ? Linh Lan vừa thu dọn vừa hỏi.

Một tháng trước Lão phu nhân sắp xếp cho Kiều Kiều theo tam tiểu thư học đàn, cũng không lâu, chỉ tầm một canh giờ, nhưng Kiều Kiều rất vui vẻ học tập.

Giờ nàng mỗi ngày đều khá bận rộn, cuộc sống thật phong phú.

– Đương nhiên là có rồi. Nhanh lên, đừng để bác chờ lâu. – Tam tiểu thư là người lạnh nhạt nhất trong phủ nhưng Kiều Kiều vẫn rất thích nàng ta.

Linh Lan vẻ mặt đau khổ, buồn bực nói:

– Tiểu thư thật là lạ, ngay cả Tú Nhĩ tiểu thư và Tú Tuệ tiểu thư đều rất sợ tam tiểu thư, ngài lại không sợ, lại còn rất thích thú đi học đàn nữa.

Linh Lan cảm thấy thật khó hiểu, tiểu thư không có nền tảng trước, tam tiểu thư không chỉ tính tình lãnh đạm mà nói chuyện còn không nề tình chút nào, có khi còn nói đến mức nha hoàn còn phải xấu hổ theo. Nhưng tiểu thư nhà mình vẫn theo học khí thế ngất trời, vô cùng thoải mái.

Kiều Kiều thấy Linh Lan như vậy cũng không nói gì, chỉ dọn đồ đạc rồi vội vàng bước ra ngoài. Từ nhỏ nàng lớn lên trong cô nhi viện, khi đó nàng rất hâm mộ người ta có thể học đàn, nay có cơ hội đương nhiên vui vẻ vạn phần mà học. Về phần thái độ của bác, cũng là do bác hy vọng nàng học tập nghiêm túc nên mới như vậy.

– Bác chịu dạy ta ta đã vui lắm rồi, đương nhiên phải học chứ. Hơn nữa ta tư chất tầm thường, tuổi này học cũng không phải là sớm nữa, đương nhiên phải chăm chỉ hơn rồi. – Đối với viện học tập, Kiều Kiều khá là thành thạo, dù sao linh hồn nàng là một người trưởng thành, học đàn cũng là bình thường.

– Nha đầu nguoi biết cái gì, tiểu thư rất thích học tập. – Thái Ngọc đứng bên nói.

Linh Lan le lưỡi, đương nhiên nàng biết, bằng không ai rảnh rỗi đến mức đi tìm người nắn chữ! Tỷ không thấy Tú Mỹ tiểu thư luôn lấy cớ xin nghỉ à!

Trong phòng ba người trò chuyện vui vẻ, hai người bên chủ ốc thì đang đánh cờ.

– Chiều! – Lão phu nhân đặt quân cờ xuống, cũng có nghĩa là ván cờ đã kết thúc.

– Lần thứ ba ngàn hai trăm năm mươi mốt. – Tề Phóng mỉm cười thu cờ.

Lão phu nhân đầu cười:

– Đứa bé này, con nhớ kỹ thật.

– Từ lúc Tề Phóng học chơi cờ đến nay, ba ngàn hai trăm năm mươi mốt lần, chưa một lần thắng cuộc, luôn phải nhớ.

– Làm người không thể quá mức chấp nhất. – Lão phu nhân trong câu có câu*, mẹ Trần lấy một chiếc khăn tay lau tay cho lão phu nhân sau đó bê bàn cờ xuống.

(*trong câu có câu: nguyên văn ‘thoại lý hữu thoại’: câu nói có hàm ý khác)

Tề Phóng mặt không đổi sắc, có điều giọng nói lại thành khản:

– Đó không phải là chấp nhất, có rất nhiều chuyện phải nhìn nhận bằng trái tim. Từ nhỏ Phóng Nhi đã nhớ rõ lời lão phu nhân dạy, nếu nghĩ là đúng, thì nên kiên trì.

Lão phu nhân thở dài, nhìn ra ngoài cửa sổ.

– Giờ nói đúng hay sai còn quá sớm, nhưng ta vẫn luôn nghĩ, nếu hồi đó ta không dạy dỗ các con theo tư duy của mình, có phải hôm nay cuộc đời của các con sẽ hoàn toàn khác hay không.

Tề Phóng nhìn theo tầm mắt của bà, thấy Kiều Kiều đi ngang qua.

– Mỗi con đường đều cho bản thân chúng con chọn, nếu không có ngài tận tâm dạy dỗ, tất cả bọn con sẽ không có được thành tựu như ngày hôm nay, có lẽ ngài cảm thấy đó không phải điều bọn con muốn, nhưng so với việc trở thành một người tầm thường không chí tiến thủ, con lại thật cảm kích, cảm kích ngài đã biến con thành con người hôm nay. Nói không được khiêm tốn cho lắm, cảm ơn ngài đã khiến con trở thành một con người rộng lượng, có tài có học. Con không biết những người khác, không dám phán xét cuộc sống của họ, nhưng con tin rằng, Tú Ninh tiểu thư hiện giờ cũng nghĩ như vậy.

Tề Phóng hiểu nỗi lòng lão phu nhân, hẳn chưa từng nghĩ tới những con người ngây thơ đơn thuần cùng trưởng thành năm đó, nay hoặc đã chết, hoặc phản bội, cuối cùng không thể quay về như trước được nữa. Những kỉ niệm từng cùng nhau lớn lên, cùng nhau học tập, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau gây chuyện, nay giống như một làn sương mờ, chậm rãi theo gió biến mất.

Nghe Tề Phóng nhắc tới Tú Ninh, lão phu nhân hỏi:

– Tú Ninh học hành thế nào?

Tề Phóng suy nghĩ một chút, nghiêm túc đáp:

– Khả năng lĩnh ngộ hơn người, hiện giờ nếu đưa nàng đến học cùng Tú Nhã tiểu thư, Tú Tuệ tiểu thư, con tin nàng cũng sẽ không thụt lùi. Chỉ có điều...

Lão phu nhân nghe hẳn nói có điều thì quay đầu lại, cũng cảm thấy khá hứng thú, đối với sự thông minh của Tú Ninh, bà chưa từng nghi ngờ.

– Có điều con cảm thấy, hình như Tú Ninh tiểu thư hy vọng bản thân theo đạo trung dung hơn. Nàng khiến con cảm thấy nàng có rất nhiều kiến thức nền tảng, nhưng ngài cũng biết đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Vậy chỉ có thể nói, nàng là một người có khả năng lĩnh ngộ rất tốt. Nếu nói về năng khiếu, con thấy nàng không bằng Tú Tuệ tiểu thư, nhưng khả năng lĩnh ngộ và thông hiểu đạo lý lại tốt hơn Tú Tuệ tiểu thư rất nhiều. Chuyện học tập cũng như vậy, vốn có chín phần trí tuệ, lại thêm mười phần khả năng lĩnh ngộ, lòng kiên nhẫn rất tốt và sự chăm chỉ ôn tập, người như vậy sao lại không phải tài hoa kinh người. Có lẽ do xuất thân nên nàng không muốn bộc lộ tài năng, nếu là vậy, sẽ có một ngày bị mai một. – Tề Phóng tuy không làm quan nhưng cũng có quan điểm của riêng mình. Nếu cố gắng giữ sự trung dung một cách quá đáng, đương nhiên tài năng bẩm sinh sẽ bị mai một.

Lão phu nhân không nói gì, nhấp một ngụm trà, hồi lâu sao mới nói:

– Có lẽ mơ ước của nữ tử khác với nam tử, hôm nay Văn Tĩnh như vậy, chẳng lẽ là tốt nhất sao?

Trong mắt Tề Phóng hiện lên sự đau đớn, tuy vậy vẫn đáp:

– Không tốt vì sao con còn như thế.

Giọng nói rất nhẹ, nhưng lão phu nhân lại nghe rõ ràng.

– Tề Phóng, Văn Tĩnh say đắm Sở Du nhưng chỉ là cầu mà không thể. Ta chưa bao giờ nói gì, vì ta biết việc tình cảm người ngoài không thể sắp đặt. Nếu ta nói, sẽ chỉ khiến Văn Tĩnh càng thêm đau khổ. Với con ta cũng như vậy. Con hiểu suy nghĩ của ta, ta hy vọng các con có thể bên nhau, nhưng dù

là mẫu thân của nó, ta cũng không thể làm chủ cho nó được. Con say mê vì nó, ta cũng không thể khuyên gì con, nhưng ta đã mất Sở Tu, Tề Phóng, ta không hy vọng sẽ vì Văn Tĩnh mà mất cả con.

Tề Phóng nghe vậy, đứng dậy quỳ xuống.

– Con cần gì phải làm như vậy.

– Lão phu nhân, với Phóng Nhi, ngài không chỉ là trưởng bối, ngài giống như mẫu thân của con vậy, tất cả những đứa bé ở Quý Anh Đường đều là cô nhi, ngài là mẫu thân của chúng con. Ngay cả Văn Tĩnh cũng không thể thay thế được vị trí của ngài trong lòng con. Con yêu Văn Tĩnh, dù cho có thế nào, con hiểu, không có tình yêu, giữa chúng con vẫn còn tình thân, vốn chính là như vậy. Nếu Văn Tĩnh lập gia đình, nàng sẽ là muối muối tốt của con, hiện giờ, hiện giờ hãy để Phóng Nhi chờ nàng. Dù có thế nào, Phóng Nhi cũng sẽ không rời khỏi ngôi nhà này, cũng sẽ không rời khỏi Quý Anh Đường.

– Khó cho con rồi, Phóng Nhi, mau đứng lên đi.

Hai người vừa ngồi lại, tỳ nữ Thái Anh tiến vào bẩm báo:

– Lão phu nhân, có nhị phu nhân cầu kiến.

Hôm nay vì có Tề Phóng nên nhị phu nhân không trực tiếp đi vào. Sư phụ của Tề Phóng là phụ thân nhị phu nhân, hai người cũng coi như quen biết từ bé. Nay mấy đứa con của nàng đều do Tề Phóng dạy dỗ, cũng coi là thân quen.

– Bảo nó vào đi, Tề Phóng không phải người ngoài, không cần đề ý mấy lễ nghĩa đó.

– Thỉnh an lão phu nhân, chào Tề tiên sinh. – Nhị phu nhân vừa bước vào đã tươi cười, tính cách của nàng là vậy, dù ở trong hoàn cảnh khó khăn vẫn có thể tươi cười.

– Nhị tẩu.

Nhị phu nhân ngồi xuống xong liền mở miệng:

– Xem ra con chọn giờ khá đúng. Con đoán Tề tiên sinh đang nói chuyện phiếm với mẫu thân mà.

– Nhị tẩu có chuyện gì cần dặn?

– Cũng không phải cần dặn. Người nói vậy sẽ khiến ta thấy ngại. – Nhị phu nhân cười.

Lão phu nhân bật cười:

– Hai con tính là huynh muội cũng không oan, còn ở đó mà khách khí với nhau. Có tình pha trò gì không biết?

Nhị phu nhân không nghe:

– Mẫu thân người xem, hai chữ cần dặn của Tề tiên sinh là sai rồi, hẳn nói thế làm con dẫu thấy ngại.

Tề Phóng liên tục thở dài:

– Nhị tẩu, tiểu sư muội, ngài nói gì thì là cái đó, đều do ta dùng từ sai có phải không?

– Cả ngữ điệu cũng sai. – Mọi người đều nở nụ cười.

Vui vẻ xong, nhị phu nhân nói:

– Tháng sau là sinh nhật mẫu thân. Ta và đại tẩu, tam muội đã bàn bạc qua, các nàng đẩy ta làm đại diện toàn quyền xử lý chuyện này. Con dẫu nghĩ trước nghĩ sau, luôn cảm thấy cần nghe mẫu thân một chút. Không biết ý mẫu thân thế nào ạ?

Lão phu nhân nhìn hoàng lịch cách đó không xa, khẽ nói:

– Thời gian trôi nhanh thật, lại một năm nữa. Năm nay không nên phô trương, mời vài người thân thiết rồi tổ chức đơn giản là được.

Nhị phu nhân nhìn Tề Phóng, lập tức quay hướng mắt lại:

– Năm nay quả thật đã xảy ra nhiều chuyện, nhưng mẫu thân, đây là đại thọ năm mươi, nếu quá đơn giản thì không ổn cho lắm.

– Lão phu nhân, nhị tẩu nói có lý. Chúng con hiểu lòng ngài, nhưng năm nay là năm đầu Quý gia về Giang Ninh, họ hàng đều biết, nếu ngài có ý không tổ chức e là bên ngoài sẽ nói chị dẫu. Cũng không phải sợ người khác nói, chỉ là ngài đã từng dạy chúng con, nếu có thể làm như ý, vì có gì lại không làm? Dù sao chúng con đều muốn như vậy.

Tề Phóng phụ họa, đây cũng là nguyên nhân vì sao vừa rồi nhị phu nhân nhìn hắn.

– Chẳng trách con lại chọn lúc này mà đến, thì ra đoán chắc sẽ có người nói giúp. – Lão phu nhân nhìn Tề Phóng, trách.

– Lão phu nhân, người phải hiểu cho hiếu tâm của đám tiểu bối chúng con chứ.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tâm Sự

– Tham kiến Tam tiểu thư. Tham kiến Tú Ninh tiểu thư. Tú Ninh tiểu thư! Lão phu nhân nói sau khi tiểu thư học đàn xong thì đi qua chỗ ngồi ấy một chuyến. – Nha hoàn Thái Tự Bồi ở bên cạnh lão phu nhân đến đây cầu kiến.

Kiều Kiều gật đầu dụi dụi đáp :

– Ta biết rồi.

Lúc này, Kiêu Kiêu đã học xong. Hàng ngày vào một khoảng thời gian cố định, nàng đều đến đây học đàn. Từ trước đến giờ, Tam tiểu thư Văn Tĩnh cũng chưa bao giờ cho phép nàng được tan học sớm, thậm chí còn cực kỳ nghiêm khắc.

– Sau khi về phòng, con hãy suy nghĩ kỹ lại những nội dung quan trọng mà hôm nay đã học, ngày mai ta sẽ kiểm tra. – Giọng nói của Văn Tĩnh vô cùng bình thản.

Nhưng Kiêu Kiêu vẫn chăm chú lắng nghe, sau đó mới đáp :

– Dạ! Con biết rồi ạ. Chào cô cô! ngày mai gặp lại ạ.

Văn Tĩnh khẽ gật đầu, đứng dậy đi vào phòng trong.

Nơi ở của Văn Tĩnh gần viện của lão phu nhân nhất, Kiêu Kiêu không dám chậm trễ, vội vã đi đến nhà chính.

Trần ma ma thấy nàng đi đến, lập tức đón nàng vào cửa.

– Con chào tổ mẫu ạ. – Từ trước đến giờ, Kiêu Kiêu chưa bao giờ tỏ ra xa lạ, sau khi chào xong bèn đến ngồi xuống bên cạnh lão phu nhân.

Lão phu nhân trông thấy nàng có dáng vẻ như vậy, mỉm cười, xoa xoa đầu của nàng nói :

– Hôm nay, con học hành thế nào?

Kiều Kiều mỉm cười, cặp mắt cong cong như vàng trắng khuyết, nói :

– Chương trình học ở chỗ Tề tiên sinh thì con có khả năng đuổi kịp còn ở chỗ của cô cô thì có vẻ hơi khó khăn, chẳng qua tôi sẽ cố gắng.

Lão phu nhân nhún mày, nói :

– Nhưng Tề tiên sinh không nói với ta như thế.

Ừ?

Kiều Kiều nhìn lão phu nhân với vẻ khó hiểu, không biết có ý tứ gì. Chẳng lẽ Tề tiên sinh nghĩ là nàng sẽ không theo kịp chương trình học hay sao? Không phải vậy chứ?

– Rốt cuộc vẫn chỉ là đứa trẻ, có lẽ tuổi còn chưa lớn. – Lão phu nhân nói nhỏ.

Kiều Kiều chợt nghĩ đến kiếp trước nhưng nàng cũng không dám nói nhiều, chỉ cúi thấp đầu.

Lão phu nhân cũng không nói nhiều về vấn đề này nữa, ngược lại bà lại hỏi tiếp về chuyện học tập :

– Tề tiên sinh nói, con rất thông minh, khả năng lĩnh hội rất tốt nhưng lại giống như chỉ muốn bộc lộ năng lực ở mức trung bình. Hẳn phỏng đoán nguyên nhân là vì con đang ở Quý gia nên mới như vậy.

Kiều Kiều vừa nghe, trong lòng cảm thấy có chút kinh ngạc nhưng vẫn như lúc trước không hề ngẩng đầu lên, cũng không nói lời nào.

– Mặc kệ là ở đâu, mọi người đều giống nhau. Nếu như đây là điều mà con mong muốn, ta chắc chắn sẽ không nói thêm gì nữa. Thế nhưng nếu như đây không phải là ý muốn thực sự của con, ta cảm thấy cứ bộc lộ hết ra cũng không có gì không hay. Sống đúng với suy nghĩ và bản chất của mình, mới là điều mà ta muốn nhìn thấy ở con. Hay con không muốn trở thành một người xuất sắc, tỏa sáng? Đời người ngắn ngủi chỉ có mấy chục năm, nếu nói gở, ai biết trước được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì. Ta cũng chỉ hy vọng, con có thể sống thoải mái vui vẻ một chút, đừng để đến lúc cuối đời mới thấy hối hận vì bản thân đã không sống đúng theo ý của mình. – Dứt lời, lão phu nhân bèn vỗ vỗ bờ vai nhỏ của Kiều Kiều.

– Ta thấy con vẫn là một đứa trẻ, chưa chắc đã hiểu hết được nhưng tỏ mẫu hy vọng sau khi về phòng con hãy suy nghĩ kỹ lại một chút. Tề tiên sinh không muốn một đứa bé thông minh lại giấu giếm tài năng của mình đâu, nếu mọi việc đều yêu cầu bản thân phải trung dung thì đến một lúc nào đó sẽ bị mai một thiên phú. Mà tỏ mẫu lại không muốn, rất nhiều rất nhiều năm Kiều Kiều mới hoảng sợ nhận ra rằng cuộc sống của mình lại ngột ngạt đến thế. Cháu gái của Quý gia, mặc kệ có đáng về như thế nào, ta vẫn tin tưởng, đến khi về già, các cháu đều có thể thân nhiên mà nói, cả đời này mình đã sống đúng với lòng mình.

Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn lão phu nhân, trông thấy ánh mắt của bà nàng đã có thể hiểu rõ, đúng vậy, kỳ thực cả hai người họ đều hiểu. Hai người bọn họ đều là người xuyên không đến đây. Mặc dù đều hiểu rõ chuyện này nhưng có lẽ lão phu nhân chắc chắn đã đoán được kiếp trước nàng vẫn còn trẻ tuổi nên bà cũng không nói đến chuyện xuyên không.

Kiều Kiều cũng không biết thế nào, dường như trong lòng đã thông suốt.

Có lẽ nàng thực sự đã lo lắng quá mức, cũng cẩn thận quá mức.

Đúng vậy! Lão phu nhân nói đúng. Kiếp trước, khi ở cô nhi viện, nàng đã có thể sống đúng với suy nghĩ của mình thì hiện tại, sao nàng lại không thể sống như vậy chứ? Lão phu nhân cư xử như vậy. Mặc dù trước đây nàng đã gặp rất nhiều truyện nhưng hiện tại nàng đang ở Quý gia, sao nàng không thể mở rộng lòng mình chứ?

– Thừa tỏ mẫu, cháu biết rồi ạ. Cảm ơn tỏ mẫu đã nhắc nhở, Kiều Kiều đã hiểu rồi ạ.

Một già một trẻ mắt đối mắt hồi lâu, nhìn nhau cười.

– Kiều Kiều có muốn uống chút trà hay không? Ngày thường, lão phu nhân đều gọi là Tú Ninh. Hôm nay, bà cũng gọi tên theo nữ danh của Kiều Kiều.

Kiều Kiều lắc đầu, nói :

– Cảm ơn tỏ mẫu ạ. Con không uống đâu ạ. Uống trà vào buổi tối sẽ rất khó ngủ. Ngày mai, con còn phải đi học ạ. Tỏ mẫu cũng nên giữ gìn sức khỏe ạ.

Lão phu nhân nhỏ giọng nói :

– Ta dĩ nhiên cũng biết chuyện này nhưng những thứ khác ta có thể nhịn được, chỉ riêng có món này ta lại thích đến không bỏ được, đặc biệt là trước khi đi ngủ đều phải uống một chút. Nhưng có lẽ đã thành thói quen nên cũng không ảnh hưởng đến giấc ngủ.

Kiều Kiều cười nói :

– Tuy rằng không ảnh hưởng đến giấc ngủ nhưng con biết vẫn có tác hại. Vậy nên, bình thường con cũng không uống trà.

– Con còn nhỏ tuổi, không nên uống nhiều à, rất dễ kích thích thần kinh, tạo thành cảm giác hưng phấn quá độ nhưng thỉnh thoảng học một ít trà đạo cũng rất tốt. Cũng không phải là muốn thể hiện phẩm chất thanh cao hay gì khác, đơn giản là trà đạo có thể khiến cho bản thân con có thể tĩnh tâm, theo thời gian sẽ con sẽ có thể bình tâm với mọi việc.

Tuy rằng không nói nhiều nhưng vừa rồi hai người nhìn vào mắt đối phương dường như cũng đã hiểu được ra được nhiều thứ, cũng biết bản thân nên buông xuống điều gì. Chỉ nói có mấy câu ngắn ngủi nhưng lão phu nhân nhất định cho rằng Kiều Kiều mà mình nhìn thấy không phải là con người thật của nàng. Còn Kiều Kiều cũng đột nhiên thả lỏng tinh thần của mình. Trước kia nàng luôn cẩn thận từng li từng tí dường như trong thoáng chốc đều đã buông bỏ tất cả.

Kỳ thực việc này cũng không thể nói là đột nhiên, chính xác mà nói mấy ngày nay Kiều Kiều tiếp xúc với mọi người trong nhà, đại khái là nàng cũng đã hiểu được tính tình của từng người, đối với Quý gia cũng sinh ra một chút lòng trung thành. Bởi vậy nàng mới tiếp thu ý kiến của lão phu nhân, trong nháy mắt buông lỏng tinh thần của chính mình, tựa như là trong giây phút đó, tựa như đột nhiên nhưng thực tế ẩn chứa rất nhiều yếu tố tất yếu.

Nếu là một người phụ nữ đã trải qua rất nhiều chuyện, nàng có lẽ sẽ không có thái độ như vậy. Nhưng đúng như lão phu nhân đã phỏng đoán, trước khi xuyên qua, tuổi của Kiều Kiều cũng không lớn, nàng cũng không có nhiều tâm cơ như vậy, cũng chưa từng trải qua nhiều chuyện đen tối cho nên tinh thần vẫn luôn rất lạc quan.

Hiện tại, nàng ẩn dấu bản thân, chẳng qua là vì bản năng sợ sệt nhút nhát của động vật nhỏ mà thôi.

Nếu đã vất bỏ sự sợ sệt, nhút nhát kia, nàng mới thực sự buông lỏng được bản thân.

– Con rất muốn học nhưng... – Kiều Kiều đếm ngón tay tính toán.

– Con phải học rất nhiều ạ. Buổi sáng phải lên lớp học chữ này. Buổi chiều lại phải học thêu và học vẽ một chút. Buổi tối lại học đàn mất một canh giờ

nữa. Nói xong, ngược mắt nhìn lão phu nhân.

Lão phu nhân nhìn đáng vẻ này của nàng, cười hỏi :

– Ý con là sao? Con muốn như thế nào?

Kiều Kiều hai mắt tỏa sáng nói :

– Môn vẽ rất không thích hợp với con nha, con không có thiên phú, có thể dùng thời gian đó để học trà đạo.

Phi! Trần ma ma vừa tiến lên châm thêm trà, nghe nàng nói vậy, không nhịn được bật cười.

Lão phu nhân gật đầu, nói với nàng :

– Con đúng là con khi con tinh ranh mà, ta thấy là con không thích học vẽ tranh á. Nhưng không thể lấy lý do là không có thiên phú được. Vậy thì sau này chia ra, một nửa thời gian để học thêu thùa và vẽ tranh, một nửa còn lại học trà đạo.

Lão phu nhân đã quyết định, Kiều Kiều nhún vai.

Vừa rồi, lão phu nhân đã chủ động hỏi ý nàng, Vậy tại sao bà lại không nghe nàng nói chứ?

– Chẳng qua con mới học có ba tháng thôi, vẫn còn đang ở cấp độ nhập môn, sao có thể biết được là con thích hay không thích, tạm thời hãy học một năm trước đã. Sau một năm, nếu con vẫn không muốn học thì ta sẽ theo ý con. – Tuy lão phu nhân nói muốn nàng sống đúng với suy nghĩ và mong muốn của bản thân nhưng vẫn phải theo khuôn khổ.

Kiều Kiều nghe bà nói vậy, gật gật đầu. Lời này đúng là rất có đạo lý.

– Cho dù là ai cũng đều giống như nhau, mỗi người đều cần có một khoảng thời gian để thích ứng. Ta để cho mấy tiểu thư khác thời gian thích ứng là ba năm, riêng con chỉ có một năm. Sau một năm, con có thể tự lựa chọn. Tú Nhã và Tú Tuệ cũng không hề bỏ bất kỳ một chương trình học nào. Tuy rằng ta cũng biết, những môn học đó chưa chắc đã hợp với bọn chúng nhưng nếu bọn chúng đã lựa chọn thì phải kiên trì thôi. Từ Ngự và Tú Mỹ thì mới học được một năm, đến lúc đó các cháu có thể cùng lựa chọn. Ta sẽ không gượng ép nữa.

– Cảm ơn tổ mẫu đã dạy bảo cho chúng cháu. – Kiều Kiều thật lòng thật dạ nói.

Lão phu nhân mỉm cười hiền hòa, vừa vờn tay chỉnh lại búi tóc cho nàng vừa nói :

– Các con đều là con cháu của Quý gia. Lúc trước, khi ta sinh Văn Tĩnh thân thể đã bị thương tổn, bằng không hiện giờ con đã có thêm rất nhiều thúc thúc và cô cô rồi. Chúng ta đều là người một nhà, có sống với nhau thật đoàn kết, đầm ấm, vui vẻ, thì mới ra hình cái nhà chứ.

Kiều Kiều tựa đầu vào người lão phu nhân, im lặng không nói gì. Rất lâu sau, nàng mới nhỏ nhẹ nói :

– Con là con cháu của Quý gia. Con nhất định sẽ thực hiện đúng trách nhiệm của Quý gia.

Từ nhỏ, nàng đã khao khát có người thân và gia đình. Hiện đại, nàng đã không có nhưng ở cổ đại, nàng đã tìm được rồi.

Kiều Kiều nhìn mái tóc mai đã hoa râm của lão phu nhân, chợt nghĩ đến, lão phu nhân ước chừng năm mươi tuổi. Nếu là ở hiện đại, nói không chừng bà đã được bảo dưỡng rất tốt nhưng bây giờ nhìn bà, quả thực giống một bà lão.

Có thể đưa Quý gia từ một thương hộ nhỏ nhỏ phát triển trở thành một gia đình thư hương môn đệ thanh danh hiển hách như hiện nay, dĩ nhiên là phải bỏ ra rất nhiều, rất nhiều tâm huyết. Thế gia Giang Ninh, thư hương môn đệ, tuy rằng chỉ tám chữ giản đơn nhưng từ một thương nhân nhỏ để trở thành một gia đình như vậy, đâu có dễ.

– Cháu ngoan. – Lão phu nhân thở dài nói.

Nhìn bà cháu hai người tình cảm ấm áp hài hòa, Trần ma ma yên lặng lui ra ngoài.

Vừa ra đến cửa, bà đã thấy Linh Lan đang đứng ở bên ngoài phòng nhìn trời. Trần ma ma vội cản dặn :

– Ngươi quay về nói với Thái Ngọc, mau mang một ít đồ của Tú Ninh mang đến đây, đêm nay, Tú Ninh tiểu thư sẽ nghỉ ở chỗ này.

Linh Lan nghe vậy, bỗng ngây người.

– Ngươi ngây người cái gì? Còn không mau đi đi, cái nha đầu này. – Trần ma ma quát lên.

– Dạ, vâng ạ! – Linh Lan lập tức quay vội về sân viện của mình.

Trần ma ma lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ : "Lão phu nhân quả nhiên là có ý đồ riêng. Hai nha hoàn ở bên cạnh Tú Ninh tiểu thư đều là hai người đặc biệt vô cùng. Thái Ngọc cẩn thận chu toàn. Linh Lan đơn thuần hàm hậu. Nhìn thoáng qua như thế có chút chênh lệch nhưng thật ra là bù trừ cho nhau, cũng

không đến mức quá khác biệt với tính tình của Tú Ninh tiểu thư.

Trần ma ma đã hầu hạ bên cạnh lão phu nhân hơn mười năm. Mấy chục năm qua, bà cũng cũng đã chứng kiến rất nhiều việc, bất cứ việc gì bà cũng có thể nhìn ra được một hoặc hai phần... Chẳng hạn như việc lão phu nhân coi trọng Tú Ninh tiểu thư. Dù sao thì nhưng đứa trẻ thông minh trên đời này có rất nhiều, trẻ con ngoan ngoãn cũng rất nhiều. Hơn nữa, Quý Anh Đường có nhiều trẻ con như thế, lão phu nhân cũng chưa từng có nói muốn chọn trong số đó một tiểu cô nương để làm con gái hay cháu gái nuôi.

Nhưng lão phu nhân tự nhiên lại nhìn trúng Tú Ninh tiểu thư, chỉ bằng việc này, Trần ma ma chắc chắn là có chỗ hơn người mà bà không nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Cái Tát

Edit: Min

Từ sau khi nói chuyện với lão phu nhân, dường như Kiều Kiều trở nên thông minh hơn trước rất nhiều, chuyện gì cũng làm hết khả năng. Người ngoài cảm thấy khó hiểu, nghĩ là nàng được mở mang đầu óc, nhưng Tề Phóng biết rõ đây là tác dụng của lần nói chuyện đó.

Đứa bé vốn đã thông minh nay được khuyên giải, đương nhiên sẽ buông lỏng hơn trước.

Chính vì lẽ ấy, Tề Phóng càng nâng cao yêu cầu đối với việc học tập của Kiều Kiều, hẳn có chính kiến riêng, Kiều Kiều như vậy hoàn toàn không cần học cùng Từ Ngự thiếu gia và Tú Mỹ tiểu thư.

Có điều mấy hôm nay mọi người đều bận rộn chuẩn bị đại thọ năm mươi cho lão phu nhân nên tề phóng chưa tính chuẩn Tú Ninh tiểu thư lên lớp học buổi sáng.

Kiều Kiều và hai đứa bé ngồi trong đình viện, ba người đều lấy tay chống má.

– Tự nhiên được nghỉ học, ta cảm thấy thật trống rỗng. – Kiều Kiều than thở.

Tú Mỹ vẫn không ưa Kiều Kiều như trước.

– Chỉ có người mới nghĩ vậy thôi. – Trước mặt người ngoài, nàng cũng là bạn nhỏ ngoan ngoãn hiểu biết, nhưng với Kiều Kiều sẽ không như thế.

Kiều Kiều cười:

– Ta muốn về phòng luyện đàn, còn hai người?

Tề Phóng có việc đột xuất, bởi vậy ba đứa trẻ mới ngồi đây, bằng không Tú Mỹ đã đi theo hai tỷ tỷ của mình.

– Luyện đàn? Ta muốn đi tìm tỷ tỷ chơi. Từ Ngự, huynh có muốn đi với muội không? Chỗ tỷ tỷ muội rất vui á!

Từ Ngự nhìn Kiều Kiều, có chút do dự.

Kiều Kiều mỉm cười nhìn hắn, chờ hắn quyết định.

– Vậy đệ đi với Tú Mỹ một chút, tỷ tỷ nhớ phải chờ đệ nha, lát nữa đệ sẽ đi tìm tỷ. – Đối với một đứa trẻ, chơi pk học, chơi luôn toàn thắng.

Kiều Kiều gật đầu, cười chỉnh quần áo cho hắn:

– Vậy Từ Ngự và tiểu muội đi chơi đi, tỷ tỷ vừa mới học không lâu, kỹ thuật không tốt, phải về luyện tập thêm.

Nhìn hai đứa nhỏ chạy đi, Kiều Kiều vẫy tay.

Từ Ngự vui vẻ vẫy tay chào tạm biệt, Tú Mỹ quay đầu lườm nàng một cái, sau đó hai đứa lại lạch bạch lạch bạch chạy.

– Tiểu thư, chúng ta về thôi. – Hôm nay Linh Lan đi cùng nàng.

– Ừ, đi thôi!

Kiến trúc đình viện của nhà họ Quý rất đặc biệt, không có góc chết để ẩn nấp, mọi người ở lâu cũng quen dần. Kiều Kiều vừa quay đầu thì thấy bác Văn Tĩnh đang nói chuyện với một nam tử.

Nhìn từ xa, Kiều Kiều bĩu môi, kém Tề tiên sinh không chỉ một chút đâu. Biết nói thế nào nhỉ, Tề Phóng tuy tuấn lãng nhưng làm cho người ta có cảm giác chính khí nho nhã, mà nam tử này thì không, áo bào trắng cũng khá đẹp, nhưng tướng mạo hơi tục tũn, đôi mắt hoa đào lại nhìn chăm chú vào bác Văn Tĩnh.

Nhưng Văn Tĩnh vẫn là đáng vẻ lạnh lùng thường ngày.

Kiều Kiều là trẻ con, Linh Lan thì mới mười một, hai đứa không cao lắm, cho nên hai người kia không phát hiện ra.

Kiều Kiều cũng không muốn nghe lén, vẫn đi theo lối định đi, nhưng còn chưa đến chỗ hai người đã nghe thấy họ đang khắc khẩu.

– Nhị biểu ca, nếu huynh chỉ muốn nói vậy, xin thứ cho ta không phụng bồi. – Giọng Văn Tĩnh to hơn, rất lạnh đậm.

Nam tử áo trắng không để ý lễ nghi mà kéo tay Văn Tĩnh lại:

– Biểu muội, ta thật sự luyện mộ muội. Ta luôn không hiểu vì sao cô lại nghĩ như thế, chúng ta thân càng thêm thân thì có gì sai, biểu muội...

– Buông ra.

– Không buông, biểu muội, ta không buông. Từ nhỏ ra đã thích muội, nay muội đã mười bảy, ta chưa thành thân là vì đợi muội, chẳng lẽ muội không thể nhìn ta một lần sao? Ta không hiểu tên Sở Du kia có gì tốt chứ. Hắn phải bội Quý gia, phản bội tình cảm của cô, không màng đến tình nghĩa cảm tử nhỏ đến lớn với muội, nếu hắn thật sự thích muội, sao có thể đứng về phía bát Vương gia chứ? Ta nghe nói, giờ trong kinh thành không ai không nói Sở Du là kẻ âm hiểm giả dối, lòng dạ ác độc. Chẳng lẽ muội không nhận ra ai thật tâm, ai giả ý sao?...

“Bốp!”

Nam tử áo trắng còn muốn nói thêm nhưng bị Quý Văn Tĩnh tát một cái ngăn lại. Kiều Kiều thấy nàng lúc này hơi run rẩy:

– Anh Tuấn Khanh, ai cho phép ngươi nói thế với ta? Ta thế nào không cần ngươi quan tâm. Ta và Sở Du chẳng có quan hệ gì cả.

Anh Tuấn Khanh bị đánh có chút thẹn quá hóa giận:

– Quý Văn Tĩnh, cha mẹ ta còn không nỡ đánh ta, ngươi dám đánh ta? Ngươi nghĩ ngươi đặc biệt hơn người lắm sao? Ta nói cho ngươi biết, ngươi đã là gái mười bảy rồi thì, trừ ta ra còn ai muốn ngươi nữa? Ngươi nghĩ còn ai? Tề Phóng ư? Hắn quá lắm cũng chỉ là một cô nhi nhà họ Quý các ngươi nuôi dưỡng thôi. Hắn chính là một con chó của Quý gia. Đại ca ngươi chết rồi, nhị ca thành người vô dụng, nhà họ Quý các ngươi ngay cả một nam nhân ra hồn cũng không có, ngươi lợi hại cái thà gì? Ngươi cho là Tề Phóng thật sự thích ngươi chắc? Nói không chừng hắn cũng chỉ là vì gia sản của Quý gia thôi.

Dứt lời, Anh Tuấn Khanh lớn mật ôm Quý Văn Tĩnh, muốn cưỡng hôn.

Kiều Kiều đứng nhìn rất tức giận, nàng ghét nhất kẻ bắt nạt phụ nữ, huống chi tên này còn vũ nhục bác và thầy của nàng.

Nhặt một hòn đá, Kiều Kiều hung hăng ném qua.

– A... – Bà vai Anh Tuấn Khanh vị đập trúng, hắn kêu gào thảm thiết, buông Văn Tĩnh tay ra.

Quý Văn Tĩnh vội đẩy hắn ra, quay đầu thấy là Kiều Kiều thì có chút nhẹ nhõm, nhưng vẫn quay đầu lại.

Anh Tuấn Khanh thấy một tiểu cô nương thấp bé cầm đá thì cũng kinh ngạc, sau đó hắn lập tức hung tợn quát:

– Đứa con hoang ở đâu ra, dám tùy tiện đánh người, đúng là đồ không có cha mẹ dạy bảo, hôm nay để ta dạy cho ngươi.

Kiều Kiều nhanh nhẹn ném một cục đá nữa qua, Anh Tuấn Khanh khó khăn lắm mới tránh được, có điều không để hắn phản ứng, Kiều Kiều đã ném bốn năm cục nữa đến. Đến cục đá thứ năm, Anh Tuấn Khanh lại bị ném trúng.

Hắn thẹn quá hóa giận, lập tức chạy đến đánh người.

Quý Văn Tĩnh nhìn hắn căm hận:

– Anh Tuấn Khanh, nơi này là Quý gia chứ không phải Anh gia của ngươi, đừng tưởng ngươi muốn làm gì thì làm. Ta thật không ngờ trong lòng ngươi, nhà họ Quý chúng ta dễ bắt nạt như thế. Cho dù Quý gia chúng ta về Giang Ninh, dù tất cả đều là nữ quyến, đại tẩu của ta vẫn là Tường An quận chúa, nhị tẩu vẫn là hôn ngọc quý trên tay Tiết đại nho tiên sinh. Ngay cả đứa bé bị ngươi mắng là con hoang kia cũng là con gái nuôi của đại tẩu ta. Ngươi nghĩ kĩ lại xem bản thân ngươi có tư cách bao nhiêu, Anh gia các ngươi có ngày hôm nay tất cả là nhờ mẫu thân ta, là nhờ nhà họ Quý chúng ta.

Anh Tuấn Khanh nghe đến Tường An quận chúa trên mặt đã có chút e sợ, có điều nghe thấy Kiều Kiều là con gái nuôi của Tường An quận chúa, trong mắt lại hiện lên sự oán độc.

Mấy người náo loạn lớn như vậy, hạ nhân đương nhiên đều chạy đến.

Thấy có người đến, Kiều Kiều nhìn Văn Tĩnh một cái, rồi bắt đầu gào khóc.

– Có chuyện gì ở đây vậy? – Người lên tiếng là Lý quản gia, thấy tiểu tam tiểu thư khóc lóc nước nỏ, mà tam tiểu thư thì nghiêm mặt lạnh lùng, quản gia đương nhiên sẽ nhìn về phía biểu thiếu gia.

– Tam tiểu thư, biểu thiếu gia, tiểu tam tiểu thư... – Ông ta chưa nói xong đã bị Kiều Kiều ngắt lời.

– Lý bá bá, hu hu... người xấu, có người xấu... người xấu nói muốn đánh cháu... – Kiều Kiều kéo góc áo Lý quản gia khóc lóc chọc người ta đau lòng không thôi, cả người run rẩy, muốn ngừng cũng không được.

Thấy tình hình như vậy, Lý quản gia biết sự tình không đơn giản, lại thấy biểu thiếu gia cắn răng ôm bà vai, ông thấy chuyện này liên quan đến chủ tử, không phải việc ông giải quyết nổi.

Không lâu sau, mấy người đã đi tới sảnh chính.

Anh Tuấn Khanh biết dù có thế nào Quý Văn Tĩnh cũng không bao giờ nói ra sự thật, bởi lẽ cô ta không buông được người kia, giờ chỉ sợ con nhóc kia lắm mồm.

Hắn quyết định ra tay trước chiếm ưu thế, nhưng còn chưa kịp mở miệng, Kiều Kiều đã khóc lớn.

– Cô...

– Ô oa, tổ mẫu... – Kiều Kiều buông góc áo Lý quản gia, vội vàng chạy đến nhào vào lòng lão phu nhân.

Mọi người đang bàn bạc chuyện đại thọ, đại phu nhân, nhị phu nhân, Tề Phóng đều có mặt ở đó.

– Xem xem tiểu nha đầu khóc này, con làm người ta lo lắng đấy. Gặp nha đầu này mấy tháng còn chưa thấy nó khóc đâu, lại còn khóc thương tâm thế này nữa. – Nhị phu nhân chỉ nói hai câu nhưng ngay lập tức đặt Anh Tuấn Khanh ở một vị trí cực kì xấu hổ.

Sự thật là vậy, dù sự thật thế nào, gây sự với một tiểu cô nương bảy tuổi không phải hành vi của một quân tử.

– Cô... – Anh Tuấn Khanh muốn giải thích nhưng lại bị Kiều Kiều xen ngang.

– Mẫu thân... – Kiều Kiều ôm lão phu nhân khóc xong, lại gục vào lòng Tống thị.

Đại phu nhân hơi động dung, tuy mặt không thay đổi nhưng trong mắt lại có phần lo lắng:

– Đã xảy ra chuyện gì?

Kiều Kiều khóc đủ, vừa nấc vừa nói:

– Hấn, hấn nói muốn dạy dỗ con, hấn nói con là đứa con hoang...

Nói xong, Kiều Kiều lại khóc lớn.

Sắc mặt đại phu nhân lập tức lạnh xuống.

– Con hoang?

– Dạ, hu hu... – Kiều Kiều như là cực kì đau lòng, không chịu nổi nữa nên ngắt xiu...

Kiều Kiều vừa ngắt, cả nhà náo loạn.

Tề Phóng biết y thuật, vội vàng bắt mạch cho nàng:

– Tú Ninh tiểu thư hình như do quá kích động, lại khóc hồi lâu nên tổn thương nguyên khí, nghỉ ngơi là ổn, ta sẽ kê một ít thuốc bổ, mau sai người đi bốc thuốc.

Mang tiểu nha đầu vào nhà trong xong, lão phu nhân nhìn về phía Quý Văn Tĩnh.

– Văn Tĩnh, lúc đó con cũng có mặt, Tú Ninh là trẻ con, kích động nói năng lộn xộn, con nói rõ đi.

Việc Kiều Kiều ngắt không khiến Anh Tuấn Khanh sợ hãi, hắn không tin Văn Tĩnh dám nói thật. Nói gì? Nói hắn ôm nàng ta? Tuổi nàng ta khôn còn nhỏ, hắn không tin hồng thanh danh rồi nàng ta còn có thể lập gia đình nổi.

– Biểu muội, muội mau nói cho mọi người biết ta vô tội đi, chính ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Ai biết đứa bé kia tự dưng bị sao vậy.

Quý Văn Tĩnh nhìn Anh Tuấn Khanh một cái, thấy hấn ra vẻ vô tội thì trong lòng thầm hận.

– Biểu muội, muội mai nói đi, muội phải đòi lại công bằng cho ta. Ta không biết vì sao mình chỉ gặp nha đầu kia có một lần mà nó lại có địch ý với ta như vậy, nói hai câu liền khóc, lại còn vu oan cho ta, muội xem rõ ràng nó ném đá ta... .

Anh Tuấn Khanh quyết tâm cho Kiều Kiều một bài học...

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Kế Sách

Lúc này, Anh Tuấn Khanh đang to mồm kêu oan, Văn Tĩnh thì không nói gì nhưng tiểu nha hoàn Linh Lan của Kiều Kiều lại bất ngờ vọt ra từ phía buồng trong, vừa khóc vừa nhào đến, quỳ mọp dưới chân của lão phu nhân, liên tục đập đầu, nói : – Lão phu nhân! Ngài nhất định phải làm chủ cho tiểu thư của nô tỳ ạ!

Linh Lan vốn rất gầy gò, lại khóc lóc đến mức cả người run rẩy, càng nhìn càng thấy đáng thương.

Lão phu nhân bình tĩnh ngồi trên ghế chủ vị, nghe nàng ta nói vậy, tựa hồ như hiểu ra điều gì.

– Đã có chuyện gì xảy ra vậy? Ngươi hãy nói ta nghe xem nào?

Anh Tuấn Khanh đoán Quý Văn Tĩnh sẽ không dám nhiều lời, ngược lại hấn còn tưởng rằng con nhóc kia đã hôn mê bất tỉnh thì mọi chuyện sẽ êm đẹp nào ngờ con bé nha hoàn chuột nhất này lại thò đầu ra.

– Ở đây đều là chủ tử, đâu đến lượt một đứa nha hoàn như ngươi nói chuyện, mau đi qua một bên đứng đợi đi. – Anh Tuấn Khanh muốn ngăn cản, nói.

Lão phu nhân liếc nhìn Anh Tuấn Khanh, sắc mặt cũng lạnh đi vài phần. Anh Tuấn Khanh thấy sắc mặt lão phu nhân như vậy, lúng túng cười một tiếng, ý đồ muốn giải thích, nói :

– Ở Anh gia nha hoàn và sai vặt.v.v.v đều không được phép ra mặt nói linh tinh trước mặt chủ. Diệt nhi tướng Quý gia cũng giống như vậy cho nên mới nói như vậy. Cô cô! Mong người hãy phân xử giúp cháu.

Linh Lan không hề nhìn Anh Tuấn Khanh, chỉ vừa khóc vừa nói :

– Huhu...hu... Vừa rồi...Vừa rồi...nô tỳ và tiểu thư cùng nhau đi về...hức...đi được nửa đường thì bắt gặp Tam tiểu thư...hức...và biểu thiếu gia đang tranh chấp. Biểu thiếu gia nói...hức...Biểu thiếu gia nói...nói...Quý gia...Quý gia không có người đàn ông nào... Còn nói...Còn nói...nói... Tề tiên sinh muốn mưu đoạt gia sản của Quý gia...Nói không ai thêm lấy Tam tiểu thư... – Mọi người nghe xong lời này, vẻ mặt đều đổi sắc. Ngay cả lão phu nhân vốn bình tĩnh như vậy mà khuôn mặt cũng hơi biến sắc một chút. Linh Lan lại nói tiếp :

– ...Lúc đó, tiểu thư giận quá nên mới nhặt mấy hòn đá ném biểu thiếu gia...Hức... Ai ngờ...Ai ngờ...biểu thiếu gia lại mắng to...còn...mắng rất nhiều lời khó nghe. Hức...Sau đó, Tam tiểu thư có nói với biểu thiếu gia, tiểu thư là con gái nuôi của Đại phu nhân... Thế nhưng.. Thế nhưng biểu thiếu gia vẫn tiếp tục mắng chửi tiểu thư...Huhuhu” Linh Lan khóc rất thảm thiết nhưng vẫn kể lại rất rõ ràng sự việc.

Kỳ thực, lúc nàng kể lại mọi chuyện đã cắt câu lấy nghĩa (*) rất nhiều. Ngươi không thể nói là nàng nói sai nhưng những lời nàng vừa nói ra lại chuyển trọng điểm của câu chuyện sang một chiều hướng khác. Đồng thời cũng khiến cho mọi người nghĩ nguyên nhân Văn Tĩnh không có mở miệng giải thích theo một cách khác.

(*) – (Lấy câu nói trong lời nói của người khác rồi giải thích theo ý mình) – Theo QT

Đương nhiên là vậy rồi. Bị chính biểu ca ruột thịt mắng chửi mình sẽ không ai thêm lấy thì nàng làm sao dám mở miệng nói ra chứ. Dù sao nàng vẫn là một cô nương chưa xuất giá. Đồng thời cũng giải thích rõ nguyên nhân mà Anh Tuấn Khanh bị thương ở bả vai.

Người khác còn chưa mở miệng thì Nhị phu nhân vốn luôn luôn dịu dàng mềm mỏng đã phóng ánh mắt giống như lưỡi dao, nhìn về phía Anh Tuấn Khanh, nói :

– Biểu thiếu gia nói Quý gia không có người đàn ông nào sao?

Thân thể Anh Tuấn Khanh hơi co rúm lại một chút nhưng vẫn kiên quyết không thừa nhận, nói :

– Huynh không có nói như vậy?

– Huynh có nói như thế! – Rốt cục, Quý Văn Tĩnh cũng mở miệng, ánh mắt của nàng khi nhìn Anh Tuấn Khanh cũng lạnh như băng. Sau đó, nàng lại nói

tiếp :

– Những lời mà Linh Lan vừa mới kể lại, huynh đều đã nói. Huynh có dám thề rằng : Những lời mà em ấy vừa mới nói, huynh đều chưa từng nói, chưa từng làm hay không? Huynh dám không? Huynh có dám thề độc không?

Quý Văn Tình rất ít khi có thái độ hung hăng như vậy. Nếu như nhìn kỹ sẽ thấy thân thể nàng vẫn hơi run rẩy. Nếu như nàng không phải vô cùng tức giận, liệu nàng có thể có biểu hiện như vậy hay không?

– ”Bốp!” Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì Nhị phu nhân đã đi đến trước mặt Anh Tuấn Khanh, thẳng tay tát cho hắn một cái.

Anh Tuấn Khanh quả thực không ngờ tới Nhị phu nhân vốn ôn nhu nho nhã lại có thể có hành động như vậy.

– Tướng công của ta vẫn sống sờ sờ mà huynh dám nói Quý gia không có một người đàn ông nào sao?

Việc này quả thực đã đụng đến nỗi khổ tâm của Nhị phu nhân. Mặc dù nhị gia – Quý Trí Lâm vẫn vô tri vô giác nhưng cả Nhị phu nhân và lão phu nhân đều không ngừng nói với bản thân rằng : ” Y nhất định sẽ tỉnh lại, nhất định sẽ khỏe mạnh”.

Lúc này, Anh Tuấn Khanh lại dám nói ở sau lưng như vậy, Nhị phu nhân dĩ nhiên là không thể chấp nhận được.

Đại phu nhân cũng tỏ thái độ vô cùng lạnh lùng, thấy Nhị phu nhân ra tay, bà cũng lập tức rút roi da bên hông ra. Thoáng cái đã đứng từ xa quát tới.

– A...

– Nhị đệ vẫn rất tốt. Từ Ngư của ta cũng rất khỏe mạnh. Ai nói Quý gia không có người đàn ông nào hả? Ai dám nói Quý gia không có người đàn ông nào hả? Văn Tình là hòn ngọc quý trên tay của Quý gia. Từ khi nào thì đến lượt người lớn tiếng hả? – Bởi vì xuất thân quận chúa khác biệt nên Đại phu nhân Tống thị cũng mặc kệ cái gì gọi là mặt mũi hay không có mặt mũi, lập tức vung roi.

– Được rồi! Khả Doanh. – Về mặt lão phu nhân không hề thay đổi nhưng những người quen biết bà đều hiểu rõ. Lúc này, bà đã nổi giận rồi.

– Tuấn Khanh! Có một số việc, cô cô không muốn nhiều lời với con. Con hãy về nhà suy nghĩ thật kỹ đi. Sau này, nếu không có lệnh của ta thì con đừng xuất hiện ở Quý gia. Lý tổng quản! Ông hãy tự mình đưa nó về đi, nhớ nắm bắt lại chuyện này cho đại ca và đại tẩu của ta biết.

– Cô cô! Cháu bị oan mà, cháu...

– Ra ngoài! Chỉ hai chữ thôi nhưng nhìn ánh mắt của lão phu nhân, thân thể Anh Tuấn Khanh bỗng co rúm lại, ngoan ngoãn đi theo Lý tổng quản ra khỏi cửa.

Trong phòng, mọi người trong lòng đều ngập tràn căm phẫn. Lão phu nhân đành phải xoa dịu một phen.

Bà nói :

– Mọi người đều về phòng nghỉ ngơi đi. Chuyện hôm nay cũng đừng nhắc lại nữa.

Dứt lời lão phu nhân quay sang nói với Tề Phóng :

– Phóng Nhi! Mặc kệ người khác nói gì. Ta biết con là người như thế nào. Đại tẩu, Nhị tẩu của con cũng biết con là người như thế nào? Mọi người trong Quý gia đều biết con là người như thế nào? Như vậy là đủ rồi. Người ngoài chung quy cũng chỉ là người ngoài mà thôi.

Khuôn mặt của Tề Phóng lộ vẻ xúc động, nói :

– Lão phu nhân! Con biết rồi ạ. Người cũng đi nghỉ đi ạ. Chúng con cáo lui trước.

Mọi người nói đuôi nhau đi ra.

Nhìn qua ngoại trừ Kiều Kiều té xỉu đang ở trong buồng trong và tiểu nha hoàn Linh Lan đang đứng ở gian ngoài thì quả thực là không có người ngoài.

Lão phu nhân liếc mắt nhìn Linh Lan nói :

– Ngươi mau đi về phòng bôi thuốc lên trán đi, để Thái Ngọc qua đây hầu hạ là được rồi.

– Vâng! Thưa lão phu nhân. – Vừa rồi, Linh Lan dập đầu hơi mạnh nên trán có chút trầy xước.

– Trần ma ma mau đỡ ta đi vào đi.

Sau khi hai người đi vào buồng trong. Lão phu nhân không hề e ngại Trần ma ma đang ở đây, lập tức mở miệng nói :

– Dậy đi.

Kiều Kiều mở mắt, khẽ cắn môi ngồi dậy.

Kiều Kiều già bộ. Ngay cả Trần ma ma cũng không ngờ tới.

Về mặt của lão phu nhân không hề có một chút biểu cảm nào. Kiều Kiều quỳ gối xuống đất, nói :

– Con xin lỗi! Con đã gạt người. Con không hề ngắt xiu...

Lão phu nhân thấy nàng có dáng vẻ như vậy, cũng không trách móc gì, chỉ nói :

– Ta cũng không trách con. Con đã làm như vậy, dĩ nhiên là con đã thấy đó là biện pháp tốt nhất rồi, phải không?

Kiều Kiều gật đầu, nói :

– Vâng ạ.

– Có thể sử dụng biện pháp thích hợp để giải quyết mọi chuyện một cách hợp tình hợp lý, ta không cảm thấy có gì sai cả. Con không cần phải xin lỗi. Bình tĩnh mà xem xét thì đây cũng là biện pháp tốt nhất mà ta có thể nghĩ ra trong một khoảng thời gian ngắn như vậy. Có lẽ có thể biện pháp tốt hơn nhưng trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, cũng khó mà nghĩ ra được cách nào khác. Không phải mỗi khi gặp phải chuyện gì, con cũng sẽ có một khoảng thời gian từ ba đến năm ngày để nghĩ ra biện pháp tốt nhất cho nên cần phải trong một khoảng thời gian ngắn nhất nghĩ ra biện pháp thích hợp nhất. Vì vậy xét một cách toàn diện thì làm như vậy không có sai, thậm chí còn rất tốt. – Lão phu nhân khẳng định hành vi của Kiều Kiều là đúng.

Kiều Kiều vốn cho là lão phu nhân sẽ trách mắng mình nhưng thực tế lại không hề như vậy. Không những bà không mắng nàng mà còn nói cho nàng biết nàng làm như vậy là đúng. Con người không thể lúc nào cũng có thời gian để tính toán mọi chuyện thật là chu toàn. Vậy nên trong một khoảng thời gian nhất định nên nghĩ ra biện pháp tốt nhất để thực hiện, điều này không hề sai.

– Tổ mẫu! Cảm ơn người. Cảm ơn người tin tưởng con. – Kiều Kiều ôm cổ lão phu nhân, nói.

Lão phu nhân lộ vẻ vui mừng, cười nói :

– Con bé này. Con phải biết rằng, mặc kệ là khi nào, mặc kệ là nơi nào, tổ mẫu đều đứng về phía con.

Dứt lời, lão phu nhân kéo nàng lại gần, nháy mắt với nàng.

Kiều Kiều nở nụ cười. Nút đồng tiền ở hai bên như ẩn như hiện.

– Con sẽ cố gắng ạ.

Hai người không hề nói đến tình huống cụ thể của chuyện vừa mới xảy ra. Lão phu nhân không đề cập tới. Kiều Kiều cũng không nói, thậm chí lão phu nhân cũng không hề trách cứ nàng khi nàng xử lý chuyện này như vậy. Trần ma ma thấy vậy, dường như cũng hiểu được vài phần.

Kiều Kiều là một đứa bé. Hơn nữa, có một vài lời nàng nói ra sẽ không thích hợp. Té xiu đúng lúc, Linh Lan kêu oan, Tam tiểu thư xác nhận mọi chuyện. Dường như những bước này đều do Tú Ninh tiểu thư tính toán từ trước. Trần ma ma thầm nghĩ.

Biết đâu Quý gia sẽ lại một lần nữa huy hoàng.

Kiều Kiều "tĩnh lại" được đưa về phòng, trông thấy Linh Lan vẫn đang ngồi ngơ ngẩn tại chỗ, trên trán còn quán băng. Kiều Kiều lập tức ho "Khụ khụ" vài tiếng.

Đợi sau khi Linh Lan hoàn hồn, Kiều Kiều mới mở miệng nói :

– Thái Ngọc! Linh Lan!

– Tiểu thư muốn dặn dò điều gì ạ?

– Tuy rằng tuổi của các người không lớn lắm nhưng cũng ở Quý gia đã lâu, cũng biết rõ Quý gia có rất nhiều quy củ. – Kiều Kiều, nói.

Hai người đều không hiểu tiểu thư muốn nói gì nên đều chăm chú lắng nghe.

– Các người đã biết Quý gia có rất nhiều quy củ nên nhớ rằng ba người chúng ta là một, cho dù thế nào cũng giống nhau cả thôi.

– Nô tỳ hiểu ạ. Hai người nghiêm túc gật đầu, đồng thanh nói. Lúc các nàng chưa hầu hạ tiểu thư đã hiểu rất rõ đạo lý này rồi. Nghe thấy tiểu thư nói như vậy, hai người quả thực vẫn không biết tiểu thư muốn nói cái gì.

– Ta cũng không muốn nói nhiều. Ta chỉ hy vọng các người hãy nhớ kỹ lời này. Ba người chúng ta là người cùng hội cùng thuyền. – Chẳng qua Kiều Kiều muốn xác nhận, xác nhận cẩn thận một lần mà thôi.

Hai người đều vội vã quỳ xuống nói :

– Tiểu thư! Bọn nô tỳ đều hiểu rõ ý tứ trong lời nói của tiểu thư. Ngày đó, khi lão phu nhân phái bọn nô tỳ đến cho tiểu thư toàn quyền sai bảo, bọn nô tỳ đã là người của tiểu thư, tương lai tiểu thư xuất giá, bọn nô tỳ cũng muốn đi theo tiểu thư làm nha hoàn hồi môn của tiểu thư. Mặc kệ tiểu thư muốn làm gì. Mặc kệ tiểu thư muốn bọn nô tỳ làm cái gì. Bọn nô tỳ đều nghe theo. Bọn nô tỳ sẽ luôn nhớ kỹ, mình là người của ai.

Kiều Kiều bật cười 'Phỉ' một tiếng, nói :

– Các người không cần nghiêm túc như vậy. Kỳ thực, ta cũng sẽ không bắt các người làm gì xấu cả. Tất cả những việc ta làm, đều là muốn làm điều tốt nhất cho Quý gia. Chỉ cần các người nhớ rõ ba điều này. Thứ nhất, tất cả những việc ta làm đều là điều tốt nhất cho Quý gia. Thứ hai, nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn. Thứ ba, ta đã muốn các người làm gì thì đừng có nhiều lời. Ba điều này chính là việc mà ta muốn nói lúc vừa rồi.

(*) – [nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn: một người vinh hoa thì tất cả vinh hoa, một người tổn hại thì tất cả tổn hại, tức là trong một tập thể liên kết nhau, kết quả của một cá nhân cũng là của cả tập thể]

Mặc dù Kiêu Kiều đang cười nhưng ánh mắt lại nghiêm túc vô cùng.

Linh Lan dường như đã nghĩ đến chuyện xảy ra lúc vừa rồi, liên tục gật đầu không ngừng. Thái Ngọc cũng vậy.

– Tiểu thư yên tâm. Những đạo lý mà người vừa nói. Bọn nô tỳ đều hiểu rõ. Bọn nô tỳ sẽ không làm sai dù chỉ một lời.

– Tốt lắm! Thái Ngọc! Người ở Quý gia lâu như vậy, người hãy nói cho ta biết, Sở Du là ai? – Kiêu Kiều chăm chú nhìn Thái Ngọc. Người có thể khiến cho cô Văn Tinh lưu luyến như vậy, dĩ nhiên không phải người bình thường. Thái Ngọc vốn là nhị đẳng nha hoàn ở bên cạnh lão phu nhân. Nàng sẽ biết rất nhiều điều.

Thái Ngọc ngơ ngẩn, lập tức nói nhỏ :

– Sở Du? Sao tiểu thư biết người này? – Chợt nghĩ đến chuyện rắc rối xảy ra hôm nay, Thái Ngọc cũng hiểu rõ vài phần, nói :

– Tiểu thư! Sở Du. . .

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Quý Anh Đường

– Quý Anh Đường do lão gia và lão phu nhân gây dựng nên. Ở đó thu nhận rất nhiều cô nhi, còn mời Tiết đại nho khi đó đã có chút thanh danh đến giảng bài cho chúng. Nghe nói đại gia, nhị gia, tiểu thư đều học ở Quý Anh Đường. Lúc đó nam nữ học cùng nhau đã khiến cho bao nhiêu người lên án, nhưng sau đó Tiết tiên sinh được Hoàng thượng trọng dụng, mời đến kinh thành dạy học cho các Hoàng tử, đây là việc rất vinh quang. Chính vì lẽ ấy, Quý Anh Đường dần dần thanh danh hiển hách, Tiết tiên sinh từng đứng giữa Kim Loan điện mà nói, tư chất của Hoàng tử kém xa Ngũ Tử của Quý Anh Đường, năm người đó chính là đại gia, nhị gia, Tề tiên sinh, phò mã đã qua đời của Kiêu Dương công chúa – Trữ Nguyên Hạo, còn có Sở Du mà tiểu thư đã nghe nói. – Tuy Thái Ngọc còn nhỏ tuổi, không biết nhiều việc, nhưng năng lớn lên tại nhà họ Quý cho nên vẫn biết một hai.

Kiều Kiều nghe thấy vài điểm quan trọng trong lời kể của Thái Ngọc:

– Vậy hần hiện giờ đang ở đâu?

Thái Ngọc thở dài:

– Nghe nói bây giờ hần đã là Hình bộ Tả Thị Lang.

Kiều Kiều cũng không biết rõ bộ máy quan lại thời này cho lắm, nhưng điều này cũng không quan trọng:

– Thế quan hệ của hần với Quý gia thế nào?

Thái Ngọc hơi do dự, cuối cùng đáp:

– Không tốt! Hai vị công tử nhà chúng ta ủng hộ Tứ Vương gia, nhưng Sở Du lại phản bội, đi theo Bát Vương gia. Hơn nữa trong kinh thành còn truyền tai nhau rằng, phò mã gia bị Sở Du hại chết, hai công tử nhà chúng ta thậm chí còn ân đoạn nghĩa tuyệt với Sở Du.

Kiều Kiều chau mày:

– Thì ra là câu chuyện nuôi sói trong nhà.

Kiều Kiều nhúng tay vào bát trà, lấy nước vẽ tranh, tuy vẽ rất bình thường, nhưng cũng có thể nhận ra là một con sói.

– Tiểu thư...

– Vậy biểu thiếu gia hôm nay thì sao – Kiều Kiều hỏi.

Thái Ngọc nhìn Linh Lan, Linh Lan bĩu môi:

– Biểu thiếu gia là công tử nhà đại cửu gia*. Nếu không có lão phu nhân giúp đỡ, đại cửu gia và tiểu cửu gia như thế nào có ngày hôm nay. Chuyện vừa rồi, bọn họ ăn hiếp người khác quá đáng. Nô tỳ thấy, họ chính là coi khinh nhà chúng ta không có đàn ông làm chủ.

(cửu gia: anh em trai nhà vợ, ở đây là anh trai của lão phu nhân)

Linh Lan vốn là tiểu nha đầu từ nhà cũ, đương nhiên cũng biết nhiều về chuyện này hơn một chút.

– Được rồi, đừng nói vậy, hai người lui xuống đi. – Kiều Kiều ngẩng đầu lên, đôi mắt trấn tĩnh.

– Dạ!

Tuy hai người biết rõ tiểu thư nhà mình rất thông minh, nhưng hiện giờ các nàng đang nhìn thấy một mặt mà tiểu thư không muốn ai thấy: bình tĩnh, trí tuệ, lạnh lùng. Hai người không nhiều lời, lập tức lui ra.

Kiều Kiều nằm trên nhuyễn tháp nhìn cây cối ngoài cửa sổ, thất thần.

Có vài điều Thái Ngọc không dám nói, nhưng Kiều Kiều cũng hiểu được chút ít. Nam nữ ngồi học chung, cho nên Văn Tĩnh thích Sở Du. Thế còn Sở Du? Hắn có tình cảm với Văn Tĩnh không? Triều đại này nữ tử mười lăm đã tính chuyện hôn nhân, mười sáu là rất bình thường, nhưng mười bảy mười tám thì đã là quá tuổi rồi.

Để thành thân phải chuẩn bị khá nhiều thứ, nếu không tốn một năm thì không thể suôn sẻ được, mà giờ Văn Tĩnh còn không nhắc gì đến chuyện này, tức là trong vòng một năm nữa không thành thân, đối với việc này, Kiều Kiều đoán, có phải nàng đang đợi Sở Du hay không?

Hay là do vết thương lòng khó lành?

Tuy giờ nhìn Quý gia có vẻ ít người đơn giản, mọi người chung sống hòa thuận, nhưng giờ xem ra, gia đình nào cũng sẽ có chuyện khó nói. Chưa biết chừng nhà họ Quý này còn nhiều hơn!

Rồi lại nghĩ tới Tiết lão tiên sinh nói Hoàng tử không bằng Ngũ Tử Quý Anh trên Kim Loan điện, Kiều Kiều bĩu môi, người này không phải cố ý hại người thì là chỉ số thông minh cực thấp. Ông ta nói như vậy, trong lòng Hoàng thượng sao có thể thoải mái, và cả mấy vị Hoàng tử đang tuổi trẻ nông nổi bị chê kia nữa.

Ngũ Tử Quý Anh? Nay hai người đã chết, một người sống thực vật, một người chưa ra trường, nhìn qua đúng là chỉ có Sở Du đang làm quan trong triều.

Kiều Kiều không nghĩ ra uẩn khúc lòng vòng trong đó, chỉ biết thờ dài, thôi, mấy việc này cũng không phải chuyện nàng có thể can thiệp nổi, nàng chỉ là một bé gái, nên làm mấy chuyện trẻ con hay làm thì hơn.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Kiều Kiều dịu lại.

Nói vậy, Anh Tuấn Khanh qua chuyện hôm nay cũng sẽ không từ bỏ ý đồ! Tuy không nhìn thấy hắn bị đánh, nhưng tâm trạng Kiều Kiều vẫn cực kì sung sướng, không biết tên vô lại đó có giờ trò gì nữa không.

– Linh Lan...

– Tiểu thư có gì dặn dò ạ?

Kiều Kiều vờn vai:

– Ta buồn ngủ quá, Linh Lan à, có một số việc ta không cần nói quá nhiều, nhưng mà ngươi nên hiểu.

Linh Lan nghiêm túc gật đầu:

– Nô tỳ hiểu.

Linh Lan cũng dần dần hiểu được vài chuyện, tiểu thư nhà mình tuyệt đối không giống vẻ bề ngoài của cô ấy.

...

Sáng sớm, không khí tươi mát.

Kiều Kiều vào cửa thỉnh an, cung kính vén váy làm lễ.

– Nha đầu, ngày nào cũng đến sớm quá. – Lão phu nhân cười kéo nàng ngồi xuống cạnh mình.

– Bà cũng dậy sớm mà, ngủ sớm dậy sớm tốt cho sức khỏe ạ. – Kiều Kiều cười tủm tỉm đáp.

Đúng lúc này, ba vị tiểu thư của chi thứ hai cũng đến thỉnh an.

Ba cô nương đồng thanh:

– Chào buổi sáng tổ mẫu ạ!

Lão phu nhân cười hòa ái, bảo ba người ngồi xuống. Kiều Kiều khiêm tốn mở miệng:

– Tú Ninh chào đại tỷ, nhị tỷ, tiểu muội.

– Chào buổi sáng Tú Ninh muội muội. – Tú Nhã ôn hòa đáp.

Năm nay Tú Nhã chín tuổi, so với Tú Tuệ lạnh lùng cao ngạo, Tú Mỹ trẻ con đáng yêu thì nàng mang đến cảm giác của một bé gái nhỏ. Nàng mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, cài trâm ngọc bích, mắt ngọc mây ngài rất giống nhị phu nhân. Chắc là khi nhị phu nhân còn nhỏ cũng giống nàng ấy.

Lão phu nhân tỉ mỉ nhìn bốn cô gái hồi lâu rồi nói:

– Bốn đứa bé nhà họ Quý chúng ta quả nhiên đều xinh đẹp tinh tế. Các con hòa thuận thân thiết là điều tổ mẫu mong đợi nhất.

– Tổ mẫu đừng lo lắng, chúng con nhất định sẽ yêu thương lẫn nhau. – Tú Nhã đáp, mấy tiểu nha đầu khác cũng không ngừng gật đầu.

Lão phu nhân cười, gật gù.

– Tú Ninh.

– Tổ mẫu có gì dạy bảo ạ? – Kiều Kiều vội vàng ngắt đầu.

Lão phu nhân xoa đầu nàng, nhìn mấy đứa trẻ rồi mới nói:

– Hôm qua ta đã bàn bạc với Tề tiên sinh của các con rồi, từ mai trở đi, Tú Ninh đến học cùng Tú Nhã và Tú Tuệ.

Thấy mấy đứa nhỏ há hốc miệng khó hiểu, bà nói tiếp:

– Tú Ninh, vừa bắt đầu học có thể sẽ khó khăn, nhưng bà tin chỉ cần con chăm chỉ thì có thể theo được, con sẽ cố gắng, đúng không?

Kiều Kiều vội vàng đứng dậy, cúi người một cái:

– Tú Ninh nhất định sẽ cố hết sức.

Lão phu nhân khen:

– Ủ, tổ mẫu tin ở con. Tú Nhã Tú Tuệ, hai con là tỷ tỷ, hãy giúp đỡ muội muội nhiều hơn. Lúc trước Tú Ninh học với Từ Ngư, Tú Mỹ, hai đứa nhỏ cũng giúp nó không ít, các con là tỷ tỷ, không thể thua hai em nhé.

– Chúng con hiểu rồi ạ.

– Tổ mẫu, Tú Mỹ cũng muốn học với tỷ tỷ. – Nghe lão phu nhân nói thế, Tú Mỹ bĩu môi giận dỗi. Nàng cũng muốn học với tỷ tỷ.

Lão phu nhân cười:

– Đứa nhỏ này, con với Tú Ninh sao giống nhau được? Con còn nhỏ, phải chăm chỉ cùng Từ Ngư theo Tề tiên sinh học tập. Tú Ninh tỷ tỷ của con bảy tuổi rồi, không thích hợp học với các con nữa.

Lão phu nhân khéo léo đáp, bà chỉ nói đến tuổi tác chứ không nhắc chuyện khác, nhưng lại khiến tâm trạng của mấy cô nương tốt hơn.

Kiều Kiều thấy Tú Tuệ cứ nhìn nàng chăm chăm thì cười ngại ngùng:

– Tú Ninh tư chất ngu dốt, chắc sẽ phải phiền hai vị tỷ tỷ nhiều lắm, tỷ tỷ đừng ghét bỏ muội muội nha.

– Muội muội nói gì vậy, chúng ta là người một nhà, có thể giúp chúng ta sẽ giúp hết mình! Tổ mẫu, người xem Tú Ninh đi, phải dạy dỗ lại mới được, còn nói bản thân ngu dốt, con lại thấy Tú Ninh muội muội cực kì thông minh! – Tú Nhã trêu ghẹo nói.

Lão phu nhân không nói gì mà chỉ cười.

Khi Từ Ngự biết Kiều Kiều chuyển sang lớp của đại tỷ thì hơi hụt hẫng một chút. Cậu nhóc đương nhiên thích ở cùng Tú Ninh.

– Con thích học với tỷ tỷ cơ, đừng để tỷ tỷ học với các tỷ tỷ khác mà. – Từ Ngự than thở.

Lúc đó đại phu nhân đang ở bên cạnh:

– Từ Ngự ngoan, Tú Ninh tỷ tỷ học giỏi, về sau có thể dạy Ngự Nhi học mà.

– Nhưng con học hết rồi, con không cần người khác dạy. À! Con có cách rồi, nếu con học hết tất cả, có phải có thể chuyển lên lớp đại tỷ và nhị tỷ không ạ? – Cậu nhóc hưng phấn hỏi, đôi mắt trong suốt vụt sáng.

Đại phu nhân nhìn lão phu nhân, lão phu nhân bật cười.

– Con đứa nhỏ này nghĩ gì vậy hả! Con với Tú Mỹ ngoan ngoãn học lớp buổi sáng với Tề tiên sinh đi, không phải có thể hay không, mà là tuổi Tú Ninh tỷ tỷ không thích học học với hai nhóc các con nữa, nghe lời.

Mọi người đều biết tính lão phu nhân, nhìn như dịu dàng rộng lượng, nhưng đồng thời cũng là người nắm quyền ở Quý gia, một khi bà đã quyết định thì người khác rất khó có thể khiến bà thay đổi.

Từ Ngự đương nhiên không dám cãi lời tổ mẫu, nhào vào lòng bà than thở:

– Vậy có phải về sau cháu lớn rồi thì sẽ được học với tỷ tỷ không ạ?

– Ừ

Nghe lời nói ngây thơ của trẻ nhỏ, mọi người đều bật cười.

Kiều Kiều giống như một người trong suốt trong mắt mọi người, ngoan ngoãn đứng trong một góc, không nói nhiều, ngẫu nhiên đáp một hai câu cũng rất khiêm tốn.

– Lão phu nhân, đại phu nhân, tiểu thiếu gia, tiểu thư nhỏ, có thể dùng đồ ăn sáng rồi ạ. – Cũng chỉ Trần ma ma mới nói thẳng như vậy.

Kiều Kiều nhìn thoáng qua, phát hiện hôm nay thiếu hai người là nhị phu nhân và tam tiểu thư, nhưng thấy lão phu nhân không để ý đến bên biết đã có người qua báo trước, nếu không sẽ không như vậy.

– Sau này Tú Ninh học xong thì qua chỗ bà, Trần ma ma sẽ nói rõ cho con một số việc, chương trình học của con đổi thành giống Tú Nhã Tú Tuệ thì những việc khác cũng phải điều chỉnh cho thích hợp.

– Con biết rồi ạ. – Tiểu cô nương lễ phép đáp, thấy sau lưng có người nhìn nàng, Kiều Kiều quay đầu thì thấy là nhị tiểu thư Tú Tuệ, bèn cười ngượng ngùng với nàng.

Không ngờ Tú Tuệ lại nhăn mày quay mặt đi.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Suy Tính Của Tú Nhã

Trong yên tĩnh.

Nhị phu nhân cẩn thận lau người cho nam tử không có tri giác trên giường, đến khi xong xuôi nàng mới cầm khăn từ tay nha hoàn lau mồ hôi.

– Thưa phu nhân, ba vị tiểu thư đến ạ.

– Bảo bọn nhỏ vào đi. – Nhị phu nhân đưa khăn cho nha hoàn rồi sửa lại tóc.

Tú Nhã, Tú Tuệ, Tú Mỹ đồng thời khom người

– Nữ nhi tham kiến mẫu thân.

– Hôm nay các con tan học sớm thật. – Nhị phu nhân ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế cạnh giường, nhìn ba cô con gái của mình.

– Dạ, tan sớm một khắc do bên Quý Anh đường có việc, hôm nay phụ thân có khá hơn không ạ? – Tú Nhã đáp.

Sắc mặt nhị phu nhân hiện lên sự dịu dàng:

– Vẫn như trước, nhưng mẫu thân chưa nói các con sao? Mỗi ngày đều phải đến kể chuyện cho cha các con nghe, ông ấy nhất định sẽ tỉnh lại.

– Chúng con hiểu.

Một tai nạn bất ngờ tạo nên cục diện ngày hôm nay, nhị phu nhất rất đau lòng, nhưng nàng vẫn luôn cảm tạ trời xanh đã không cướp đi mạng sống của Trí Lâm. So với cô nhi quả phụ ở đại phòng, nàng cảm thấy ít nhất mình còn có hy vọng.

– Các con phải luôn tiếp tục cố gắng mới được, hôm nay lão phu nhân đã nói qua với ta Tú Ninh sắp học cùng các con. Một đứa nhỏ không có căn bản lại làm được như vậy, mẫu thân tin các con sẽ vĩ đại hơn thế nữa.

– Thừa mẫu thân, chúng con sẽ cố gắng.

– Mẫu thân đương nhiên tin các con sẽ cố gắng, nhưng cố một phần và mười phần liệu có giống nhau được không? Mẫu thân muốn các con là mười phần, trở thành niềm kiêu hãnh của nhà họ Quý. Tú Nhã Tú Tuệ, các con lớn hơn Tú Ninh, giờ tổ mẫu các con coi trọng Tú Ninh như vậy là vì sự gấp nguy không cưỡng của nàng. Các con là đích tiểu thư của Quý gia, không thể thua kém người khác. – Nhị phu nhân dạy bảo các con mình.

Ba người đều gật đầu.

– Trong ba con, tư chất của Tú Tuệ là tốt nhất, nhưng Tú Tuệ à, mẫu thân muốn dặn con, mạnh mẽ là tốt, nhưng sự mềm mại của nữ nhân con không thể hoàn toàn không để ý. Mẫu thân, mẫu thân nhìn con hiện giờ lại nghĩ đến Văn Tĩnh mười mấy năm trước. Đã bảo... haizz, ta nói với mấy đứa trẻ chuyện này làm gì chứ, tóm lại các con chỉ cần nghe lời mẫu thân là được. – Tiết thị hy vọng con gái mình có thể trở thành niềm tự hào của Quý gia, tài giỏi xuất sắc, nhưng cũng muốn chúng có một mặt dịu dàng của tiểu nữ nhi, nói đến nói đi, nàng cũng bật cười, nhiều việc như thế sao có thể đều được như ý.

Có điều nhắc đến bác Văn Tĩnh, Tú Nhã do dự một lát rồi nói:

– Mẫu thân, có một việc nhỏ, nữ nhi, nữ nhi muốn hỏi ý kiến của mẫu thân.

– Chuyện gì? – Tiết thị thấy con gái lớn bối rối bèn hỏi.

– Con, con không muốn tiếp tục học đàn với bác nữa. – Tú Nhã nói xong thì kéo kéo góc áo, trong lòng hơi lo âu.

Quả nhiên sắc mặt nhị phu nhân trở nên nghiêm túc, chăm chú nhìn Tú Nhã. Hồi lâu sau nàng mở miệng, tuy khẩu khí vẫn như cũ nhưng có thể nhận ra sự không hài lòng.

– Vì sao? Lúc trước con không bỏ qua mục nào, sao giờ lại bỏ?

Suy cho cùng Tú Nhã cũng chỉ là đứa bé chín tuổi, nàng dốc hết sức nói ra tâm sự, thấy mẫu thân hình như không muốn thì lại không yên. Nhưng dù vậy nàng vẫn muốn nói rõ nguyên nhân.

– Mẫu thân, cảm nghệ của con rất bình thường, cũng không phải quá yêu thích nên vốn học cũng là thừa. Lúc trước con nghĩ mình có thời gian nên học thêm một chút sẽ tốt hơn, nhưng nay đã lớn, cảm thấy hơi lực bất tòng tâm. Huống chi nay con lại thích học đạo quản gia. Cho nên con cả gan nói với mẫu thân việc này.

Nhị phu nhân nhíu mắt nhìn Tú Nhã một hồi lâu, hỏi:

– Có phải con thấy mẫu thân quá mệt mỏi cho nên muốn giúp ta?

Tú Nhã bị nói trúng tâm trạng lập tức đỏ mặt.

Nàng chỉ hy vọng có thể nhanh chóng học được mấy việc quản lý gia đình, như vậy có thể đỡ đàn mẫu thân một chút, tuy nhà toàn nữ quyền nhưng ngoài tổ mẫu ra, chỉ có mẫu thân của nàng suốt ngày bận rộn.

Đại bá mẫu thân phận cao quý, không hề biết những chuyện quản người, quản tiền trong một gia tộc. Bá mẫu được nuông chiều từ bé tới lớn, ngày ngày thanh lãnh, chỉ biết cảm kỳ thi học. Còn mẫu thân của nàng ngày ngày trừu chăm sóc phụ thân còn phải lo liệu một đống việc trong phủ.

– Tú Nhã, tuy con mới chín tuổi nhưng cũng đến lúc nên học mấy thứ này, mẫu thân rất vui vì con có suy nghĩ đó, nhưng đừng coi việc này là lớn việc khác thành nhỏ, mẫu thân dù bận rộn thế nào cũng luôn làm mọi chuyện nghiêm chỉnh, hơn nữa có rất nhiều chuyện giờ con chưa thể hiểu. – Nhị phu nhân xoa đầu con gái, khuyên nhủ.

– Mẫu thân, Tú Nhã chưa bao giờ cảm thấy bên nào lớn bên nào nhỏ. Chỉ là con thực sự không thích đánh đàn cho lắm, mẫu thân cho con học quản gia đi...

– Nha đầu này, không nói ta có đồng ý không, liệu con có thể thuyết phục được tổ mẫu con không? – Nhị phu nhân thật ra cũng đã nghĩ rồi, nếu con gái

thật sự thích việc tề gia thì tiếp xúc sớm cũng không phải chuyện xấu.

Nàng suy nghĩ hơi khác mẫu thân, mẫu thân luôn coi nam nữ ngang hàng, việc nam tử có thể làm nữ tử cũng sẽ làm được, cho nên dạy dỗ mấy đứa nhỏ cũng không phân chi, nhưng hiện giờ nàng không muốn con gái mình giống như Văn Tĩnh. Nữ nhi gia học việc gia đình nhiều một chút, tìm một nhà chồng tốt mới là trên hết.

– Nếu mẫu thân đồng ý, con sẽ đi xin tổ mẫu. – Tú Nhã thấy Tiết thị buồn lòng, cũng yên tâm phần nào.

Tiết thị cười gồ gở đầu nàng:

– Được rồi được rồi, ta đồng ý. Nhưng con đi nói chuyện này cũng không ổn, cứ để mẫu thân lo. Đứng là áo bông nhỏ tri kỉ của mẫu thân, biết quan tâm mọi người.

Tiết thị cười nhưng lệ lại trào ra khóe mắt, nàng quay người lao đi, nhìn tướng công bất tỉnh trên giường:

– Trí Lâm? Chàng biết không, Tú Nhã của chúng ta biết thương ta đó!

– Mẫu thân... – Ba cô bé đều đứng lại gần bên Tiết thị.

– Mẫu thân, chúng con cũng sẽ ngoan ngoãn... – Tú Mỹ ôm cổ Tiết thị.

– Các con đều là con ngoan của ta, mấy ngày nữa đến sinh nhật của tổ mẫu, dù chúng ta không tính tổ chức lớn nhưng có một số nơi không thể tránh việc có người tới, lúc đó Tú Nhã theo ta học một số điều, không cần con phải làm gì, chỉ cần quan sát kĩ là được rồi.

– Dạ! – Tú Nhã nghiêm túc gật đầu.

Thấy nàng như thế, nhị phu nhân cười vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tống Thị Tức Giận

Thời gian trôi rất nhanh, thoáng chốc đã đến ngày đại thọ.

Thái Ngọc vừa chải đầu cho tiểu thư nhà mình vừa cảm thán:

– Tiểu thư mặt mày tú lệ, đúng là một tiểu mỹ nhân xuất sắc, đến khi trưởng thành chắc chắn càng đẹp hơn.

Kiều Kiêu quay đầu:

– Tỷ giỏi nhất là khen người mà.

– Thái Ngọc tỷ nói đúng mà, ta cũng thấy tiểu thư của chúng ta xinh đẹp.

Kiều Kiêu bật cười:

– Hai tỷ thật là, ra ngoài đừng nói linh tinh đấy.

– Nô tỷ đương nhiên biết.

– Được rồi, đẹp lắm rồi, Thái Ngọc tỷ đừng chái nữa. – Kiêu Kiêu ngắm mình trong gương, trông khá giống con búp bê ngày Tết, nếu nhiều thịt thêm chút nữa thì càng giống.

– Tiểu thư, người thấy người mặc bộ nào đẹp hơn? Hay là mặt cái váy hồng này? Da người trắng nõn, mặc cái này chắc chắn rất đẹp, khiến người càng lung linh hơn. – Linh Lan mang mấy bộ quần áo ra để Kiêu Kiêu chọn.

Kiều Kiêu nhìn qua rồi lắc đầu:

– Lấy bộ màu vàng nhạt đi.

Hả? Linh Lan khó hiểu, trong mấy bộ này, màu vàng nhạt là nhạt nhẽo nhất.

Đang định nói thì Thái Ngọc xen vào:

– Linh Lan, nghe tiểu thư đi.

Đại gia vừa mất, tuy là ngày vui nhưng nói cho cùng vẫn phải kiêng kị một chút, tiểu thư lo lắng không phải không có lý. Nếu hôm nay tiểu thư trang điểm xinh đẹp, e sẽ truyền ra một ít lời không hay.

Linh Lan thấy vẻ mặt Thái Ngọc thì giật mình hiểu ra, le lưỡi một cái rồi vội vàng cất mấy bộ quần áo vào tủ.

Kiều Kiều dung mạo xuất sắc, chiếc váy màu vàng nhạt khiến nàng toát lên vẻ điềm tĩnh.

Hôm nay là ngày sinh của lão phu nhân, Kiều Kiều chuẩn bị xong liền đến chỗ đại phu nhân.

– Tú Ninh tham kiến mẫu thân. – Kiều Kiều thỉnh an.

Tổng thị nhìn Kiều Kiều một lượt rồi mới gật đầu:

– Hôm nay con với Từ Ngự đi cùng nhau, ta còn bận nhiều việc, con hãy chăm sóc đệ đệ.

Từ Ngự tươi cười nhìn Kiều Kiều:

– Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi. Đệ nắm tay tỷ, như vậy tỷ sẽ không đi lạc.

Kiều Kiều bật cười:

– Được, vậy Từ Ngự phải bảo vệ tỷ tỷ nha.

– Được nhiên rồi ạ.

Tuy nay Quý gia xảy ra chuyện nhưng nói gì vẫn là danh môn thế gia, Quý Anh Đường tại Giang Ninh lại tiếng tăm lẫy lừng, không ít quan to kẻ giàu có đều đến chúc mừng, Kiều Kiều và Từ Ngự quy củ theo sau đại phu nhân. Thật ra có không ít người nghe nói đại phu nhân mới nhận con gái nuôi, chỉ là rất ít người gặp qua mà thôi.

Dù vậy, nhà họ Anh lại không thích đứa bé này cho lắm. Được nhiên là vậy, ai cũng biết chuyện của Anh Tuấn Khanh cách đây mấy hôm, người nhà bao che nhau, bọn họ đương nhiên chường mắt đứa trẻ nhỏ coi kìa. Một con nhóc không cha mẹ âm mưu thâm độc làm sao sánh được với người nhà?

Trưởng bối của Quý gia đã gặp Kiều Kiều từ trước, ngày Kiều Kiều bá liệt tổ liệt tông trong nhà bọn họ đều có mặt. Thật ra trong lòng họ cũng hiểu, Tổng thị là quận chủ của An Thân Vương phủ, nàng ta gả đến nhà họ quý nhưng vẫn mang danh hiệu quận chúa, bất kể là ai trong số họ cũng không đắc tội nổi. Về phần bé gái mồ côi kia, nếu Tường An quận chúa muốn nuôi, lại cũng đâu có tổn tiền của họ, mà một đứa con gái thì có thể tốn bao nhiêu tiền. Chính vì thế, phía Quý gia lại không có địch ý gì với Kiều Kiều.

Chưa biết chừng, đứa con gái nuôi dưới danh nghĩa Tường An quận chúa này khi gả đi rồi còn có thể tạo thêm một con đường cho Quý gia.

Tính tình Tổng thị vốn lãnh đạm, tuy mang tiếng là dâu trưởng, nhưng vì mới có tang, nàng mặc đồ trắng thuần, sắc mặt cũng lạnh lùng. Hơn nữa một phần cũng do thân phận, nàng không thể thoải mái chiều đãi mọi người, nhị phu nhân Tiết thị và chủ sự của Quý Anh Đường là Tề Phóng lại thân thiện hơn.

Kiều Kiều đi sau đại phu nhân, thấy người liên ngao ngoãn vẫn an, nàng cũng không nói gì nhiều, chỉ nhu thuận cầm tay Từ Ngự.

– Ô, đây là nha đầu biểu đệ muội mới nhận nuôi phải không? – Đôi khi bạn là đứa trẻ ngoan không có nghĩa là người khác sẽ không gây khó dễ, một giọng nữ chói tai vang lên, đôi mắt xéch soi mới nhìn Kiều Kiều.

Yến tiệc tổ chức trong vườn, đương nhiên có nhiều người, người bên ngoài cũng không để ý bên này.

– Đại biểu tâu. – Tổng thị lạnh nhạt chào. Từ lúc thành thân đến nay nàng chỉ cùng tướng công về Giang Ninh một lần, có thể nhận ra đã không tệ rồi, đương nhiên không thân thiết gì.

– Biểu đệ muội, muội xem muội kìa, đột trước ra đã muốn đến thăm muội rồi, nhưng cô nói muội cần nghỉ ngơi hồi phục, không cần bất kỳ an đến thăm. Nếu không phải có đại thọ, không biết bao giờ chúng ta mới gặp được nhau đây? – Đại biểu tâu là dâu trưởng của đại cữu Anh gia – Vương thị, cũng là đại tẩu của tên Anh Tuấn Khanh đến gây chuyện lần trước.

Tổng thị vẫn lạnh nhạt:

– Tú Ninh, Từ Ngự, vẫn đại đại biểu cữu mẫu đi.

(cữu mẫu: mẹ)

– Chúng cháu chào mẹ. – Hai đứa trẻ đồng thanh.

Vương thị che khăn mỉm cười, sau đó lại giả mù sa mưa:

– Tốt tốt. Đây là Từ Ngự phải không, thật giống Viên ca nhi hồi nhỏ, lớn lên chắc chắn là một công tử tuấn tú. – Khen Từ Ngự xong, Vương thị quét mắt qua Kiều Kiều.

– Biểu đệ muội, biểu tẩu là người thẳng tính, không chấp nhận được thứ gì giả dối. Tuy biểu đệ đi rồi, muội đau lòng, nhưng nha đầu lỗ mãng không rõ lai lịch thế này, đừng có quá tin tưởng mới tốt. Huống chi còn nhận nó làm con gái nuôi, nhận tổ nhận tông nữa. Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy.

Kiều Kiều hơi cúi đầu, người này từ đâu ra vậy, muốn chết sao? Tự coi bản thân là cái gì vậy, tuy Kiều Kiều và Tổng thị không thân thiết lắm, mỗi ngày chỉ gặp nhau lúc thỉnh an và dùng bữa, không nói chuyện nhiều với nhau, nhưng Kiều Kiều vẫn hiểu được vài phần tính cách của Tổng thị. Một cô nương được nuông chiều từ bé tới lớn, lại không để ý đến sự phản đối của cha mẹ mà gả cho Quý Trĩ Viên, vợ chồng hòa thuận, lão phu nhân đối xử tốt với nàng, nàng tất nhiên vẫn kiêu ngạo. Một người ngoài lại dám nói con gái nuôi của nàng như vậy, không phải muốn chết thì là gì?

Kiều Kiều kéo góc áo, không nói lời nào.

– Đại biểu tẩu để ý nhiều việc quá rồi đấy. Hay là Anh Tuấn Khanh về chưa nói rõ? – Tổng thị nhếch miệng cười lạnh.

Nếu là người bình thường, thấy Tổng thị nói vậy ít nhất cũng phải hiểu thái độ của người ta thế nào, tuy nhiên ở kia lại không phải người thông minh, còn nghĩ mình là biểu tẩu, địa vị cao hơn, bèn nói:

– Nói đến nhị thúc, biểu đệ muội đã nghĩ oan nhị thúc rồi. Chúng ta là người một nhà, nó là cái gì, một con nha đầu không biết từ đâu ra mà thôi. Mấy nha hoàn ở đó cũng là người của nó, làm sao dám nói thật, Tuất Khanh đáng thương từ khi trở về do quá tức giận mà bị bệnh đến tận giờ, thật là oan cho đệ ấy.

– Văn Tĩnh nói, còn giả được?

Vương thị ra vẻ thần bí nói:

– Biểu đệ muội, có mấy việc, đáng ra không nên để biểu tẩu ta nói, nhưng ta nghĩ muội cũng hiểu, Văn Tĩnh làm sao tin được? Nói không chừng nó chỉ hướng về Tề Phóng thôi! Nay Từ Ngự còn nhỏ, nhà không có đàn ông, không tránh được cần người ngoài lo liệu, Tề Phóng là cái gì? Không chừng hẳn muốn gia sản của nhà họ Quý đó. Trước kia Sở Du trở mặt vô tình, Tề Phóng cũng có thể lắm chứ! Con gái lớn không giữ được, chưa biết chừng Văn Tĩnh nghe Tuấn Khanh nói thế mới thẹn quá hóa giận.

Tổng thị không nói một câu, chỉ nhìn ả ta.

Vương thị tưởng mình nói trúng ý Tổng thị, hoàn toàn không để ý có hai đứa trẻ ở đó, không ngừng cố gắng:

– Biểu đệ muội phải sớm tính toán cho tốt! Cái Quý Anh Đường kia một năm không biết cần dùng bao nhiêu ngân lượng, nuôi nhiều người như vậy, có ao nhiêu kẻ vừa thoát khỏi Quý gia liền trở mặt? Chi bằng giải tán cho sớm đi.

– Đủ rồi. – Tổng thị lớn tiếng.

– Quý Anh Đường thế nào không cần một người ngoài như người quan tâm, người là thật tình hay giả ý chính người rõ nhất, tiền bạc của Quý gia thế nào cũng không liên quan gì đến nhà họ Anh các người. Quý gia ta có nam nhân hay không, không nhọc các người sắp xếp. Quý Anh Đường rất quan trọng với mỗi thành viên Quý gia, với Trĩ Viên, loại người chỉ biết đến tiền như người sao hiểu được. Văn Tĩnh tin được hay không, Tú Ninh tốt hay không, mấy việc này càng không tới lượt một biểu tẩu như người xen miệng vào. – Tổng thị vốn xinh đẹp rực rỡ, ngữ khí lại mạnh mẽ như vậy khiến nàng giống như một ngọn lửa.

Nghe vậy, dù không biết Vương thị nói gì, nhưng thấy đại phu nhân Tổng thị dùng từ quyết liệt như thế, mọi người cũng đoán ra vài phần.

– Biểu, biểu đệ muội sao lại nói vậy, ta, ta cũng chỉ có ý tốt thôi mà? Hơn nữa, ta là biểu tẩu của muội, muội nói vậy, không khỏi quá mức không lễ phép... – Giọng Vương thị yếu xuống.

Tổng thị cười lạnh:

– Biểu tẩu? Biểu tẩu là cái gì? Biểu tẩu có thể sắp xếp người thân của ta, nghi ngờ tâm huyết cả nhà ta sao? Nói khó nghe, cả nhà các người có mấy người không sống dựa vào Quý gia ta, chẳng lẽ miệng lại mở rộng hơn rồi? Hôm nay dù mẫu thân mất hứng ta cũng phải nói rõ tại đây, ai dám có dã tâm đụng đến Quý gia, ai có ý kiến với Quý gia, Tổng thị ta có chết cũng không tha cho hắn. Dù có thế nào, ta vẫn là Tường An quận chúa của An Thân Vương phủ.

Tổng thị dứt lời, mọi người lặng ngắt như tờ.

Nàng nói đúng, bất kể thế nào, nàng vẫn là Tường An quận chúa.

Nghĩ đến vị thế từ Tiểu Bá Vương nổi tiếng kinh thành kia, mọi người càng im thin thít, hai chị em này không khác nhau là mấy. Đệ đệ tung hoành toàn kinh thành, tỷ tỷ sao có thể lương thiện cho cam. Tuy nàng gả cho Viên ca nhi, nhưng nói đi nói lại, Trĩ Viên đã mất rồi. Thân phận người ta vẫn còn, hoàn toàn không để ý bọn họ, cũng... cũng có thể lắm.

– Ở đây có chuyện gì, sao mọi người không ngồi? – Lão phu nhân xuất hiện đúng lúc, tiếng chúc mừng liên tục vang lên.

– Chúc lão phu nhân phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn.

– Hàng năm như hôm nay, ngày ngày đều mạnh khỏe...

Nhìn đám người lại bắt đầu náo nhiệt, Kiều Kiều quay ngoắt lại, nhìn về phía Tề Phóng đứng cách đó không xa, thế nhưng lại thấy hẩn khẽ nhếch miệng, dường như có vài phần ý cười.

Nàng lập tức cảnh giác, chau mày.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Tú Thế Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.